

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HIS ROYAL BRIDE

Replacement

LYNNE GRAHAM

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yazar Hakkında

Lynne Graham Kuzey İrlanda'da doğdu ve gençlik yıllarından beri romantik kitapları okumayı çok seviyor. Yazmaya başladığından beri yemek yapmayı öğrenen anlayışlı bir eşle mutlu bir evliliği var! anlayışlı bir eşle mutlu bir evliliği vardır ve eşi, Lynne yazmaya başladığından beri yemek yapmayı öğrenmiştir! Beş çocuğu onu sürekli meşgul etmektedir. Her şeyi deviren çok büyük bir köpeği, çok havlayan çok küçük bir terrier köpeği ve iki kedisi vardır. zamanı olduğunda Lynne, hevesli bir bahçıvandır.

Kitap Listesi

Lynne Graham'ın Kitapları

Mills & Boon

*İtalyanın Milyarlar Değerindeki Gelini
Çöl Kralının Sahip Çıkması Gereken
Bebek*

İtalyanı Şok Edecek İki Sır

Milyarderler için Sindirella Kız Kardeşler

*Milyarderle Evlenen Hizmetçi
Hizmetçinin Hamile Olduğu Haberi*

Elmas Kulübü

Milyarlarca Dolar Değerinde Bebek

Diamandis Mirasçıları

*Yunanlı'nın Zorunlu Evliliği
Yunanlı'nın Tek Gecelik Bebekleri*

Daha fazla bilgi için millsandboon.co.uk
adresini ziyaret edin.

MILLS & BOON

Okumaya başlamadan önce, neden üye olmuyorsunuz?

Bu Mills & Boon kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz. Özel indirimler, özel teklifler ve yarışmalar hakkında bilgi almak istiyorsanız, bugün e-posta bültenimize kaydolun!

**KAYDOLMAK
İSTİYORUM!**

Mills & Boon e-postalarını tamamen ücretsiz olarak alabilirsiniz ve size gönderdiğimiz herhangi bir e-postadaki bağlantıdan istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Kraliyet Gelini'nin Yeri

Lynne Graham

MILLS & BOON

www.millsandboon.co.uk

ISBN-13: 9780008941215

Kraliyet Gelini'nin Yeri Telif Hakkı ©

2025 Lynne Graham Büyük Britanya'da

2025 yılında yayınlanmıştır

Mills & Boon, *HarperCollinsPublishers*'ın bir imtiyazı 1 London Bridge Street, Londra, SE1 9GF

Her türlü şekilde kısmen veya tamamen çoğaltma hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bu baskı, Harlequin Enterprises ULC ile yapılan anlaşma uyarınca yayınlanmıştır.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, mekanlar ve olaylar tamamen kurgusal olup, gerçek hayatta yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek yerler, işyerleri, konumlar, olaylar veya olaylarla hiçbir ilişkisi yoktur. Herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabı yalnızca kişisel bilgisayarınıza, tablet bilgisayarınıza, akıllı telefonunuza veya diğer elektronik okuma cihazlarınıza (her biri "Lisanslı Cihaz") indirip yüklemek ve Lisanslı Cihazınızda bu e-kitabın metnine erişmek, görüntülemek ve okumak için münhasır olmayan, devredilemez bir hak ve lisans verilir. Bu eylemlerin herhangi birinin, geçerli yasaların zorunlu hükümlerine göre izin verildiği ölçüde hariç olmak üzere, bu e-kitabın veya metnin veya görüntülerinin hiçbir kısmı, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, başka bir dosya formatında kullanılmak üzere çoğaltılamaz, iletilemez, dağıtılamaz, çevrilemez, dönüştürülemez veya uyarlanamaz, kamuya açıklanamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sistemlere aktarılamaz.

® ve ™, ticari marka sahibi ve/veya lisans sahibi tarafından sahip olunan ve kullanılan ticari markalardır. ® ile işaretlenmiş ticari markalar, Birleşik Krallık Patent Ofisi ve/veya İç Pazar Uyum Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca, Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

www.millsandboon.co.uk

OKUYUCULARA NOT

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-okuyucu/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliği değişikliği

Arka plan ve yazı tipi renklerinin

değiştirilmesi Yazı tipinin değiştirilmesi

Hizalama değişikliği

Metni sese dönüştürme

Bu e-kitabın belirli bölümleri, kitapta yer alan farklı içerik türlerini ayırt etmeyi kolaylaştırmak için belirli bir yazı tipi ile yazılmıştır. Bu metin parçalarının yazı tipini değiştirmek mümkün olmayabilir.

İÇİNDEKİLER

Kapak	
Yazar Hakkında Kitap	
Listesi	
Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı	
Okuyuculara Not	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm Epilog	
Arka Kapak	
Yayıncı Hakkında	

BİRİNCİ BÖLÜM

PRENS ALESSIO MARCHETTI, Sedovian sarayındaki özel dairesinden büyük adımlarla çıktı. 193 cm boyunda, omuzlarına kadar uzanan asi siyah saçları ve ince, heykel gibi yüzünde parlak yeşil gözleri vardı. Bir kulağında küçük bir altın halka parıldıyordu, tertemiz gömleğinin manşetinin kenarından ise bir dövme görünüyordu. Monogramlı kol düğmeleriyle tamamlanmış Brioni takım elbisesiyle kusursuz giyinmiş olmasına rağmen, ilk bakışta görüldüğü kadar muhafazakar olmadığına dair ipuçları vardı.

Alessio, avluda onu bekleyen lüks arabaya akıcı bir hareketle bindi. Güvenlik ekibi, her şeyin olabileceği bir kamusal alanda onu korumak zorunda kalacakları için hepsi de somurtkan bir ruh hali içindeydi ve onu Severino şehrine doğru tepeden aşağı takip etmek için çok daha az dikkat çeken iki araca bindi.

Güneşli, yaz başlangıcı bir gündü ve hava serin ve temizdi. Alessio, evin önündeki sabah tören alanındaki muhafızların faaliyetlerinden kaçınmak için fren yaptıktan sonra, arabayı ustaca kasabaya inen köprüden geçirdi. Renkli pencere çiçeklikleri ve dik çatılı, eski moda, dar binalarıyla kartpostal kadar pitoresk olan sokaklar kalabalıktı.

Ancak turist sayısı azalmıştı, çünkü ülkelerinin çoğunda Ziyaretçiler, tatil tarihlerini Alessio'nun düğünü ve iki hafta sonra gerçekleşecek olan kutlamalarla aynı zamana denk gelecek şekilde seçmişlerdi. Düğünün ardından, Alessio'nun Sedovia kıyılarındaki bir ada ülkesi olan Eboltz'un prensesi Graziana ile birlikte tahta çıkacağı, aynı derecede görkemli bir taç giyme töreni düzenlenecekti.

Bu arada Alessio, tüm varlığıyla düğünden korkuyordu. Neredeyse yirmi sekiz yaşındaydı ve her zaman genç yaşta evlenmesi gerektiğini biliyordu. Evlenip bir varis sahibi olana kadar kral olamazdı

ve bir varis sağlayabilecek durumda olana kadar kral olamazdı. Graziana... on yaşından beri tanıdığı, çok iyi bir kadındı, ama çocukluklarında pek sık görüşmemişlerdi ve yetişkin olduklarında da birbirlerini aramamışlardı.

Ne yazık ki Graziana'nın mizah anlayışı yoktu, diye düşündü tedirgin bir şekilde. Ayrıca personele karşı çabuk sinirleniyor ve kendisine karşı çıkıldığında çocukça öfke nöbetleri geçiriyordu, ama bununla başa çıkabileceğini kendine aceleyle garanti etti. Bu, modern zamanların bir çıkar evliliği olacaktı. Tıpkı ebeveynleri gibi, evlenecekler, sonunda bir kraliyet varisi dünyaya getirecekler ve sonra görevlerini yerine getirdikten sonra gizlice ayrı yollarına gideceklerdi. Bu, ebeveynleri için işe yaramıştı, ancak birbirlerinden oldukça nefret ediyorlardı ve Alessio ne kadar etkilemek ve memnun etmek için uğraşsa da, tek çocuklarına pek ilgi göstermiyorlardı.

Annesi için çiçek topladığı belirsiz bir anı aklına geldi. Annesi, çiçeklerin polenlerinin elbisesini lekelemesi korkusuyla çiçekleri dehşetle itmişti. O hediye için cezalandırılmıştı, tıpkı babasının çalışma odasına gizlice girip matematik ödülü kazandığını söylemek için gittiğinde, babasının orada yarı çıplak bir kadını ağırladığını keşfettiği için cezalandırıldığı gibi.

Hayır, ebeveynlerinin ikisi de onu pek sevmiyordu. Onlar için hem bir gereklilik hem de bir rahatsızlıktı. Sofistike, ayrı evlerine gürültücü bir küçük çocuğun girmesinden hiçbiri hoşlanmıyordu. O da sessiz ve çalışkan olmaya çalıştığında onlara daha fazla ısınmamıştı. Ergenlik çağında yoldan çıkması neredeyse kaçınılmazdı. Bu yüzden uzun saçlar, dövmeler, küpe, ergenlik çağının aşırı

kızgınlık. Uluslararası bir playboy olarak ünü, birkaç yıl boyunca aynı derecede parlak olmuştu. Annesi sıkılmış bir tiksintiyle gözlerini devirdi, babası güldü ve ona kadınların daha ihtiyatlı olduğu

kadınların daha sağduyulu olduğu özel genelevleri ziyaret etmesini tavsiye etmişti.

Alessio, zor yoldan öğrendi ki o sevilen bir evlat değildi ve asla da olmayacaktı. İşte bu yüzden kendi ailesini kurmak istiyordu, çünkü hiç böyle bir ailesi olmamıştı. Graziana ile bir aile kuracak ve onları ve *onu* sevecekti. Aile birliğini sağlam ve mutlu kılmak için onu sevmeyi *öğrenmesi* gerekiyordu. Graziana, aralarında sonunda aşkın filizlenebileceği fikrine gülünce hayal kırıklığına uğramıştı.

"Naif olma," diye alaycı bir şekilde gülmüştü. "İnsanlar, bir süre sonra birbirlerine aşık olabilecek

"Naif olma," demişti alaycı bir gülümsemeyle. "Bizim gibi *bizim gibilerin* böyle duygular yaşaması beklenmez."

Sokağı aşağı doğru sürdü ve bir grup turistin bakışları ve bekleyen paparazzilerin vızıldayan, tıklayan kameraları altında çift park yaptı. Arabadan inmeden önce, kıvrımlı vücutlu bir sarışın ona gazetesini getirdi. Gazeteyi alırken ona teşekkür etti ve gazeteyle birlikte verdiği kartı ustaca görmezden geldi. Son durağında, kaldırımında onu bekleyen güzel esmer kadından kahvesini almak için arabadan inmeyi başardı. Sadece bir kez kendi kahvesini almak için kafeye gitti, ancak bu utanç verici bir durumdu çünkü itirazlarına rağmen, sırada bekleyen herkes ihmal edilirken, o onların önüne geçerek servis edildi.

Ne yazık ki, Alessio'nun PR ekibi onun programını belirliyordu. Kırmızı halı törenlerine ve hayırseverlik etkinliklerine düzenli olarak katılmasına rağmen, ekip onun genel halk tarafından yeterince görünür olmadığını karar vermişti bu nedenle haftada bir kez şehre kahve ve gazete almaya gitmesi artık herkes tarafından biliniyordu. O, gelecekteki eşinin, onun onuruna yakışmayacak böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceğini çoktan anlamış olmalarını umuyordu. Graziana, yüksek kraliyet soyundan geldiğinin ve statüsünün çok farkındaydı. Yine de, halkına karşı gerçek bir ilgi duymayı öğrenmesi gerekecekti. Her şeyden önce, Akdeniz'in kıyısındaki küçük Sedovia ülkesi, dostane ve rahat bir yer olarak biliniyordu ve Alessio bu ününden gurur duyuyordu.

* * *

"Görüşürüz!" Rosy, otelin önündeki verandada çiçek aranjmanlarını yenileyen kız kardeşi Vittoria'ya seslendi. Vittoria'nın kocası Patrick, merdivenin üzerinde panjurları tamir ediyordu. Kraliyet düğünü yaklaşıyor ve çok sayıda konuk gelmek üzereydi, bu yüzden otelin mükemmel bir şekilde hazırlanması için herkes el ele vermişti.

Rosy eski bisikletiyle işe doğru yola çıkarken kardeşi neşeyle "İyi günler" diye seslendi.

Rosy yoğun trafiğe karışırken, Vittoria ve Patrick'in ne kadar cesur olduklarını düşünüyordu. Mali sorunlarını çözmüşlerdi ve şimdi, mali durumlarının nihayet düzelmeye başladığını görünce rahatlamış, gece gündüz çalışıyor ve Sedovia'ya taşınmalarının her anından en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyorlardı. Cathedral View Hotel — İtalyanca'da Vista Cattedrale — kraliyet düğününün yapılacağı katedralin tam karşısında, 18. yüzyıldan kalma bir binaydı.

birkaç hafta. Bir önceki yıl, Vittoria ve Patrick, eski oteli çevrimiçi olarak çok ucuza satın almış ve onu çok yüksek bir konfor seviyesine getirmek için küçük bir servet harcamışlardı.

Ne yazık ki, Vittoria ve Patrick, yenileme çalışmalarını finanse etmek için büyük bir banka kredisi almaya mecbur kalmışlardı ve kış boyunca ödemelerde geciktiklerinde banka oteli geri almayla tehdit etmişti. Sadece otelin bahardan beri tamamen dolu olması gerçeği bankayı caydırmış ve düzenli ödemelerin sorunsuz bir şekilde devam etmesini sağlamıştı. Ama Rosy üzüntüyle düşündü ki, bu yine de güvencesiz bir yaşamdı ve tamamen, odalarının balkonlarından aptalca kraliyet düğününü kuşbakışı izlemek isteyen misafir sayısına bağlıydı. Tanrım, şu anda *herkesin* tek konuştuğu şey düğündü ve *aylardır* böyleydi!

Belki de sorun, Rosy'nin Sedovia konusunda yerli halk kadar vatansever ve kraliyetçi olmamasıydı. O, Sedovalı babası Franco Castelli ve üvey kız kardeşi Vittoria ile birlikte Londra'da büyümüştü. İtalyanca onun ilk diliydi ve her zaman Sedovia'yı ziyaret etmeyi umut etse de, aslında orada yaşamayı hiç planlamamıştı. Hayır, bu uzun zamandır kız kardeşinin hayaliydi, Rosy'nin değil.

Yine de Rosy, Vittoria'yı mutlu etmek için her şeyi yapardı. Kendisinden yirmi yaş büyük olan Vittoria, Rosy'yi doğduğundan beri büyütmişti. Zavallı Vittoria'nın bu konuda fazla seçeneği yoktu, çünkü babası çalışmaktan kaçınan bir alkolikti ve üvey annesi Heather, annelik ve muhtemelen Franco Castelli'nin kendisine uygun olmadığına karar verip Rosy'yi hastanede terk etmişti.

Vittoria, bir asker gibi bu boşluğu doldurmuştu ve her bakımdan tek ebeveyn rolünü üstlendiği için Rosy'nin tanıdığı tek anne olmuştu. Ve sadece Rosy için değil, kendi ikiz oğulları Matteo ve Elio için de harika bir anne olmuştu.

Rosy, çocukluğunun her yılında hem Vittoria hem de kayınbiraderi Patrick tarafından sevildi ve desteklendi. Patrick, onu asla sahip olamayacağı kızı olarak görüyordu. Rosy, bu anıyı sevgiyle hatırlıyordu, çünkü çift kısa süre önce kendi çocukları olacağı umudunu kaybetmişti.

Trafik durma noktasına geldiğinde, Rosy önüne baktı ve yüksek sesle inledi, ardından çok kaba bir kelime mırıldandı. Sabah trafiğini yine tıkayan o aptal prensdi, çoğu insanın işe gitmeye çalıştığını tamamen görmezden geliyordu. neden Prens Alessio Marchetti, haftada en az bir kez kahve ve gazete almak için şehre gidip gelerek trafik sıkışıklığına neden olmaya ısrar ediyordu?

Alessio Marchetti, haftada en az bir kez kasabadan kahve ve gazete almak için trafik sıkışıklığına neden olmaya ısrar ediyordu? Sanki tepedeki sarayına, sayısız hizmetkarından biri tarafından ikisini de getirtemezmiş gibi! Tanrım, adamın rahatını sağlamak için her şeyi yapmaya hazır yüzlerce çalışanı vardı. Saray personeli prenslerini çok seviyordu ve tüm saray onun etrafında dönüyordu. Rosy de sarayda çalıştığı için tüm bunları çok iyi biliyordu.

Huysuz patronu Lucy Ragusa'nın geç kalırsa çok sinirleneceğini bilen , Sedovya trafik kurallarını çiğneyerek bisikletiyle araba şeritlerinin arasından geçmeye başladı. Bunu o kadar iyi yaptı ki, prenslerini daha iyi görebilmek için birbirleriyle yarışan yerli halkın ve turistlerin arkasında. Sonra, kalabalıktan kurtulup özgürce, pedallarına ayağa kalktı ve saraya giden dik yolu tırmanmaya başladı. Güneş şapkasının altındaki alnında ter damlaları birikiyordu, çünkü bu oldukça fazla fiziksel çaba gerektiriyordu.

* * *

Alessio köprüye çıktı, *onu* gördü ve hemen frenlere bastı. Saygısız bir gülümseme, zayıf, karanlık ve yakışıklı yüz hatlarını keskinleştirdi. Sedovia krallığındaki en güzel bacaklar, hatta muhtemelen tarihteki en güzel kadın poposu, diye düşündü alaycı bir eğlenceyle. Her zamanki kot şortu ve yelek üstünü giymiş, bisikletini yokuş yukarı sürmek için ayağa kalkmıştı. Bazen bu zorluğun üstesinden gelememi ve bisikletini iterek dar kaldırımdan yukarı çıktı. Onun çabaları ve yavaş ilerleyişi Bugatti'yi tamamen yavaşlatmasına rağmen, onun azmini takdir ediyordu. Ama o hiçbir zaman yolundan çekilmiyordu ve o da bunu seviyordu; geriye bakmaması, onu fark etmemesi hoşuna gidiyordu.

Onu ilk kez yaklaşık üç ay önce fark etmişti ve kız her sabah aynı saatlerde saraya geliyor gibiydi. Açıkçası, o O, personel arasındaydı ama onun kim olduğunu ya da ne iş yaptığını bilmiyordu ve uygunsuz olacağı için sormak istemiyordu. Bahçıvan, mutfak yardımcısı ya da hizmetçi olabilirdi. Ya da elektrikçi, tamirci ya da tesisatçı. Saray personeli çok kalabalıktı ve her türlü olasılığı kapsıyordu. Ancak kadının işi onu ilgilendirmiyordu. Kadının idari personelden veya halkla ilişkiler departmanından biri olmadığını biliyordu.

Ve tam o sırada, bir teslimat kamyonu köşeyi çok hızlı dönerek savruldu ve tamponuyla kadının bisikletine çarptı. Bisiklet

ve kadın havaya uçuştu, sonra aniden yere düştü. Alessio küfretti ve o kadar sert fren yaptı ki, sadece emniyet kemeri onu ön cama çarpmaktan kurtardı. Düşünmeden arabadan atlayıp kadına yardım etmeye koştu. Arkasında bir polis sireni çalmaya başladı, bir kaza olduğunu ve sadece onun orada olduğunu gösteriyordu. Bunu ve yanına koşan güvenlik görevlilerini görmezden gelen Alessio, düşen kadına yaklaştı.

Yolda oturmuş, acı içinde inliyor ve hayranlık uyandıran bir şiddetle İngilizce küfürler savuruyordu. *İngilizce mi?* Bacakları ve bir kolu kanla kaplıydı. Muhteşem kırmızı ve bakır rengi gün batımı gibi saçları, Raphael öncesi dönemin kıvrımlı bukleleri gibi, narin, sivri yüzünün etrafında bir yığın halinde dökülüyordu. O, ona bakıyordu, baktığını biliyordu, ama daha önce ne yüzünü ne de saçlarını görmüştü ve eğilerek güneş şapkasını aldı ve ona uzattı.

"Sizi buradan çıkarayım," dedi Alessio, paparazzilerin birkaç dakika içinde onlara ulaşacağını biliyordu. Bir televizyon helikopteri zaten gürültüyle başlarının üzerinde dönüyordu. Yanındaki güvenlik görevlisine dönerek, "Trafığın tekrar akabilmesi için bisikletini getirin," dedi.

Bir polis memuru, sarsılmış minibüs şoförünü sorguluyordu. "Başını çarptın mı?"

"Hayır," diye mırıldandı kadın, dizindeki kanı silerek ve acı çekince yüzünü buruşturduktan sonra güneşin parlamasına gözlerini kısarak Alessio'ya baktı.

Alessio, kadının burnundan düşen güneş gözlüklerini gördü ve ona geri vermek için kaldırdı. *Madonna mia*, kadın çok güzeldi, diye düşündü dalgın dalgın. Kalp şeklinde bir yüze yerleştirilmiş, ametist renginde derin gözler, yumuşak, yastık gibi pembe dudaklar ve kremsi zambak yaprağı kadar kadifemsi pürüzsüz bir cilt.

* * *

Rosy bakıyordu ve gözlerine inanmadığı için bakmaya devam ediyordu. Gözlük camlarından biri kırılmış olmasına rağmen güneş gözlüğünü kabul etti. Onu o halde tekrar takması imkansızdı, bunun yerine cebine sıkıştırdı. Yavaş ve derin nefesler alarak kendini sakinleştirmeye ve Sedovia'nın *tek* prensi olan Veliaht Prens Alessio Marchetti'nin iyi bir samaritan gibi yanında çömelmiş olduğunu kabul etmeye çalıştı. Zümrüt yeşili gözlerin yoğun bakışları, onu garip bir şekilde baş döndürüyordu.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu, etraflarındaki gürültü artarken ve kameralar etraflarını saran bir deniz gibi görünmeye başlarken.

"Tabii ki yürüyebilirim," dedi Rosy, isteksizce uzattığı eli kabul ederek onun yardımıyla ayağa kalkmaya başladı, ancak ayak bileği bacağına bir ağrı dalgası gönderince kaskatı kesildi ve geri çekildi. "Sanırım düştüğümde ayak bileğimi burktum."

Alessio eğilip onu kollarının arasına aldı ve dikkatlice arabasının yolcu koltuğuna oturttu. Bu sırada telefon kameraları çalışıyordu ve nefes nefese gazeteciler, etraflarından koşarak gelip sorular yağıdırıyorlardı. köşeye. Güneş şapkasını kafasına geri koydu ve kimseye bakmak istemediği, böyle bir ortamda tanınmak istemediği için şapkayı başının üzerine sıkıca bastırdı. Alessio'nun yaptığı her şeyin ve etkileşimde bulunduğu herkesin sadık hayranları için ilgi çekici olduğunu ve medyanın daha da fazla ilgi gösterdiğini çok iyi biliyordu.

Polis memuru arabaya yaklaşıp Alessio ile konuştu. Alessio, günün ilerleyen saatlerinde polise tanık ifadesini vereceğini söyledi. Bu haberi duyan polis memuru geri çekildi ve trafiği durdurdu. Bazı araçları geri gitmeye zorlarken, arkadaşı yolu temizleyerek Alessio'nun köprüden geçip saraya gidebilmesini sağladı.

köprüden geçip saraya girebilsin.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Tedavi için saraya." "Ben çalışanların girişini kullanırım."

"Şu anda yürüyemezsin ve benim ofisim daha kolay ulaşılabilir," diye karşılık verdi Alessio.

Rosy dudaklarını sıkıştırdı ve bu otoriter tavrı kabul etmek zorunda kaldığı için dişlerini sıktı. Sonuçta, o onun işvereni idi, diye kendini sinirle hatırlattı. Onunla daha önce hiç tanışmamış olabilirdi, ama tartışmak iyi bir fikir değildi.

"Adın ne?" diye sordu adam nazikçe.

"Rosy... Rosy Castelli," dedi. "Rosalia'nın kısaltması."

Adam güçlü spor arabasını kaldırım taşlarının üzerinde durdurdu ve Rosy ağır yolcu kapısını açmak için çabalarırken arabadan indi. "Sakin ol, Bayan Castelli," diye uyardı Prens. "Burada sadece güvenlik kameraları var."

Panik hali biraz azalan Rosy, tek ayağıyla ve kapıyla dengede durarak arabadan inerken yüzünü buruşturdu.

Bir küfür mırıldanarak, arkadaşı onu tekrar kucakladı ve kız titreyerek nefes nefese kaldı.

"Sinirli küçük yaratık, değil mi?" diye alay etti. "Bu kadar insanın arasında, burada sana ne olabilir ki?"

Yüzü domates kadar kızaran Rosy, etrafında dolaşan güvenlik ekibine baktı. Personel portikosunun altındaki herkes, gözlerini kocaman açmış, "Bu kadar ilgi odağı olmak hoşuma gitmiyor," dedi içtenlikle.

Alessio iç geçirdi. "Bu kadar ilgi çekiyorsak, buralarda pek heyecan verici bir şey olmadığı açık," diye mırıldandı, eğilenlerin yanından geçerek. kapının önünde bekleyen yardımcılara buz torbası sipariş ederken, Dr. Rossi'nin ofisine çağrılmasını istedi.

"Personel arasında bir doktor mu var?" diye hayretle sordu Rosy.

"Dr. Rossi baş kütüphaneci ve aynı zamanda doktor. Doktorluktan çok kitapları tercih ediyor ama acil durumlarda yardım etmekten mutluluk duyuyor."

"*Ben* acil bir durum *sayılmam*," diye itiraz etti Rosy, devasa, yankılı mermer salonun kapısını dirsekleriyle açarken, onun sıcaklığı vücudunun yan tarafını yakarken ve okyanus kadar temiz ve ferah, hafif bir odunsu kolonya kokusu burnunu gıdıklarken. "Sadece birkaç çürük ve sıyrık."

"*Ve* en az birkaç gün koltuk değneği kullanacaksın," diye araya girdi Alessio, onu özenle lüks bir deri koltuğa yatırırken.

"Saçmalık!" Rosy, onun yanında atletik bir çömelme pozisyonuna geçerken itiraz etti.

O çok yakındaydı, rahat hissedemeyecek kadar yakındı, parıldayan yeşil gözleri doğrudan ona kilitlenmişti. Nefesi boğazında sıkışmış, kalbi hızlanmıştı ve kalbi sıkışarak göğüslerinin bluzunun içinde şiştiğini hissetti. "Ayak bileğin şimdiden şişmeye başlamış," dedi, koruyucu bezle sarılmış buz torbasını yanına koyarken geri çekildi ve ilk yardım çantasını istedi.

"Bunları kendim yapabilirim," diye titreyerek itiraz etti Rosy, onun yakınlığının üzerinde yarattığı etkiyle sarsılmıştı, çünkü erkeklere karşı hiç böyle tepki vermemişti. Elbette yakışıklıydı, elbette Sedovia'nın, hatta Avrupa'nın gözdesi idi, ama o böyle bir erkeğe fiziksel olarak tepki veren türden bir kadın değildi... değil mi?

"Çay mı, kahve mi? Tercihin nedir?" Alessio, kızın ızgarada biber gibi kızardığını, utançtan tamamen kapıldığını fark edince ona sordu. O kadar da

kadın değildi, hatırlattı kendine, onun parlak gözlerini mücevherlerle karşılaştıracak, o çarpıcı bakışları çevreleyen gür siyah kirpikleri ve orada kazanmış sıcak zekayı fark edecek türden bir kadın değildi.

"Çay..." başka bir ses sessizce araya girdi. "Tatlı. Bayan Castelli şokta."

Evet, şokta olduğunu Rosy üzümlere kabul etti. Patron çok yaklaşmıştı ve o da çok utanmıştı. "Onu tanıyor musun Aldo?" Prens şaşkınlıkla sordu ve dostça bir gülümsemeye ayağa kalkarak yaşlı adamı selamladı.

"Dr. Rossi," dedi Rosy, biraz garip bir şekilde.

"Evet, Lucy Ragusa ile çalışıyor."

"Lucy *hâlâ* buralarda mı?" Alessio şaşkınlıkla sordu. "Şimdiye kadar koruma departmanından emekli olmuş olacağını sanıyordum."

"Lucy'nin işi onun hayatıdır," dedi küçük, gözlüklü doktor, Rosy'nin bileğini muayene etmek için eğilirken ve ona bir dizi küçük hareket yapmasını isterken, bunların bazıları ona ciddi ağrıya neden oluyordu. "Odayı boşalt, Alessio. Hastamızın seyirciye ihtiyacı yok."

Rosy, bazı yüzler ortadan kaybolunca rahat bir nefes aldı. Yaşlı adam yaralarını tedavi ederken sessizlik çöktü ve o, bacaklarından ve kolundan çakıl taşlarının çıkarılmasının verdiği rahatsızlıktan gözlerini sıkıca kapattı. Ayak bileğine buz torbası sarıldı ve soğukluk, sıcak ve zonklayan rahatsızlığı biraz dindirdi.

"Burkulma. Şişliği indirin, ayağınızı yukarıda tutun ve birkaç gün dinlendirin, iyileşeceksiniz. Evde bir yerlerde bir çift koltuk değneği mutlaka vardır. Ben gidiyorum," dedi doktor ve kapı kapandı.

Rosy'nin eline bir fincan çay uzatıldı. İstem dışı olarak eli titredi ve fincan hızla geri çekildi. Gözlerini açtığı anda, gözlerinin arkasında yakıcı bir şekilde yanmaya başlayan nefret dolu gözyaşlarını hissetti ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

Alessio endişeli bir ifadeyle onun üzerinde dikiliyordu, sonra yanındaki koltuğa oturdu

yanındaki şezlonga oturdu, ama yine de ondan en az 30 santim uzaktaydı.

"Üzülmen normal. Neredeyse çok kötü bir kaza geçirecektin ve doğal olarak şoktansın."

Rosy titreyerek nefes aldı. Onun önünde ağlarsa, ölecekti.

"Nefes al, nefes ver, yavaşça," diye sert bir şekilde tavsiye etti.

Nazikçe, dikkatlice, onun tavsiyesine uydu, bir nefes aldı, bir nefes verdi.

"Lucy'yi getireyim mi?"

"Oh, hayır, lütfen!" Rosy dehşetle nefesini tuttu, bu olasılık karşısında gerginliği yeniden geri geldi. "Benim çok abarttığımı ve geç kaldığımı düşünecek..."

"Lucy'ye kazayı haber vereceğim," diye onu sakinleştirmek için aceleyle cebinden telefonunu çıkardı. "Bugün fiziksel olarak çalışacak durumda değilsin."

"Bu doğru değil," diye itiraz etti.

"Koltuk değneklerinden kurtulup tekrar yürüyebilene kadar bunu yapamazsın," diye Alessio işaret etti.

Rosy'nin pembe dudakları bu hatırlatma üzerine aşağı doğru kıvrıldı. Bu korkunç bir gerçektir. Patronu, Lucy Ragusa'nın *yapamadığı şeyleri* yapabilmesine güveniyordu.

Lucy merdivenleri çıkarken nefes nefese kalıyor ve çeşitli sağlık sorunları yaşıyordu. Kolayca ayağa kalkamayan, yol yüzeyine çarparak kolunda morluklar oluşan ve tüm vücudu ağrıyan Rosy, kendisinin resim yapamayacağını biliyordu. Tek bir gözyaşı damlası yanağından süzülerek aşağıya doğru yuvarlandı.

"Bu dünyanın sonu değil," diye azarladı Alessio.

"Lucy için *öyle*," diye karşılık verdi Rosy üzüntüyle. "Düzenlenen turlar için büyük büyükbabanın portresinin restorasyonunu bitirmeye çalışıyoruz."

Doğal olarak hassas yapısına karşı kendini sertleştiren Alessio, kendini tuttu ve eline bir mendil tutuşturdu. "Bir kucaklamayı hayal et," diye boğuk bir sesle mırıldandı. "Eğer sana bir kucaklama verebilseydim, verirdim. Şu anda bunların hiçbirisi önemli değil. Önemli olan, senin güvende olman ve evine gidip dinlenmen

ve dinlenmen gerekiyor... Evin nerede?"

Gelecekteki Sedovia kralının ona sarılacağı düşüncesi onu tamamen şaşkına çeviren

kucaklaması fikrinden tamamen rahatsız olan Rosy, kızardı ve ağlama isteği azaldı. Otelden bahsetti. "Kız kardeşim ve ailesiyle birlikte orada yaşıyorum," dedi.

"Şoförüm seni eve götürecektir." "Ama..."

"Ama yok. Eve gidip tekrar yürüyebilecek hale gelene kadar dinlen," diye Alessio sözünü kesti

Rosy, zorlukla, Alessio'nun siyah kirpikli parlak bakışlarından gözlerinden zorlukla kopardı ve yüzü tekrar kızardı. "Lucy çok..."

"Kızdı ama atlatacaktır," diye araya girdi Prens, kapı çalındığında.

* *

Bir hizmetçi bir çift koltuk değneği getirerek ortaya çıktı.

Alessio, refakatsiz görüşmenin sona erdiğine rahatlayarak, hemen ayağa kalkıp koltuk değneklerini aldı. Kız çok güzeldi. Ağladığında ona neredeyse "*Piccola volpe*" diye seslenecekti. Küçük tilki, tamamen uygunsuz bir söz. Onu teselli etmek istemişti ama bu daha da şüpheli bir hareket olurdu. Henüz evli değildi ama evli de olabilirdi, diye düşündü alaycı bir şekilde. "Şoförüm seni eve götürecek ve tamamen iyileşene kadar işine dönmeni istemiyorum," dedi kısaca.

Onun yardımıyla Rosy ayağa kalktı ve destek olarak koltuk değneklerini tuttu. Prens onu sarayın yankılı fuayesine kadar eşlik etti genç bir adama işaret etti, adam koşarak geldi ve ona Rosy'yi evine götürmesini söyledi.

Alessio ofisine geri döndü, sarayın teknoloji uzmanını aradı ve Rosalia Castelli hakkında tam bir geçmiş raporu hazırlamasını istedi. Sarayın insan kaynakları müdürüne danışmak gibi bir niyeti yoktu, çünkü bu spekülasyonlara yol açabilirdi. Ama merakını gidermenin bir zararı yoktu, diye düşündü. Rosalia, mükemmel İtalyanca konuşması ve beklenmedik derecede zengin İngilizce küfür dağarcığıyla bir gizemdi. Her ikisi de, belirli hecelerde belirgin olan keskin İngiliz aksanıyla birlikteydi.

Kahve getirildi. Kahvesini yudumlarken, istemeden kazayı yeniden yaşadı. Tehlikeli bir kaza olmuştu. Rosy ağır yaralanabilirdi, tekerleklerinin altında kalabilirdi. Derin bir nefes aldı. Rosy esnek, ince ve güçlü görünüyordu, ama aslında zayıf, minyon ve kırılgan bir yapıya sahipti. Neyse ki, sadece birkaç çürük ve sıyrıkla kurtulmuştu, daha kötüsü olmamıştı. Peki neden hala onun için endişeleniyordu? O iyi olacaktı. Ailesiyle birlikte yaşıyordu. Ailesi ona bakacaktı. Onun ailesi ona *hiç* bakmamıştı, ama... personel *bakmıştı*. Sadece onun personeli yoktu. Otelde mi? Alessio içinden geçen düşünceleri sertçe bastırdı. Tek bildiği, hiç kimseye bu kadar çok sarılmak istemediği idi...

* *

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordu Vittoria.

"Evet, ben hesapları kontrol ederken sen git," dedi Rosy, masanın arkasına oturup bir bacağını tabureye koyarak. "Yarın yine koşturmaya başlayacağım. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Kendini fazla zorlama," diye kız kardeşi endişeyle uyardı.

Ancak Rosy bu durumla başa çıkıyordu ve hesap defterlerini yakından takip etmeyi seviyordu. Vittoria deneyimli bir otel yöneticisiydi, Londra'da küçük bir otelde iki yıl çalışmıştı ve Patrick ise bir aşçıydı. İkisi de matematikte iyi değildi ve bütçeye uymakta da pek başarılı değillerdi. Onları doğru yolda tutan ve

. Ve gerçekte, defterlere ne kadar derinlemesine bakarsa, o kışın biriken borçların hala orada olduğunu ve kız kardeşi ile kayınbiraderini tekrar yakalamak için beklediğini o kadar çok fark ediyordu. Sadece, yüksek harcama yapan konuklarla dolu bir otelin muhteşem bir yaz sezonu, turizmin doğal olarak durgunlaştığı kış gelmeden önce bu durumu düzeltebilirdi.

Bunu bilseydi, kaderini onlarla birleştirmeyi kabul eder miydi?

Ne kadar zor olacaktı? Babaları öldüğünde ve ev iki kız kardeşe eşit olarak kaldığında, Rosy, Sedovia'daki oteli satın alabilmek için kendi payını üvey kız kardeşinin payıyla birleştirmesine izin vermişti.

Neden mi? Çünkü o ev aslen Vittoria'nın annesine ait olduğu için kendi payına hak iddia etmemişti, sadece kız kardeşi ısrar etmişti.

Tabii ki bu tamamen Vittoria'nın tarzıydı, her zaman cömert, ama parayla ilgili hiçbir mantığı yoktu. Ve Patrick, restoranı süper başarılı hale getirip ekstra müşteri çekmek için kararlı olduğu için,

çünkü restoranı çok başarılı hale getirip ekstra müşteri çekmeye kararlıydı.

Rosy içini çekerek hesap makinesini bıraktı, başı ağrıyordu. Zor bir hafta olmuştu ama bileği neredeyse iyileşmişti. Resepsiyonda yardım etmiş ve mutfakta Patrick için sebzeleri hazırlamıştı, ancak yatak değiştirme, çamaşır yıkama veya yemek ve atıştırmalık servisi gibi işlerde yardım edecek kadar sağlıklı değildi. Vittoria bu hafta solgun ve stresli görünüyordu ve o da hastaydı, ancak nedense midesinin rahatsız olduğunu gizliyordu.

"Onun imzasını almadın!" Vittoria, kız kardeşinin Prens Alessio ile yüz yüze görüştüğünü duyduğunda hayal kırıklığıyla haykırmişti. Prens, kız kardeşinin tam anlamıyla idolü, mükemmel bir adamdı. Rosy yaralandığında onu spor arabasına kaldırması, onun itibarını daha da artırmıştı.

"Onun imza vermediğini sanıyorum."

"Etkilenmiş görünmüyorsun," Vittoria şaşkınlıkla söylemişti.

"Hayır, o çok yakışıklı," diye kabul etmişti Rosy, "buna şüphe yok.

Fotoğrafları yalan söylemez. Ve doğrusu, beklediğimden çok daha nazik ve çok daha az kibirliydi. Nazik ve düşünceliydi, ama çok kibar ve asil bir mesafeli tavır sergiliyordu."

"Elbette." Vittoria iç çekmişti. "Prensesiyle evlenmek üzere... çocukluk aşkı."

"Buna pek inanmıyorum," diye alaycı bir şekilde itiraf etmişti Rosy. "Daha çok, ebeveynleri onlara baktıktan sonra - Eboltz'un kızı ve Sedovia'nın oğlu - evlenip iki ülkeyi birleştirmelerinin mükemmel olacağına karar verdiler. Yani, Eboltz bir pul kadar küçük, neden olmasın?"

Vittoria kaşlarını çatmıştı. "Peki ya romantizm?"

Rosy küçük, kalkık burnunu kırıştırmıştı. "Bence onlar en iyisini yapıyorlar. İkisi de çok zengin, ikisi de çok çekici, ikisi de kraliyet varisleri. O çılgınlıklarını yaşadı, muhtemelen o da öyle."

"Prenses Graziana hakkında hiçbir zaman bir skandal çıkmadı.

Sen çok şüphecin, Rosy," diye şikayet etmişti kardeşi.

Rosy, tatlı çizgi filmler, romantik filmler ve romanlarla büyümüş olmasına rağmen bu kadar alaycı *olabildiğine* şaşıırıyordu. Ama gerçek aşk hiç yoluna çıkmamıştı. Okulda düz bir tahta gibi duruyordu, zayıf ve gelişmemişti ve erkekler tarafından ilgi görmüyordu. Londra'da güzel sanatlar eğitimi aldığı üniversite yılları da pek umut verici değildi. Erkek arkadaşları vardı ama daha çok "iyi dost" türünden.

Bir erkeğin onu çekmesi için neye sahip olması gerektiğini henüz tam olarak belirleyememişti. Ona ilgi gösteren erkekler, onun ilgisizliği karşısında solup gitmişti. Ancak Prens, onu fazlasıyla çekecek özelliklere sahipti ve bu onu utandırıyordu. Ona hayranlık duymaya niyeti yoktu. Bu sadece fiziksel bir şeydi, diye düşündü rahatsız bir şekilde, uzun gür saçları, çarpıcı gözleri ve çok seksi ve gerçekten harika fiziği. Onu çekici bulmasaydı, normal biri olmazdı.

* * *

Alessio ertesi sabah, onunla düzenli iletişim kurma alışkanlığı olmayan Graziana'dan beklenmedik bir mesajla uyandı. Üstelik mesaj gece yarısı gönderilmişti.

Üzgünüm. Bunun için çok üzgünüm.

Alessio, Graziana'nın böyle özür diler bir tavır sergileyeceğini hayal bile edemezdi. O, genelde kendine güvenen ve asla alçakgönüllü olmayan biriydi. Ne demek istedi?

İKİNCİ BÖLÜM

ROSY, portre galerisine çıkarak, Lucy ertesi gün işe döndüğünde, prensin büyük büyükbabasının restore edilmiş portresinin asılacağı duvarın durumunu bir kez daha kontrol etti.

Onun doğrudan patronu olan Lucy Ragusa, dünyaca ünlü bir sanat uzmanı ve restoratördü ve altı ay önce, yaşlı kadın rahatsızlandığı için Rosy onun tam zamanlı asistanı olarak işe alınmıştı. Görme yetisinin zayıflaması kraliyet hanesinin küçük koruma departmanında pek de gizli olmayan bir sırdı. Bu iş, Rosy için altın bir fırsattı ve seçtiği alanda yetenekli bir eğitim alma avantajı da vardı. Son altı ayda sarayda çalışarak çok şey öğrenmişti.

Ofise geri dönerken, aşağıdaki müzeden Prens Alessio'nun kendine özgü koyu, derin sesini duydu ve aniden durdu. Tereddüt etmeden galerinin korkuluğuna yaslandı ve gizlice bir bakış attı. Bisikletini tamir edip ona geri verdiği için ona teşekkür etmesi gerekiyordu, ama seyirci istemiyordu. Aslında bisikletinde o kadar çok parça değiştirilmiş ve eklenmişti ki, tamamen yeni bir bisiklet gibiydi.

Alessio aşağıda duruyordu, siyah saçları dağınıktı, geniş omuzları haki renkli tişörtle kaplıydı, soluk renkli dar kot pantolon uzun ve güçlü bacaklarını sarıyordu. Sergileme masasına yaslanarak, gergin karın kaslarını yumuşak kumaş kaplarken, ağzı aniden kurudu. Pozisyonunu değiştirdi, güçlü uylukları gerildi. Görünmeyen biri kahve getirmek için teklifte bulunurken, Rosy gözlerinin prense yapışmış gibi olduğunu fark etti. Zorlukla başını salladı, dikkatinin dağılmasına kaşlarını çattı ve doğruca merdivenlere yöneldi. Prens ulaşılabilir mesafedeydi, yalnızdı ve giydiği gündelik kıyafetlere bakılırsa görevde değildi. Ona teşekkür etmek için daha iyi bir fırsat bulamazdı.

Müzenin kapısına ulaştığında, yüksek sesler duydu ve geri adım atarak görünmeyecek bir yere saklandı.

"Ama bu olamaz!" Alessio bağıırıyordu. "Bu mümkün değil. Düğün yapılmalı. Ertelenemez ya da iptal edilemez. Onu geri getir, o senin kızın..."

"Ne demek o *zaten* evlendi?" Alessio duyulabilir bir inanmazlıkla homurdandı.

Şaşkınlıkla gözlerini kocaman açan Rosy, onun adına yüzünü buruşturdu.

"Hayır, yapabileceğin başka bir şey yok. Ama bana kendisi söyleyebilirdi. Sesimi yükselttiğim için özür dilerim." Birkaç saniye sonra, vitrin yüzeyine bir şey attı, muhtemelen telefonu, çünkü görüşme açıkça bitmişti.

Sessizlik çöktü ve Rosy kapıda belirdi. Uzun kahverengi parmaklarını siyah, gür saçlarında gezdirirken, Alessio hareketsiz kalarak ona bakmaya başladı.

"Ne zamandır orada duruyorsun?" diye sertçe sordu.

"Telefonla konuşmanı duydum ve görünmeyecek bir yere çekildim," diye itiraf etti Rosy dürüstçe. "Araya girmek için doğru bir an gibi gelmedi."

"O zaman duyduğun hiçbir şeyi kimseye söylememeni rica ediyorum. Tahmin etmediysen, yüzyılın düğünü suya düştü," diye alaycı bir tonla mırıldandı.

"İstesem bile hiçbir şeyi tekrar edemem. Buraya geldiğim ilk gün gizlilik sözleşmesi imzalamak zorunda kaldım," diye hatırlattı Rosy. "Ve şu anda burada olmamın tek nedeni, bisikletimi alıp tamir ettirdiğin için sana teşekkür etmek istemem."

"Bisikletin mi?" Alessio boş boş tekrarlardı.

"Evet, benim için tamir ettirdin ve sana minnettarım. O gün bana karşı çok nazıktın."

"Üzgünüm. Seni tam olarak anlamadım," dedi Alessio, boğuk bir sesle. "Şok durumdayım."

"Düğün gerçekleşmeyecekse, bu anlaşılabilir bir durum."

"Olmaz. Gelinim dün gece korumasıyla evlendi ve onunla birlikte New York'a gitti," dedi Alessio düz bir sesle, işçi kıyafetiyle ve kabarık, canlı bukleleri

bukleleri topuz şeklinde toplanmıştı. Makyajsız olmasına rağmen yine de çok güzeldi. Rosy, adı buydu ve ona çok yakışıyordu. Hâlâ onun geçmişiyle ilgili dosyayı incelememişti, asistanı ona neden bu dosyayı istediğini sorduğunda kasten görmezden gelmişti. Aslında, hissettiği şey

O gereksiz müdahaleci kontrolü talep ettiğim için oldukça suçlu ve biraz utanmıştım.

"Görünüşe göre ucuz atlattın," diye Rosy garip bir şekilde fısıldadı.

"Hayır, daha çok Graziana hayatımda bir bomba patlatmış gibi... bu ülkede... ve kendi ülkesinde."

"Çok üzüldüm." Rosy, yaklaşan ayak seslerini duyunca geri çekilmeye başladı ve kahvesinin gelmek üzere olduğunu düşündü.

Duyduğu şok edici haberi düşünmemeye çalışarak Rosy işine geri döndü. Lucy mükemmeliyetçiydi ve yokluğunda yapılması gereken bir görev listesi bırakmıştı, mevcut saatlerde kolayca yapılabilecek olandan daha fazlası. Tabii ki Rosy,

ayak bileği iyileşirken bir hafta evde kalmıştı ve şüphesiz patronu bu izin süresini telafi etmesi gerektiğini düşünüyordu. Sonuçta, Sedovian sarayındaki her şey ve herkes kraliyet düğününe hazırlanıyordu. Artık gerçekleşmeyecek olan düğün, diye düşündü ve sonra bu düşünceyi hızla bastırdı. Saray, müze ve sanat galerisinin özel turları hala devam edecek miydi? Şu anda, sanki tüm Sedovia düğün hazırlıkları yapıyordu. Ve şimdi bu gerçekleşmeyecekti...

Bu duyguyu bastırmadan önce, prenze karşı bir sempati dalgası içini kapladı. Prens, çok az bir uyarı ile terk ediliyordu. Çok şok olmuştu. Rosy, haber çok yakında duyulduğunda tüm halkın şok olacağını düşündü. Prenses Graziana, alçakgönüllü ve ağırbaşlı görünüyordu, şapkasını gökkuşağının üzerine atıp bir çalışanla kaçacak türden biri değildi, ancak Rosy, Alessio'nun müstakbel gelini hakkında, evinde kısa süre kaldığı süre boyunca başka söylentiler de duymuştu. Çok talepkar ve şımarık, öfkeye meyilli biriydi. patlamaları ve Alessio'nun resmiyete daha rahat yaklaşımının kesinlikle hayranı değildi.

Rosy bisikletiyle eve dönerken, ruh hali kasvetliydi. Düğünün iptal edilmesinin aile oteline nasıl bir etkisi olacağını düşünüyordu ve kalbi sıkıştı. Birçok kişi, seçici konuklar için küçük ve özel bir seçim olan Cathedral View Hotel'i tercih eden özel bir kraliyet düğün paketi için rezervasyon yaptırmıştı. Tüm bu konuklar şimdi rezervasyonlarını iptal edebilir ve Vittoria ile Patrick'in mali durumu iz bırakmadan batabilirdi.

Yağmurlu günler için birikmiş paraları kalmamıştı. Yağmurlu günler fonu, geçen kış misafir sayısı az olduğunda ve son tadilat

faturaları beklenenden daha yüksek çıkmıştı. Rosy terlemeye başladı. Gerçek şu ki, düğün gerçekleşmezse, ailesinin işi muhtemelen çok geçmeden iflas edecekti.

* * *

Alessio, sabırsızlıkla özel dairesine dönerken kimseyle konuşmak için durmadı. Kendine bir viski doldururken, Graziana'nın ayrılma olasılığını kimsenin öngöremediğini, en azından kendisinin öngöremediğini söyledi. Graziana ona hiç de dürtüsel, tutkulu bir tip gibi gelmemişti. Aslında Alessio, onun her türlü fiziksel yakınlıktan oldukça uzak olduğunu fark etmişti. Artık, onun başından beri gizli bir ilişki yaşadığını daha iyi anlayabilirdi. Yine de, düğün hazırlıkları sadece altı ay önce başlamıştı ve o zamanlar, mantık evliliğinin kendisine çok uygun olacağını ısrarla savunmuştu. Aslında, evlenmeleri fikrini ilk ortaya atan da oydu.

"Ben artık genç değilim," demişti sert bir şekilde. "Bir eşe ve çocuğa ihtiyacın var ve sen benden sadece birkaç yaş küçüksün. Bu iş yürütebilir."

O zamanlar, Alessio kendine dürüst davranırsa, bu onun için dünyanın sonu gibi gelmişti, çünkü evliliğe hazır hissetmiyordu, ama Graziana'nın muhtemelen çok popüler bir aday olacağını da biliyordu. Nişanlarını açıkladıklarında herkes çok sevinmişti. Graziana da düğünün her küçük detayına tamamen dahil olmuş görünüyordu. Her şey yolundaydı, belki de Alessio ona yaklaşılmaya çalışıldığında ondan uzaklaştığı an hariç.

bir kez kollarını ona doladı ve "Evlenene kadar tüm bunları beklemeyi tercih ederim" dedi. Sorun değil, o zaman karar vermişti, gelecekteki gelininin fiziksel olarak pek aktif bir kişi olmadığı sonucuna vararak, bu hayal kırıklığı yaratan keşfin kendisi için ne anlama geldiğini düşünmekten kaçınmıştı.

Beyninde dönen birkaç gerçek, Alessio'nun yüksek sesle inlemesine neden oldu. Graziana gerçek aşkı bulduysa, ona mutluluklar diledi. Onun için aylarca bekârlık yemini etmiş olduğu için şimdi kendini biraz aptal hissediyordu. Ama onun, dul babasına ve ekonomiye kâbusu dâimî dul babasının ve ekonominin üzerine salmış olduğunun en ufak bir fikri var mıydı? Düğüne çok sayıda iş yatırımı yapılmıştı. Ama gelin olmadan bu konuda ne yapabilirdi ki? Başka birini mi bulmalıydı?

sihirli bir kadını şapkadan beyaz tavşan gibi çıkarmak mı? *İmkansız!* Bunun üzerinde durmayı bırak, diye kendini uyardı.

Dikkatini başka yere çekmek için masasından Rosy Castelli'nin dosyasını aldı. O korkunç konuşmayı duymadan önce bile onu etkilemişti.

Graziana'nın talihsiz babasıyla konuşma. O da kazası hakkında fazla gürültü koparmamış, stoik, pratik ve kontrollü davranmıştı. Ve sonra, o şok edici telefon görüşmesini duyduktan sonra, yalan söylememiş ve bilmiyormuş gibi davranmamış,

duyduğunu dürüstçe söylemiş, özür dilemiş ve hatta biraz da sempati göstermişti. Artık yeniden bekar olduğu için, Rosy'nin boya lekeli işçi tulumu giymiş olsa bile çok güzel olduğunu düşündüğü için suçluluk duymasına gerek yoktu. Ama o *hala* bir çalışan olduğunu, bu tehlikeli yola daha fazla girmeden önce kendine ihtiyatlı bir şekilde hatırlattı.

tehlikeli yola devam etmeden önce kendine ihtiyatlı bir şekilde hatırlattı.

Açtığı dosyaya göz attı ve birkaç yıl yatırım bankacısı olarak çalıştığı için ilk olarak rakamlar dikkatini çekti. Rosy'nin ailesi, kısıtlı bir bütçeyle bir iş yürütmeye çalışıyor ve borçları nedeniyle çok riskli bir durumda bulunuyordu. Dügün kutlamalarının iptal olmasıyla muhtemelen iflas edeceklerdi.

Ve zihni, tam da istemediği yere, Graziana'nın ihanetine ve sözde mükemmel gelininin ne kadar hayal kırıklığı yarattığına odaklanmıştı.

* * *

Rosy otele geri döndüğünde Vittoria'yı aramak zorunda kaldı ve kız kardeşini avlunun arkasındaki geniş dairelerinde, mutfak masasında oturmuş, titrek yüzünden gözyaşları akarken buldu.

"Ne oldu böyle?" diye hayretle sordu, çünkü kız kardeşi hiç ağlayan biri değildi.

Vittoria, masanın üzerinden kız kardeşine buruşuk bir mektup uzattı. "Kışın yaşanan selden sonra bize yardım eden çatı ustası Bay Calabrese. Ödemeyi beklemek istediğini söylemişti ama artık bekleyemeyeceğini... Neden beklesin ki?" diye ağlayarak, üzüntüyle ekledi. "Ama şimdi borcunu almak için yasal işlem başlatıyor!"

"Aman Tanrım," Rosy mektubu incelerken dehşet içinde haykırdı. "Bana bu faturadan bahsetmemiştin. Defterlerde yok."

"Hayır. Seni endişelendirmek istemedim ve acil bir durumdu... biliyorsun."

"Evet, ama Bay Calabrese'nin ödemesini yapması gerekiyordu ve onun faturasını ödemek için uğraşırken geri plana atabileceğimiz başka şeyler de vardı," diye Rosy mutsuz bir şekilde mantık yürüttü, trüf mantarı satın almak ve en iyi keten kumaşları almak gibi şeyleri düşünerek.

"Harika bir iş çıkardı. Parasını hak ediyor," diye Vittoria da aynı fikirdeydi. "Ama düğün yaklaşırken ve benim durumumda, bunun olması için en kötü zaman..." Kız kardeşi yüzünü buruşturdu ve suçlu bir ifadeyle baktı. "Yine hamileyim."

"Anlamadım..." Rosy bu habere çok şaşırılmıştı, çünkü Vittoria yıllarca üçüncü bir çocuk sahibi olmak için uğraşmış, ancak başaramamıştı ve en son duyduğu haber, kız kardeşinin erken menopoza girdiğiydi.

"Doktor bile bunun menopoz olduğunu düşünüyordu." Vittoria iç geçirdi. "Ama bir test yaptı ve sonra ultrason çekti. Zaten üç aylık hamileyim... ve böyle bir gelişme için daha kötü bir zaman düşünebilir misin?"

"Bu harika bir haber, sen ve Patrick'in uzun zamandır istediğiniz bir haber," diye yanıtladı Rosy gergin bir şekilde. "Tamam, zamanlama senin seçeceğin zamanlama değil ama şu anda olumlu yönlerine odaklanman daha iyi."

"Bu devasa faturayı ödeyemeyiz," diye haykırdı Vittoria gözyaşları içinde. "Ve ikizler benim hamile olduğum için çok utanacaklar!"

Rosy, kardeşinin moralini düzeltmek için zaman harcadı ve o konuşmadan sonra tutunabileceği birkaç olumlu noktaya odaklandı. O faturayı ödemeleri imkansızdı ve iflasın eşiğindeydiler çünkü düğün olmadan, bankayı ikna edip kredi uzatmasını sağlayacak gelecekteki refah vaadi yoktu.

Ailesinin başına gelecekler düşünülünce midesi bulanıyordu. Otel kaybedeceklerdi ve muhtemelen İngiltere'ye geri dönmek zorunda kalacakları için işinden ayrılmak zorunda kalacaktı. Yoksa kalmayacaklar mıydı? Yeğenleri okullara çok iyi uyum sağlamış ve arkadaşlar edinmişken bu çok yazık olurdu. Patrick başka bir yerde aşçı olarak iş bulabilirdi. O zaman iki maaşları olurdu, onunki ve Patrick'inki, diye düşündü çaresizlik içinde, bilinmeyen bir geleceği tahmin etmeye çalışmanın aptalca olduğunu bilerek. Banka oteli hemen geri alıp satarak onları sokağa mı atacaktı? Bu işlem ne kadar sürerdi? Aylar mı?

Haftalar mı?

Rosy'nin o gece çok az uyuması hiç de şaşırtıcı değildi. Her şeyi, hatta başlarını sokacak bir evi bile kaybetme ihtimali korkutucuydu,

özellikle de Vittoria'nın zorlu bir hamilelik süreci yaşıyor olması nedeniyle. Kız kardeşi şu anda oldukça hasta görünüyordu. Durum korkunçtu ve o, o anlaşılmayı bozmamış olduğu için suçluluk duyuyordu.

gizlilik anlaşması imzaladı ve kız kardeşine kraliyet düğününün iptal olduğunu söyledi. Aslında, Vittoria'ya kazara öğrendiği şeyi söylemeye *cesaret* edememişti. Ancak, prens bu haberi kendine saklayamayacağı için, muhtemelen bu haber yakında televizyonda ve tüm gazetelerde yer alacaktı.

* * *

Alessio da o gece uyuyamadı. Bir o yana bir bu yana döndü. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu ve her şeyden önce, tüm pratiklik bir yana,

Büyük düğünün iptal edildiğini açıkladığında yapmak üzere olduğu şey buydu. Başarısızlıktan nefret ediyordu ve Graziana, devasa boyutlarda bir başarısızlıktı. Bu *onun* hatası değil miydi? Onun değerleri hakkında daha fazla soru sormalıydı, o zaman belki de kendi isteklerini herkesin üstünde tutma konusunda acımasız, hatta zalim olduğunu şüphelenebilirdi. Ülkesi, babası, kendi halkı, Sedovia ve şanssız prensi saymıyoruz bile.

Şimdi, gelin bulamama sorununa pratik bir çözüm olsaydı, bunu halledebilirdi. Çoğu sorunu, iş fırsatlarını veya parayı cömertçe kullanarak hallettiği aklından geçti. Peki bu krizde de aynı yolu izleseydi? Yıllar boyunca tanıştığı, para veya daha yüksek statü için neredeyse her şeyi yapabilecek hesapçı sosyetiklerden birini mi seçerdi? Yoksa geçimini sağlamak için çalışan ve sadece kendi kanından olanları finansal hatalarının sonuçlarından kurtarmak isteyen genç bir Sedovalı kadını mı? Zaten fark ettiği, mükemmel niteliklere sahip bir güzellik. Rosy'de şımarık, bencil veya snob bir yan yoktu ve o bir güzellikti. Graziana gibi klasik, uzun boylu, sarışın bir güzellik değildi. Hayır, çok daha fazlasıydı.

Daha çok ince, narin kıvrımlı ve zarif bir paket gibi, daha sıra dışı ve renkli bir çeşitlilikteydi. Onu kendine çekti.

Madonna mia, annesinin reddiinden beri bir kadını kucaklamayı hiç düşünmemişti!

* *

"Bu sabah portrenin yeniden asılmasına yardım edeceğimi sanıyordum," diye şaşkınlıkla mırıldandı Rosy, Lucy Ragusa onu tavan arasındaki çalışma odalarından birine götürdüğünde çatı katındaki çalışma odalarından birine götürdüğünde ve tamir edilmesi gereken küçük, kırık bir süs eşyasını gösterdiğinde şaşkınlıkla mırıldandı. "İşçiler benim gözetimimde asma işini yapacaklar," patronu "Her zaman benim yanımda çalışmanı bekleme alışkanlığı edinmemeliyim."

Ama ben bunun için işe alındım! Rosy neredeyse itiraz edecekti, çünkü yaşlı kadın onu hiç görmemiş gibi tuhaf bir şekilde süzdü ve sonra düşünceli bir şekilde başını sallayarak tekrar ayrıldı. Rosy, kafası karışık bir şekilde içini çekerek, onarım için gerekli aletleri topladı ve böyle bir iş için tulum giymesine gerek olmadığına karar verdi. Bu iş, dağınık olmaktan çok, zahmetli ve uğraştırıcı bir iş olacaktı, ancak parçaları birleştirdikten sonra boyayı rötuşlaması gerekebilirdi. Parçaları dikkatlice toplayarak, büyüteç altında tek tek inceledi.

Kapı çalındı ve kapı açılır açılmaz şaşkınlıkla irkildi. Kapıda, görmeyi hiç beklemediği bir kişi bir anlığına belirdi ve sonra içeri girerek kapıyı dikkatlice kapattı.

Rosy çalışma masasından geri çekildi, yanakları kızardı. "Majesteleri," dedi hafifçe boğuk bir sesle, onu çalışma odasına neyin getirdiğini merak ederek.

"Çalışırken rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama sizinle görüşmek için gizli bir yerde görüşmem gerekiyordu ve Lucy bana yardım etti," dedi, bu gizemli konuşmasıyla onu daha da şaşırtarak.

Yerinde donakalan Rosy, sanki ayakta durmak için masaya tutunmuş gibi, sadece ona bakakaldı. Tanrım, o kadar yakışıklıydı ki, zihninde adeta cızırdadı, tasarımcıya ait lacivert çizgili takım elbisesiyle zahmetsizce zarif ve muhteşemdi. O kadar uzundu, o kadar sofistikeydi, her şeyiyle, ellerini daldırmak istediği kalın mavi-siyah saçlarından, muhtemelen el yapımı ayakkabılarına ve aradaki her şeye kadar. Parlak yeşil gözleri onun gözlerine kilitlendi ve sanki bir aslan tarafından köşeye sıkıştırılmış ve kaçmaya korkmuş gibi soldu.

"Benimle buluşmak için gizli bir yer mi arıyordun?" diye sordu, onun olağanüstü yoğun yeşil gözlerine zorlukla bakarak. *O kadar* yoğun, o kadar güçlüydü ki, olduğu yerde donakaldı.

Prens Alessio masalardan birinin yanındaki sandalyeyi çekip yanına koydu. "Lütfen oturun ve rahatlamaya *çalışın*, çünkü size bir teklifim var... bir önerim var ve beni kırmaktan korkmadan özgürce konuşabilmelisiniz."

Rosy hızla gözlerini kırptı, çevik beyni bu cümleyi atlayarak, ona ne tür bir teklifte bulunabileceğini hayal etmeye çalıştı. Ciğerlerinin çalışmasını sağlamak için ani bir nefes aldı ve sandalyeye oturdu. Herhalde uygunsuz bir teklif *değildir*, değil mi? Ondan ahlaksız bir hava yayılmıyordu, ama neden onu kimsenin görmeyeceği bir yerde yalnız görmek istesin ki?

"Bugün Graziana'nın başka bir adamla evlendiğini duyurmam gerekiyor. Bu haberi bilmesi gereken herkesten saklayamam, ama bir fikrim var ve beni dinlemeden bana kızmamanı rica ediyorum. Seni aşağılamak ya da kırmak istemiyorum."

"Tamam..." Rosy çok yavaşça başını salladı, başına ne geleceğini hiç bilmiyordu.

"Aileniz büyük bir borç batağına saplanmış."

Rosy, bunu nasıl bildiğini sormak için dişlerini sıktı ve sonra çatı ustasının kız kardeşi ve eniştesine karşı açtığı davanın sarayın üst kademelerinde zaten bilinen bir şey olup olmadığını merak etti. Dikkatlice dudaklarını sıkıştırdı ve yavaşça tekrar başını salladı.

"O kadar büyük bir borç ki, düğünün iptal edilmesi muhtemelen onları iflasa sürükleyecek," diye devam etti Alessio, bu tahmin üzerine kızaran yanakları soldu.

"Bu doğru," diye kabul etti Rosy ağır bir şekilde.

"Şu anda ihtiyacım olan şey başka bir gelin, onun yerine geçecek biri." Graziana, böylece düğün gerçekleşebilir. Bu, en azından, düğünün kısa sürede tamamen iptal edilmesi durumunda Sedovian ekonomisine verilecek ciddi zararı hafifletecektir. Binlerce iş adamı pahalı planlar yaptı, çalışanları işe aldı ve düğünün getireceği turizm sezonundaki canlanmaya yatırım yapmak için servetlerini ortaya koydu.

"Ama düğüne sadece dokuz gün kala başka bir gelin nereden bulacaksın?" diye sordu Rosy çaresizce.

"Ona bakıyorum ve bana bir şans vermesini umuyorum," diye mırıldandı Prens Alessio, en abartılı gülümsemesiyle. "Ailenizin borçlarını ödemek ve otellerinin başarılı olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım."

Eğer benimle evlenirsen ve birbirimizi seviyormuş gibi davranırsan... Bu, Graziana'nın çılgın kaçıışının sonuçlarından beni korumak için son anda yüzünü kurtarmak için yapılan bir hamle *değil*.

O gülümseme karnında kelebekler uçuşturdu. Tekrar gözlerini kırptı.

Ona bakıyorum ve bana bir şans vermesini umuyorum.

Sedovia'nın gelecekteki kralı, Graziana'nın yerine onunla evlenmesini istiyordu.

"Bu delilik," diye titrek bir sesle fısıldadı, onun sözleri karşısında şokun daha da derinliklerine daldı.

"Hayır, değil. Halkla ilişkiler ekibi bunu döndürebilir. Köprüde ilk karşılaşmamızın fotoğrafı var ya da ben seni burada daha önce tanışmışım gibi davranabiliriz."

Çalıştığın yerde. Sen bir Sedovian vatandaşıydın. Geçmişinde şüpheli bir şey yok. Terk edilmiş bir damat yerine başka bir kadına aşık bir adam gibi davranırsam, Graziana'nın ihanetinin acısı insanları daha az rahatsız eder. Graziana'ya kızgınlım ama onu cezalandırmak istemiyorum ve o artık geçmişimde kaldı. Eğer o, kraliyetin çıkar evliliğini değil de aşkı seçtiyse, ben de aynı şeyi yapardım, onu kim eleştirir ki? dedi, ince kahverengi elleriyle duygularını ifade etmek için bir dizi anlamlı jestler yaptı.

Ve akıcı el hareketleri, onun sahip olduğunu düşündüğünden *çok* daha fazla duyguyu ifade ediyordu. "Sadece ben, sevebileceğim bir kadınla tanışacak kadar şanslı değildim," diye ekledi somurtkan bir şekilde.

"Ama benimle evlenmek istemeyebilirsin... tamamen bir yabancıyla."

"Graziana'yı yeterince iyi tanıdığımı sanıyordum, ama bu bana ne kazandırdı?" diye sordu Alessio. "Onun az önce yaptığını yapacağını asla hayal bile edemezdim. İkimiz de öyle yetiştirildiğimiz için onun geleneksel, sadık ve görevine bağlı olduğunu sanıyordum. İkimizden daha değişken olanın ben olduğumu düşünüyordum ama yanılmışım, çünkü düğünümüzün arifesinde ona bunu *asla* yapmazdım."

Rosy, tehlikeli bir an için, kabul ederse ailesinin ne kadar mutlu olacağını ve o banka kredisinin yükü olmadan ve geçimini sağlamak ve faturaları ödemek için sürekli çabalamak zorunda kalmadan otelin ne kadar iyi gelişeceğini hayal etti. Şüphesiz bu, ailesinin hayatını çok olumlu yönde değiştirecekti, özellikle de Vittoria çok istediği bir çocuğa hamileyken ve stresten korunması gerektiği bir dönemde. Harika bir fikirdi, ama kendini Prens

... Bu noktada hayal gücü durdu ve işbirliği yapmayı tamamen reddetti.

"Bu... şey... öneriyi ciddiye aldığınıza inanamıyorum."

"Aşk için evleneceğimi hiç beklemiyordum. Sen ise kesinlikle bekliyorsun. Bizim hedeflerimiz farklı ve muhtemelen hayattan beklentilerimiz de hep farklı olmuştur. Sana teklifimi düşünmen için yeterli zamanı tanıyacak kadar boş vaktim de yok. Dokuz gün sonra benimle evlenmeyi *düşünebilir misin*, bunu hemen bilmem gerekiyor."

Rosy şaşkın bir şekilde oturdu. Kız kardeşi onun için bebekliğinden beri yaptığı tüm fedakarlıkları, Patrick'in yirmili yaşlarındayken yeni evlendikleri dünyalarına sahte bir kızı kabul etmesini düşünüyordu. Ona sahip olduğu ve olduğu her şeyi onlara borçluydu ve bu borcu asla ödeyemezdi. Onlara sonunda biraz şans getirebilirse, onları iflastan, evsizlikten ve başlarına gelecek tüm korkunç şeylerden kurtarabilirse, *bir kez olsun* kendi ihtiyaçlarını değil, onların ihtiyaçlarını öncelikli tutmayı hak ediyorlardı.

"Seninle evlenmeyi hayal edemiyorum... Biz eşit değiliz," dedi utanarak. "Sen benim dünyamdan çok uzak bir dünyada yaşıyorsun."

"O dünya senin de dünyanın olacak," diye ısrar etti Alessio. "Uyum sağlamana ve mutlu olmana yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Seni satın almaya çalıştığımı düşünmeni istemiyorum."

"Ama nasıl bakarsan bak, öyle *yapıyorsun*."

Rosy'den hırıltılı bir kıkırdama çıktı ve Alessio ona anlamsız bir ifadeyle baktı. Rosy suçlulukla elini ağzına götürdü.

"Gergin olduğumda gülerim. Ben... bir prenses mi? Bu gerçek dışı ve imkansız olurdu."

"Sen kabul edersen mümkün olacak, Rosy."

Rosy, o sorgulayıcı tonu kaçınmak için yavaş ve derin bir nefes aldı. "Ailemin ne kadar borcu olduğunu biliyor musun?"

"Evet, ama anne babam öldüğünde büyük bir miras aldım ve o zamandan beri kendi başıma çok daha fazlasını kazandım. Ailenin borçları benim için bir damla bile değil. Senin paragöz bir kadın olmadığını biliyorum ama benimle evlenirsen hayatın çok daha rahat olacak," diye işaret etti.

Rosy'nin gergin dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. "Ben de bunu hayal edemiyorum ama sen inanılmaz derecede ikna edicisin."

Rosy'nin şokuna, Alessio onun önünde bir dizinin üzerine çöktü ve o kadar uzundu ki neredeyse aynı seviyedeydiler. "Benimle evlenir misin, *piccola volpe*?"

Boğazı o kadar sıkıştı ki nefes alamadı. Ona, bir yabancıyla evlenip prenses olmaya zorlayamayacağını söylemek istedi. Ona, şok edici derecede yakışıklı bir adam olduğunu ve daha önce onun kalibresinde bir erkekle hiç tanışmamış olan onun için dayanamayacağı kadar fazla olduğunu söylemek istedi. Sonra ona küçük tilki dedi ve milyonlarca sorusu olmasına rağmen, elini eline aldığından dolayı soruları sormak için yeterince konsantre olamadı. Onun hafif, sıcak dokunuşuyla nihayet tenleri birbirine değdiğinde, kolundan elektrik akımı geçtiğini hissetti.

"Evet, ama bu ailem için ve biraz da... şu anda içinde bulunduğun zor duruma sempati duyduğum için," diye itiraf etti aceleyle,

"Bu benim büyükannemin yüzüğüydü." Rosy, parlak oval pembe elmas yüzüğün

parlak oval pembe elmas yüzük parmağına takılırken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Senin gibi küçük elleri vardı ve işte... tam uyuyor," diye memnuniyetle söyledi. "Sence bu iyiye işaret mi?"

"Şu anda hiçbir şey düşünmüyorum," diye yalan söyledi, çünkü onun yeşil gözlerinde, gününü güzelleştirdiğini gösteren beklenmedik bir mutluluk parıltısı fark etti. Ve *öyle olduğunu* düşündü, çünkü çok kısa sürede yeni bir gelin bulmuştu ve o da sarayın kapısında duruyordu. Sıradan bir genç kadın, onun kim ve ne olduğu konusunda o kadar şok olmuş ve etkilenmişti ki, dilinde hala dolaşan hiçbir sorunun cevabını sormuyordu. Ama elbette, seks ve tüm o şeyler içeren *gerçek* bir evlilikten bahsediyor olamazdı ve sonsuza kadar konuşmaya devam edemezdi. Şu anda Prens Alessio, Graziana'nın ardında bıraktığı krizden Sedovia'yı ve kendisini kurtaracak geçici bir gelin seçiyordu. Bir yıl kadar sonra, hatta belki daha da önce, acilen boşanma talebinde bulunacaktı.

Tekrar dikleşti. "Duyurumu yapacağım. Güvenin ve cömertliğin için her zaman minnettar olacağım ve bir daha hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmayacak," diye coşkuyla söyledi. "Personelim her yeri temizleyecek. evlenmemizi engelleyen engelleri ortadan kaldırmak için. Bana telefon numaranı vermelisin. Oldukça sıradan bir istek, bu da birbirimizi ne kadar az tanıdığımızı gösteriyor.

"Evet." Rosy telefonunu çıkardı ve numaralarını değiştirdiler. Bu onu gerçek dünyaya geri getirdi ama hala şoktaydı. Bir hükümdar prensle evlenmeyi kabul etmişti. Ama hala gerçek gibi gelmiyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"OTUR," diye VITTORIA geline ısrar etti, çünkü Rosy süt beyazıydı ve gözle görülür şekilde titriyordu ve arka planda, ikisi de aşağıdaki sokaklarda düğün günü kutlamaları için toplanmaya başlayan kalabalığın coşkulu haykırışlarını duyabiliyorlardı.

Yaşlı kadın, kız kardeşinin kulağına eğilip fısıldadı. Kız kardeşinin kulağında paha biçilmez bir inci ve elmas damla küpe asılıydı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Patrick ilk kez ekşi maya yaptığından beri Prens Alessio'nun en çekici kişi olduğunu düşünebilirim, ama Alessio'nun geleceği seni gerçekten hasta ediyorsa, *hala* çekip gidebilirsin."

"Ne, dışarıdaki kalabalık tarafından öldürülmek mi?" Rosy titrek bir sesle fısıldadı, ama kız kardeşinin cömertliği karşısında dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme belirdi.

"Kaçmanın kolay olacağını söylemiyorum, ama sen altar önünde "Evet" diyene kadar bu mümkün," diye ısrar etti Vittoria. "Alessio geçen hafta yapması gerekeni yapmadı."

"Çalışıyor, hikayeyi satıyor, öyle diyebiliriz. Medya becerileri var... Bende yok. Hayır, sadece kalabalık ve heyecan beni etkiliyor. Beni biraz korkutuyor."

"Seninle daha fazla zaman geçirmeli, seni şekillendirmeye yardımcı olmalı, seni *tanımalıydı*," dedi Vittoria cezalandırıcı bir tıslama ile. "Ve ben de o aptal akşam yemeğinde ona bunu söyledim."

Rosy başını salladı, Alessio'nun bu kadar açık sözlü bir müdahaleye nasıl tepki vereceğini hayal etmemeye çalışarak, ve sonunda yüzü kızardı. Birkaç gece önce sarayda katıldıkları "aptalca" akşam yemeği, Sedovian prensinin sevgilisinin ailesiyle tanışmasını fotoğraflama fırsatıydı. Vittoria ve Patrick bunu iyi atlatmıştı. Patrick, tahmin edilebileceği gibi sarayın baş aşçısıyla buluşmak ve akşam yemeği menüsünde yer alan yeni bir ravioli türünü tartışmak için ayrılmıştı

. Yeğenleri, gençleri eğlendirmek için her türlü seçeneğin bulunduğu oyun odasına kaybolmuştu.

Vittoria, Alessio'nun ilgisinden keyif alıyordu. Onu anlamaya ve iyi bir şekilde tanımaya çalışıyordu, çünkü Rosy'nin kız kardeşi, ailesine yakın olan herkese böyle davranırdı. Belki de Vittoria, Rosy'nin Alessio hakkında çoktan öğrendiği şeyi anlamaya çalışıyordu: Alessio insanları kendine *yaklaştırmazdı*. Her zaman nazik, çekici ve çok iyi bir iletişimciydi, ama insanların kendisine yaklaşmasına izin vermiyordu.

Rosy, Alessio'nun ona evlenme teklif ettiği gün, onun *gerçek* yüzünü nadiren de olsa görmüştü. Alessio ona daha kişisel şeyler anlatmıştı, çünkü Rosy Graziana'yı zaten tanıyordu ve Alessio bu konuda yalan söylemeye gerek görmemişti.

"Sevebileceğim bir kadınla tanışacak kadar şanslı değildim" dediğinde çok sarsılmıştı ve onun samimiyeti yüzünden yumuşak kalbinin bir parçası kırılmış ve ona doğru gitmişti. *Eğer* sevdiği bir kadınla tanışmış olsaydı, Graziana ile evlilik anlaşması hiç yapılmazdı diye içtenlikle inanmıştı.

Ancak Rosy, o günden beri ne ruhen ne de bedenlen gerçek Alessio'yu görmemişti. Prens Alessio, gelin değişikliği ve Graziana'nın kaçmasıyla ilgili şok edici açıklamasını yaptıktan sonra, Cathedral View Hotel medya tarafından kuşatılmıştı ve Rosy, ailesinin oteli işletmeye devam edebilmesi için sarayın misafir odasına taşınmak zorunda kalmıştı. *Gelin olarak* hazırlanması için tüm eşyaları ev personeline teslim edilmişti ve bu ciddi bir işti.

Düğüne katılan diğer kraliyet mensuplarına ve VIP'lere nasıl hitap edileceğine dair küçük kapsül görgü dersleri. Rosy'nin iyi bir eğitim almış ve mantıklı bir şekilde yetiştirilmiş olduğu için çatal bıçak kullanımı, sanat veya diğer çeşitli alanlarda eğitime ihtiyacı olmadığını fark ettiler. İyi davranışlar, sabır ve hoşgörü onun doğasında vardı, ancak Alessio'nun ortadan kaybolması — çalışmak ya da

başka bir şey için — onu, uyum sağlamasına yardım edeceğine söz vermiş, ancak kendi tercihi ile neredeyse bir yabancı olarak kalan adam tarafından terk edilmiş hissettirmişti.

Ve şimdi, Alessio'nun evliliklerinin böyle olmasını beklediğini varsayıyordu: kamuoyunda romantik bir numara, özel hayatta ise hiçbir şey. Alessio mesafeli davrandığı için saray da onların sahte olduğunu fark etmişti elbette. Ve Alessio, Rosy'ye kendi ailesinin yararına romantik yalanlar uydurması için hiçbir malzeme vermemişti. Vittoria'ya gerçeği söylemek zorunda kalmıştı. O yedek gelindi ve Alessio

O banka kredisini ve ödenmemiş borçları ödeyerek hepsini cömertçe ödüllendirdi. Ancak, öngöremediği şey, otelle olan bağlantısının işlerin patlamasına neden olacağı, restoranın her gece dolup taşacağı ve zaten tamamen dolu olan odalar için potansiyel misafirlerin hala telefon edip, her saatte gelip yer bulmak için yalvaracaklarıydı.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu kız kardeşi şüpheyile. "Ondan hoşlanıyor musun? Bu yüzden mi?"

"Evet, onu çekici buluyorum," diye itiraf etmişti Rosy üzüntüyle. "Ama bu konuda hiçbir şey yapmayacağım. Bu bir iş anlaşması ve ayrılana kadar da öyle kalacak. Sedovya ekonomisinin bu düğün olmadan zarar göreceğini düşündüğü için benimle evlenmek istediğine eminim. O yüzden beni gelecekteki karın değil, düğün bebeği olarak düşün. Ben bir sembolüm, daha fazlası değil."

Vittoria, oğullarını aşağıdan alıp katedrale gitmek için ayrılırken, Patrick sarayda kalarak Rosy'yi sıkı bir programa göre eşlik etti. Sadece gelinlik Rosy'nin kendi seçimi idi. Muhteşem inci ve elmas taç, küpeler ve kolye Maretti ailesinin miras parçalarıydı. Buket ise personel tarafından seçilmişti. Peki ya gelinlik? O, Rosy'nin hayaliydi. Bir hafta içinde kraliyet gelinliği gerektiği duyulduğunda, çok sayıda ünlü tasarımcının öne çıkması onu şaşırtmıştı.

Gelinlik, ince bir siluete, uzun dar dantel kollara ve kalp şeklinde bir yakaya sahip klasik bir modeldi. İpek korsaj, parıldayan kristallerle süslenmişti ve etek ile kuyruk, Sedovian kır çiçekleri ile işlenmiş, zarif bir beyaz renkteydi. Rosy'ye göre, tıpkı bir masaldaki prenses gibi görünüyordu. Prens gibi görünüyordu, özellikle de stilistin, Alessio'nun Rosy'nin muhteşem buklelerini sözlü olarak övdüğünü söyleyerek onu ikna etmesiyle, uzun ve gevşek bırakılmış çılgın bukleleriyle... Burnunu kırıstırdı ve Alessio'nun neden buklelerini fark ettiğini merak etti.

Ödünç alınmış veya mavi bir şey giymiyordu. Graziana'nın yerine geçiyor ve onun nedimelerinin çoğunu miras alıyor olabilir - en azından Sedovian olanları - ama Rosy hiçbir zaman kendini gerçek bir gelin olarak görmemişti. Kendini Cinderella'dan başka bir şey olarak göremeyecek kadar pratikti, ama Prens ona ait değildi ve gizli fantezilerini gerçekleştirecek bir peri anne de yoktu.

Gizli fantezileri var mıydı? Evet, elbette vardı ve Alessio, onun konumunun üstünde fikirler edinmesini veya onunla evlenmenin kişisel bir çıkarı olduğunu düşünmesini önlemek için bu kadar dikkatli olmasaydı, bu fantezilerde başrol oynayabilirdi.

. O, uygun bir yedek gelindi, daha önemli bir şey değildi ve Alessio Marette'ye dair herhangi bir hayale kapılmayacak kadar mantıklı biriydi.

Alessio Marette'ye dair hayaller kurmak için fazla mantıklıydı. Alessio gün batımı kadar güzeldi ama ay kadar ulaşılmazdı. Hayır, Rosy normal, çalışkan, onu gökyüzündeki yıldızlar kadar özel gören bir erkek istiyordu.

Soyut bir şekilde, iki haftalık balayında onu nereye götüreceğini merak etti. Graziana'yı Barbados'a götürmeyi planlıyordu, ama bir çalışan, Rosy'yi aynı yere götürmenin kötü bir zevk olacağını söylemişti, peki nereye gidecekti? Gözleri beklentiyle parladı.

Patrick, tıraşlı ve süslü düğün kıyafetiyle alışılmadık derecede tertemizdi, bekleyen kurdeleli limuzine bindiklerinde Rosy'den bile daha gergindi.

"Bu maymun kıyafetinden kurtulduğuma sevineceğim," diye hayıflanarak, ipek kravatını tedirgin bir şekilde parmağıyla okşadı.

"Katedral ve tüm bu telaş bittiğinde çok mutlu olacağım," diye endişeyle itiraf etti Rosy.

Araba, bayrak sallayan ve tezahürat yapan kalabalığın arasından ağır ağır ilerledi.

Kalabalıklar, gelinin gelişini bekleyen bir dizi görevli ve güvenlik görevlisinin bulunduğu katedrale doğru ilerledi. Derin bir nefes alan Rosy, çıkışına yardımcı olmak için hemen bir görevli tarafından eteği tutuldu ve koruyucu bariyerler sayesinde merhametli bir şekilde geri tutulan kameraların patlamasına maruz kaldı. Sırtını dik ve başını yüksek tuttu ve zorla gülümsedi. Gelin, düğün günü, mutlu görün. Oldukça

basit bir roldü, diye düşündü kendine, kiliseye girerken ve muhteşem müzik, koroyun yükselen sesleriyle birlikte başladığında. Prova için zaman yoktu ama koridor çok uzun olsa da düz bir geçitti ve o, elini Patrick'in koluna dayayarak koridordan yürüdü, arkasında gelin nedimeleri toplanmıştı.

* * *

Alessio gelinini izledi ve gözlerini ondan ayıramadı. "*Madonna mia*, o çok minik!" en iyi arkadaşı ve hukuk danışmanı Eduardo Conti, tısladı. "Ve çok güzel. Bu kızla hak ettiğinden daha iyisini yapıyorsun."

Rosy *çok* iyi gidiyordu, Alessio karar verdi. Yüzündeki narin çizgilerde gerginliği görebildiği için onun çok gergin olduğunu biliyordu, ama bunu başka türlü göstermiyordu, başı dik ve onurlu bir şekilde yürüyordu, taç muhteşem ateşli saçlarının arasına yerleştirilmişti. *Onun için* saçlarını açmıştı. Özel olarak istememiş, sadece stiliste ima etmişti, ama memnun olmuştu.

Rosy kesinlikle muhteşem görünüyordu ve bu düşünce Alessio'yu sarsmıştı, çünkü daha önce hiçbir kadını bu kadar abartılı bir şekilde düşünmemişti. Yavaş ve düzensiz bir nefes aldı ve Graziana ile evlenmekten korkarken, şimdi içinde hiçbir korku olmadığını, sadece bir tür umut dolu bir beklenti vardı. Kardinal, tüm , kendini disiplinli olmakla övünen Alessio için bu bir keşifti. Rosy Castelli'de onu dinamit gibi ateşleyen bir şey vardı.

"Harika görünüyorsun," diye mırıldandı, kız sonunda ona baktığında. Kız, televizyon kameralarının parlak ışıkları altında uzun koridordan geçerken ona bakmamaya kararlı görünüyordu.

Kızın nazik gülümsemesi neredeyse hiç değişmedi. Kardinal konuşmaya başladı. Alessio'nun zihni başka yerlere kayarken Rosy dinlemeye devam etti. O, kendisinden daha ciddi bir şekilde dini meselelere ilgi duyuyordu daha ciddiydi.

* *

Tanrım, o kadar nefes kesici derecede yakışıklıydı ki, Rosy Alessio'nun gerçek bir insan olduğuna inanamıyordu. Mükemmel yüzünün ince hatları ve çukurları, yüksek elmacık kemikleri, gururlu burnu, dolgun dudaklarının şekillendirilmiş şehveti, ama her şeyden öte, onun gözlerinden dikkatle kaçınıyordu, yoksa gizemli bir şekilde onun kendisini inanılmaz derecede çekici bulduğunu anlayabilirdi. Kalın, mürekkep gibi kirpiklerle çevrili parlak, canlı yeşil gözleri mi? Kalbi bir an durdu, sonra hızla çarpmaya başladı. Savunma amaçlı tüm kasları gerildi, pelvisinde bir ağrı hissetti , göğüsleri elbisesinin içinde şişip gerildi; tüm bu utanç verici belirtiler onun neyin yanlış olduğunu gösteriyordu, acı içinde rahatsızlık duyarak düşündü.

Rosy hayatı boyunca hiç kimseye bu kadar çekilmemişti ve bu kişi Alessio olduğunda, bu durum onu çok utandırırken aynı zamanda çok da korkutuyordu.

Çünkü onun çekiciliği, onu kendi derinliğinin ve kontrolünün dışında hissettiriyordu. Ancak, onun hakkında aptalca davranmayı reddetti, o kadar aptal olmayı tamamen reddetti. O bir yetişkindi ve aralarında bir ilişki olmadığını ve gerçek dünyada bir aldatmaca oynadıklarını biliyordu. PR ekibi, Graziana gibi birine kıyasla onun ne kadar popüler bir seçim olacağını tartışırken aynı odadaydı. Graziana, Alessio'yu hayal kırıklığına uğratarak Rosy, Sindirella hikayesinde bir rolü olabilir, ama Sindirella'nın mutlu sonuna layık değildi.

Alessio, düğün yüzüğünü parmağına taktı ve o, zihninin başka yerlere gittiğini fark edince, yüzü kızarak trene geri döndü. Bir yüzük ona uzatıldı ve o, Alessio'nun parmağına takmaya çalıştı ama o anda eli titriyordu ve Alessio bunu halletmek zorunda kaldı. Bitti, bitti, diye rahat bir nefes aldı, ana olay tamamlanmış ve bitmişti: evlenmişlerdi.

"ok cesurdun," diye Alessio yatıştırıcı bir sesle mırıldandı, kayıt defterini imzalarken. "Kalabalıklara alışkın olmayan biri için, çok iyi idare ediyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi sert bir şekilde ve koridordan geri dönmek için kendini hazırladı.

Alessio, katedralin ana girişine vardıklarında kolunu onun omzuna doladı. "Kameralar için bir öpücük?" diye fısıldadı.

"Tabii ki," diye kabul etti, çünkü bu, sözde aşık bir çiftin tüm performansının ayrılmaz bir parçasıydı, diye düşündü üzüntüyle.

Elleriyle sırtını okşayarak onu kendine çekti, diğer eliyle ise çenesini kaldırdı. "ok aşağıdasın," diye alaycı bir şekilde şikayet etti ve karanlık, kibirli başını eğdi.

Rosie, giyotin sırasına girmiş gibi kendini hazırladı. Ve sonra onun şehvetli dudakları, onun masumca hazırlandığı geçici bir selamdan çok daha fazlasını yaptı. Dilinin ucu dudaklarını ayırdı ve sanki dünyadaki tüm zaman onlara aitmiş ve kimse onları izlemiyormuş gibi alt dudağını ısırđı, ve ancak o zaman onu öptü. Tüm dünya ondan uzaklaştı. Onun sarhoş edici tadı başını döndürdü ve büyük elleriyle onu kendine yapıştırırken, her sinir ucunda ham bir sıcaklık dalgası alevlendi. Geniş göğsünün sertliğini, sağlam gücünü hissetti ve bir anda gelen çok sayıda duygu onu baş döndürdü.

Sağdıç Alessio'ya gizlice dirsek attı. "Basını şok ediyorsun..."

Alessio gelinini serbest bırakmaya başladı, ancak o anda onu yerden kaldırdığını ve gelininin buketini düşürdüğünü fark etti. Eğilip buketi alıp ona geri verdi. "Nerede olduğumuzu unuttum," dedi özür dileyerek.

Saraya dönerken Alessio, en önemli konuklarından bazıları hakkında akıcı bir şekilde konuştu ve Rosy'nin anladığı kadarıyla onu resepsiyon partisi için bilgilendirdi. Sanki öpücük hiç olmamış gibiydi. Fazla coşkuyla tepki verdiğini düşündüğü için rahatlamış olsa da, var olmayan bir ilişkide böyle bir öpücükle ne yapmaya çalıştığını sormak için can atıyordu. Sanki çıkmışlar gibi değildi. Her halükarda, daha önce kimse onu bu kadar samimi bir şekilde öpmemişti ve bunu açıkça şikayet etmek istemiyordu, çünkü hiç sevgilisi olmaması onun sorunu, Alessio'nun değil. Ama Alessio bir erkekti, uluslararası bir playboydu ve belki de böyle bir öpücüğü önemsemiyordu. Şikayet ederse, gülünç derecede tutucu ve eski kafalı biri olarak algılanırdı.

Saraya vardıklarında, sıkı bir resepsiyon programı başladı. Gelen konuklarla selamlaşmalar ve içkiler vardı, ardından Sedovia'nın en ünlü sanatçıları eğlence programı sundu. Rosy eski iş arkadaşlarıyla biraz zaman geçirdi ve ancak o zaman sarayda sevdiği işinden kalıcı olarak ayrıldığını fark etti. Kimse Alessio'nun eski karısını tekrar kadroya almayacaktı. Elbette, düğünlerinden önce imzalamak zorunda kaldığı birçok belgeden birinde boşanma anlaşması da vardı ve fakir kalmayacaktı, bu yüzden muhtemelen Sedovia'da başka bir yerde koruma işi arayacaktı.

Resepsiyon, konuşmalarla bitmek bilmez bir şekilde devam etti. Yabancılarla nazıkçe sohbet etmek, pastayı kesmek, hatta buketi atmak bile, çünkü bu çok geleneksel bir düğündü. Rosy, dans pistine çıkıp ilk çift dansını yapmak zorunda kaldığında, bu görkemli törenlerden ve daha da kötüsü, dans edemediği halde konukların önünde dans etmek zorunda kalmaktan bıkmıştı. Tahmin edilebileceği gibi, Alessio bu eksikliği, onunla aynı ritimde adım atmasına izin vererek telafi etti.

"Artık gidebiliriz," diye fısıldadı saçlarına. "Yeterince eğlendin." "Tanrıya şükür," diye mırıldandı, onun kalabalığın içinden çekmesine izin vererek ve onu kalabalığın içinden geçerek köşedeki asansöre doğru yönlendirdi. "Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz. Bence beğeneceksin. Özel bir yer ve çok korkutucu değil."

Bir üst katta, onu yatak odasına götürdü ve bitişik odanın kapısında durdu. "Burası senin odan. Ben yan odadayım. Hizmetçin giyinmene yardım edecek."

Ve sonra, evlendiği yabancı adam ortadan kayboldu. Ev hizmetçilerinin üniformasını giymiş genç bir kadın geldi ve Rosy'ye adının Maria olduğunu söyledi. Rosy, yardım olmadan elbisesini asla çıkaramazdı ve birinin bağcıkları çözüp, kancaları açıp, düğmeleri sökmesini rahatlıkla kabul etti.

"Giysilerinizi giymeniz için sizi yalnız bırakayım mı? Yoksa kalayım mı?" diye sordu Maria tereddütle. "Saçlarla aram çok iyidir. Bagajınız zaten toplanmış ve ayrılmaya hazır."

"Gidebilirsin. Yardımın için teşekkürler," dedi Rosy sıcak bir şekilde. "Bugün saçımla ilgili başka bir şeye ihtiyacım yok."

Yatağın üzerine bir dizi tanıdık olmayan giysi serilmişti. Alessio'nun gardırop, Alessio'nun bir anlık Telefon görüşmeleri mi? Yeni bir asker gibi giydirilmişti, diye düşündü eğlenerek, yolculuk için siyah keten pantolon ve parlak ama hafif ipeksi bir üst seçti, seyahat ederken rahatlığı en önemli şey olarak görüyordu. Mücevherleri çıkardı, ağır kolye ve taçtan kurtulduğuna sevindi, küpeleri çıkarırken ağrıyan boynunu ovuşturdu. Hayatında hiç bu kadar yorgun hayatında hiç bu kadar yorgun olduğunu düşünmüyordu.

Yatak odasından çıkarken, evin hizmetçilerinden biri etrafında dolaşıyordu. "Prens aşağıda bekliyor, Majesteleri."

Bu, ilk kez prenses olarak hitap edildiğini fark ettiği andı ve kızardı ve başını salladı, Alessio'nun gelinini birkaç dakika bekletmesinin bir zararı olmayacağını belirtmek için çok yorgundu.

Ne yazık ki, tüm ev halkı onun etrafında dönüyordu, ama diğerlerinin ihtiyaçları da göz önünde bulundurulmalıydı, diye düşündü üzülerek, "Alessio'ya hayranlık" grubunun bir parçası olmamaya kararlıydı. O da herkes gibi bir insandı ve kusurları vardı, bu yüzden katedralde o son derece uygunsuz öpücüğü vermişti. Ona bu öpücüğü affetmişti, ama onunla ilgili daha fazlasını affetmeyecekti.

Alessio çoktan büyük bir SUV'nin direksiyonuna geçmişti. Rosy, araç çok yüksek olduğu için zorlukla içeri girdi ve ön koltuğa çöktü.

yolcu koltuğunda kibarca esneyerek. Havaalanına çok uzak değildi, uykulu bir şekilde düşündü, uyanık kalmaya çalışarak.

Bir el omzunu salladı ve o inleyip iç geçirdi. "Beni uyandırma..."

"Zorundayım. Geldik," dedi Alessio nazıkçe, onun yanında beş saatlik derin bir uykuya dalana kadar ne kadar yorgun olduğunu fark etmediğinin çok iyi farkındaydı. Uyurken çok sevimli görünüyordu, kabarık tilki kuyruğu kıvrıkcıkları ve pembe, dolgun dudaklarının üzerinde bir avuç çil ile narin, küçük, yukarı doğru kıvrık burnu.

Rosy sudan çıkan bir köpek gibi kendini silkeledi ve oturdu, gözlerini sadece parlak farların aydınlattığı karanlığa kısıarak. Büyük, karanlık ağaçlar ve kaputa yağın şiddetli yağmurdan başka bir şey göremiyordu. "Hava pek iyi değil," diye mırıldandı çaresizce. "Uçağa bindiğimi bile hatırlamıyorum... Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Buraya arabayla geldik. Uçakla gelmedik, ama bir daha gelirsek uçakla geleceğiz. Buraya gelmek için gereken süre ciddi şekilde hafife alınmıştı ve dağ yolları çok kötüydü."

Dağ yolları mı? Buraya *arabayla mı geldiler?* Rosy'nin hayalindeki balayı gibi görünmüyordu. Alessio onu arabadan neredeyse zorla çıkardı ve el fenerinin ışığıyla, bagajlarının ağaçlarla çevrili dev bir dağ kulübesinin ön verandasına yığılmış olduğunu gördü.

Graziana Barbados'a layık görülmüştü, peki Rosy ne almıştı? Bir dağ kulübesi. Zorluk çıkarmak istemediği için kararlılıkla çenesini kaldırdı. Belki Alessio balık tutuyor, tırmanıyor, yürüyüş yapıyor ya da benzeri şeyler yapıyordu ve burası *onun* hayalindeki yerdı. Evet, bu mantıklıydı.

Rosy, Alessio'nun eksiklikleri için sonsuz mazeretler uydurmamaya kararlı olsa da, sarayda çalışırken öğrendiği geçmişini göz önünde bulundurması gerektiğini biliyordu. Alessio her zaman yalnızdı, kardeşi yoktu, kuzeni bile yoktu ve ilgisiz ve kayıtsız ebeveynleri vardı. Doğduğundan beri *tek başına bir* koza içinde yaşamıştı. Açıkça *başkalarının* tercihleri, ihtiyaçları veya istekleri hakkında danışmak ona doğal gelmiyordu. Etrafının, onun yanlış yapamayacağına inanan, son derece sadık ve dalkavuk personelle çevrili olması da pek yardımcı olmuyordu.

Ön kapı kilitli değildi ve karanlığa adım attılar, ta ki Alessio ışık anahtarını bulup başlarının üzerindeki devasa ve çok çirkin boynuz avizeyi aydınlatana kadar.

"Anlamıyorum," dedi Alessio. "Personel nerede?"

"Kaç kişi var?"

"Hiçbir fikrim yok. Burası dedemlerin tatil eviydi ve ben yirmi yıldan fazla bir süredir buraya gelmemiştim," dedi Alessio, onu şaşırtarak. "Ama aynı aile, nesiller boyu burayı korumak ve bakmak için para alıyordu."

"Bakımı bırakmışlar gibi görünüyor, en azından temizliğı," dedi Rosy, her şeyin üzerinde bir toz tabakası olduğunu fark ederek ve keşfetmek için ilerlemeye devam ederek, salonun arkasındaki bir kapıdan geçerek, eski moda mobilyalarıyla tozlu salondan çok daha çekici olan kırsal tarzı bir mutfağı girdi. Buzdolabını inceledi ve içinde yiyeceklerle dolu olduğunu gördü.

"Biri bizim gelişimiz için hazırlık yapmış." Alessio'ya tüm yiyecekleri gösterdi.

"Burası bir çöplük. Burada kalmamız mümkün değil."

"Başka bir yere gitmek için çok geç oldu," dedi Rosy sağduyulu bir şekilde. "Yollar kötü, hava karanlık ve yağmur yağıyor. Bu yerin geri kalanını kontrol edeceğim."

Salonu geçip, korkunç av ganimetleri ve bir dizi kanepeyle süslenmiş devasa bir resepsiyon odasını aydınlattı. Küçük bir kütüphane, resmi bir yemek odası, bir oyun odası ve eski bir masanın bulunduğu bir çalışma odası vardı. Yukarı kata çıktı ve otelde ailesiyle geçirdiğı ilk aylarda ne yazık ki aşına olduğu bir ses duydu: birden fazla yerden su damlama sesi. Kapıları açmaya başladı, karşılaştığı her ışığı açtı ve yatak odalarının nemli olduğunu fark etti. Sonunda koridorun sonundaki çift kapıya ulaştı ve mobilyaların bile daha modern olduğu, kulübeye sonradan eklenmiş olduğu belli olan büyük bir odaya girdi.

Ve biri son odayı hazırlamıştı. Soluk halılar ve zemin tertemizdi ve devasa dört direkli yatak temiz çarşafarla yeni yapılmıştı. Hatta pencerenin yanındaki masada bir demet kır çiçeğı bile vardı

ve kız gülümsedi. Birisi, terk edilmiş ve harap olmuş devasa bir evi elinden gelenin en iyisini yaparak temizlemişti ve kız bunu takdir etti. Kapının ardında, su tesisatı çalışan nispeten modern bir banyo da vardı, bu da kızın son endişesini giderdi.

Alessio hala geniş verandada volta atıyordu ve telefonunda hiç çekmiyordu, öfke ve hayal kırıklığı dalgalar halinde yayılıyordu.

"Boş ver. Yemeğimiz ve kalacak yerimiz var. Bir şekilde idare ederiz. Ben yemek yapacağım. Sen aç mısın bilmiyorum ama ben açlıktan ölüyorum," dedi ve onu volta atmaya bırakarak odadan çıktı.

"Burası kalacak yer *değil*," diye itiraz etti Alessio mutfak kapısından, o ise tencere bulmak için çekmeceleri ve dolapları açıp kapıyordu.

"Alışkın olduğun gibi olmayabilir, ama idare eder."

"Düğün gecemiz için olmaz."

"Evet, ama bu gerçek bir düğün gecesi değil. Biz sahte bir çiftiz, unuttun mu?"

Bir an sessizlik oldu, sonra bir an daha. Gerginleşti ve ona dönüp baktı. O, ona kaşlarını çatmış, mükemmel abanoz kaşları belirgin bir şaşkınlıkla birbirine yaklaşmıştı. Canlı yeşil gözleri aniden lazer gibi ona çarptı. "Bu, benimle aynı yatağı paylaşmayacağını söyleme şeklin mi?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu kez kaşlarını çatma sırası Rosy'deydi. "Yani, benim bunu yapacağımı mı düşündün? *bunu yapacağımı mı sandın?*"

"Tabii ki yaptım," dedi Alessio, hiç utanmadan. "Ama seninle bunu yapmayacağım ve birbirimizi pek tanımadığımız halde neden bunu beklediğini anlayamıyorum," diye başladı, utanç onu ele geçirmeden önce, giderek hızlanarak konuşmaya devam etti. "Bir yabancıyla bunu yapamazdım!"

' diye sordu. 'Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz,' diye başladı, utanç onu yutmak üzereyken giderek daha hızlı konuşmaya başladı. 'Bir yabancıyla *bunu* yapamazdım!

"Seni ilk gördüğüm andan itibaren bir yabancı gibi hissetmedim," dedi Alessio içtenlikle. "Ama bu bir suçlama ya da tartışma değil. Bu konuşmayı düğünden *önce* yapmalıydık ama senin onayını almak için çok acele ediyordum."

"Adil olmak gerekirse, Graziana ile ilgili o açıklamayı yapmak için zamanın ve mekanın yoktu." Rosy başını salladı ve arkasını döndü, Alessio'nun anlaşmalarına seksin de dahil olacağını varsaymış olmasına hâlâ inanamıyordu.

Ama onun beklentileri gerçeklikten o kadar uzak mıydı? İçinde bir ses çınladı. Erkekler ve kadınların bir kez buluşup seks yapıp bir daha asla görüşmeyecekleri bir dünyada mı? Aniden, çok tutucu biri gibi görüldüğünden emin oldu, ama bunun için özür dilemeye niyeti yoktu. Ailesinin adına yapmaya hazır olduğu şeylerin sınırları vardı ve gündelik seks onun için kesin bir sınırdı.

Yirmi iki yaşına kadar bakire kalmıştı, ahlaki nedenlerden dolayı değil, belirli bir tercihten dolayı da değil, daha çok kendi doğasının farkında olduğu için. Romantik biriydi, temkinliydi ve cinsiyete dayalı bağlanmalara karşı alaycıydı

çünkü çevresinde pek çok ilişkinin başarısızlığa uğradığını görmüştü. Onu sadece geçici bir rahatlama için onu isteyen bir ezik adama aşık olma riskini almak istemiyordu. Kendini bundan biraz

daha fazla değer veriyordu. şüphesiz, fiziksel olarak daha yakın bir ilişki kurmak istediği biriyle hiç tanışmamış olması da buna katkıda bulunmuştu.

Ve sonra Alessio o köprüde ortaya çıktı ve onun çarpıcı gözleriyle karşılaştığı anda, her bir hücresinde ham, içgüdüsel bir çekim alevlendi. O andan itibaren kendini korumaya ve bu şok edici fiziksel kimyaya boyun eğmemeye karar verdi. Alessio, boşanma belgelerinin mürekkebi kuruduğu gün onun varlığını unutacaktı.

Graziana'ya benzer, soylu ve unvanlı bir kadınla yeniden evlenecek, çocukları olacak ve muhtemelen onu zor bir durumdan kısa süreliğine kurtaran Sindirella'yı bir daha asla düşünmeyecekti. Bu, hayatın acı gerçeğiydi.

"Bunu başka bir zaman konuşuruz. Bu gece nerede uyuyacağımı düşünürken değil," dedi Alessio alaycı bir mizahla.

Yani, onun tutumuna karşı çıkmayacaktı. Rosy rahatlamıştı. "Ben yatak çarşafalarını arayacağım, sen de o kabus gibi salonda bir kanepce seçebilirsin. Bu ev en son ne zaman saray tarafından kontrol edildi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Yıllar önce olmalı. Üst katın çatısı süzgeç gibi sızdırıyor. Böyle bir mülkü bu kadar uzun süre bakımsız bırakamazsın. Personelinden mülkten sorumlu olan kişi görevini ihmal etmiş ve ben senin yerinde olsam, bu portföyündeki diğer mülklerin de kontrol edilmesini isterdim."

"Yemek yapıyorsun... Yemek *yapabildiğin* için çok minnettarım," dedi Alessio, onun sözlerini takdir ederek. "Yatak çarşafalarını kontrol edeceğim, yukarıya bir bakacağım.

Ben çaresiz *değilim*."

O, Patrick'in meşhur hızlı makarna yemeklerinden birini pişirmekle meşgul olan onu ocak başında bırakarak dışarı çıktı. Onun salondan valizleri kaldırmasını dinledi ve gülümsedi, onun için seçtiği kanepeyi hazırlamak için bile nazik davranabileceğine karar verdi.

* *

Alessio sersemlemiş bir halde üst katta dolaştı. Burası yok olmanın eşiğinde bir çöplüktü ve o da kendi kendine yok olmasına izin verme eğilimindeydi. Tek yaşanabilir yatak odasına girdi ve hemen annesinin mavi dokunuşlarla beyaz renk şemasını tanıdı. Midesi bulandı ve artık aşağıda kanepede yatmak konusunda tartışmak istemedi.

ama evdeki tek *kuru ve* tam işlevsel banyoyu paylaşma konusu daha müzakere edilmesi gerekiyordu. Kanepede uyumaya razı olabilirdi, ama yıkanmadan bunu yapmak istemiyordu.

Peki ya bu? Karısı olmayan bir karı? İnanılmaz derecede naif bir varsayımda bulunmuştu. Rosy'nin evlilikleriyle ilgili niyetini anladığını düşünmüştü. Bir an bile olsa *sahte bir evlilik* planlamamıştı. Rosy, onun Graziana'nın yerine son anda bulunduğu bir figüran olarak onunla evlendiğini düşünüyordu. Rosy'nin aklına, onun eski nişanlısından çok daha çekici ve ilgi çekici bulunduğu, evleneceği kişi konusunda fazla söz sahibi olmayı bekleyen ya da gelinine karşı gerçek bir sevgi ya da arzu duyan bir adam olmadığı hiç gelmemişti. Ama Rosy, onun beklentilerinin kalıplarını kırmış, ona geleceğinde daha parlak olasılıklar olduğunu göstermişti... ve o da ona uzanıp onu yakalamıştı.

Hiçbir açıklama yapmadan.

İşte bu noktada hata yapmıştı. O, gençliğinden beri, istediği her şeyi sorgusuz sualsiz ona veren kadınlarla çevrili bir adamdı. Hiçbir zaman isteklerini, ihtiyaçlarını veya isteklerini açıklamak zorunda kalmamıştı. Her şey, o istemeden ona gelmişti. Bütün o kadınlar ondan üç şeyden birini veya birkaçını istiyordu. Seks. Lüks. Statü. Ama Rosy bu avantajların hiçbirini istemiyor gibiydi. Yine de onu öptüğünde, onun da kendisini aynı derecede arzuladığını tamamen inanmıştı. Peki, umarım hayaletli olmayan bir evde geçirdiği korku filmi gibi düğün gecesi dışında başka neyi yanlış anlamıştı?

Hayatında ilk kez bir çamaşır dolabı buldu ve damlayan suyun dolabın içindekileri ıslatmamış olmasına gülünç bir şekilde rahatladı. Küflü çarşafı ve bir yastığı çekip çıkardı ve salona geri döndü. Güve yemiş, cam gibi gözleriyle aşağıya bakan tüm o ödülleri de onu ürkütüyordu.

Çarşafı silkeledi ve kanepenin üzerine serdi, yastığı yerine koydu.

"Alessio!" diye seslendi Rosy.

Mutfak kapısında belirdi. "Yemekten önce duş almaya vaktim var mı?"

"Yirmi dakika içinde bitirebilirsen," diye uyardı onu. "Burada şarap var mı biliyor musun?"

"Salona bakayım."

Tozlu bir şişe ve iki bardakla geri döndü. "Evin altında tam donanımlı bir şarap mahzeni var. Bunu hatırlıyorum."

"Bu evin bodrumuna inmeyeceksin," dedi Rosy sert bir sesle. "Benim gözetimimde olmaz. Çürümüş ahşap merdivenler, fareler olabilir... Kim bilir?"

Alessio güldü, yeşil gözleri takdirle parladı. "Anlıyorum." "Burada yemek yersek sorun olur mu? Burası mutfak ama temiz ve yemek odası temiz değil."

"Bana uyar."

O ayrılırken, Rosy iç geçirdi ve çiftlik evinin masasını hazırladı. Alessio, öfkeli hayal kırıklığından rahat bir kabullenmeye hızla geçmişti ve bu Rosy'yi rahatlatmıştı. Babası, öfkeli, saldırgan bir alkolikti ve

Alessio, tam yemeği masaya koyarken geri döndü. Kot pantolon ve beyaz tişört giymiş olan Alessio'ya bir bakış attı ve dili aniden kuruyan ağzının tavanına yapıştı. Duştan çıkmış, hala nemli ve dağınık siyah saçları, ince ve şekilli yüz hatlarını çevreliyordu. Yeşil gözleri berrak ve canlıydı. Aniden nefesini tuttu ve hızla arkasını döndü. O da onunla aynı günü geçirmişti ve uykuya dalma şansı olmamıştı, ama *yine de* enerji dolu görünüyordu. Bu nasıl olabilir?

"Çamaşır dolabından sana temiz havlular çıkardım."

"Tanrım, ev işlerinde çok iyisin," dedi Rosy, tabakları masaya koyarken ve o şarabı açarken. "Güvenlik ekibin nerede kalıyor?"

"Yerel bir çiftlikte bir barakaları var ve burada iki takım halinde çalışıyorlar, dört kişi dinleniyor, dört kişi çalışıyor." Alessio bir parça makarna aldı ve tadını çıkardı. "Sen çok iyi bir aşçısın."

"Evde bir şef varken başka türlü olamazdı. Patrick bana yemek sevgisini aşıladı. Vittoria isteyken okuldan sonra onunla yemek yapardık. Genellikle akşamları çalışırdı ve evden çıkmadan önce hep birlikte akşam yemeği yerdik."

"Çok aile odaklı bir şey gibi geliyor." Alessio durakladı. "Benim hiç böyle bir şeyim olmadı."

Bütün bu olaylarda baban neredeydi?"

Rosy gerildi. "Hakkımda ne kadar ayrıntılı bir araştırma yaptın? Babam alkolikti ama bununla başa çıkmak istemiyordu. Birçok kişi ona yardım etmeye çalıştı

yardım etmeye çalıştı ama başaramadı. Patrick taşındıktan sonra hayat daha iyi oldu çünkü babam ondan korkuyordu, bu yüzden beni ve Vittoria'yı itip kakması ve sözlü tacizi neredeyse tamamen sona erdi. Babam günün yarısını yatakta

yatakta, diğer yarısını da içerek geçirirdi. Ne benim için ne de kız kardeşim için hiç yanımda olmadı ve annesi öldükten sonra kız kardeşim onunla çok zor zamanlar geçirdi." Rosy yüzünü buruşturdu. "Düşünsenize, on yıl sonra tüm bunları yaşadıktan sonra bile kalbinde bana yer vardı. Ama Vittoria böyledir, başını eğip elinden gelenin en iyisini yapar."

"İşte bu yüzden geri çekilip kız kardeşin ve kocasının otel hayallerini kaybetmelerine izin veremedin," diye araya girdi Alessio. "Belli ki senin de aynı büyük, yumuşak bir kalbin var."

"Sen hariç!" Rosy alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Parmağıma yüzük taktın diye seninle aynı yatağı paylaşmayacağım!"

"Ben sorana kadar bekle," dedi Alessio, tabağını temizledikten sonra. "Ve lütfen unutma, ben *henüz sormadım*."

"Not aldım," dedi Rosy, biraz nefes nefese, masadan kalkıp tabaklarını toplamaya başladı, bulaşık makinesinin çalıştığına şükretti çünkü sırtında bir ağrı ve gözlerinde bir ağırlık hissederek yorgunluğu tekrar hissetmeye başlamıştı. Neden "aynı yatakta yatmak" konusunu tekrar gündeme getirdiğini bile bilmiyordu, muhtemelen onu kanepede yatmaya zorladığı için kendini garip ve biraz kötü hissettiği içindi.

"Sana bir soru sormamın sakıncası var mı?" diye ekledi aniden.

Alessio şarabını yudumlarken sandalyesine yaslandı ve onu süzdü.

"Ne istersen."

"Neden beni daha geleneksel bir balayı tatili yerine buraya, dağlara getirmeye karar verdin?"

Alessio yüzünü buruşturdu. "Dikkat çekmekten hoşlanmayacağını düşündüm. Graziana medyanın ilgisinden büyük keyif alıyordu ve daha geleneksel yerlerden birinde, yeni evli Prens ve her hareketimiz, her kıyafet seçimimiz yorumlanacaktı. Bu kadar meraklı bakışlara maruz kalmanı istemedim. Ayrıca, burada başka dikkat dağıtıcı şeyler olmadan birbirimizi daha iyi tanıyabileceğimizi düşündüm. burada, başka dikkat dağıtıcı şeyler olmadan birbirimizi tanıyabileceğimizi düşündüm. Hatalı olabilirim ama, huzur ve sükunetin senin tarzına daha uygun olacağını düşündüm."

"Öyle," diye onayladı, onun açıklaması karşısında şaşkınlık duyarak, çünkü bir şekilde onun hakkında en kötüsünü düşünmüştü: sıradan haliyle kamuoyunda görülmesinin onu utandıracağını ya da onun gibi birinin

lüks bir tatile ihtiyaç duyuyor ya da istiyordu. Ancak tüm bu duygular, ondan saklamaya çalıştığı güvensizliğini daha da artırıyordu ve bunu yüksek sesle itiraf etmek istemiyordu. Onun ihtiyaçlarını düşündüğünü, kendi istekleri yerine onun için en iyisinin ne olduğunu düşündüğünü öğrenmek onu çok etkiledi. Vicdanı sızladı ve kalbi yumuşadı.

"Bak, ben yatmaya gidiyorum," diye mırıldandı, bulaşık makinesini doldurup çalıştırdıktan sonra. "Sabahleyin daha iyi bir arkadaş olacağım."

"İyi geceler," dedi Alessio tembelce. "Yarın buraya ne olduğunu öğrenip, sonra da dinlenmek için plaja gideceğiz."

Rosy durakladı ve kaşlarını çatarak başını geri çevirdi. "Hangi plaj?"

"Ormanın altında özel bir koy var. Çocukluğumdan hatırlıyorum.

Bu yüzden burada havuz yok ve muhtemelen bunun için minnettar olmalıyız çünkü o da harap olup yıkılacaktı."

"Bunu sabırsızlıkla bekleyeceğim," diye mırıldandı Rosy ve merdivenlere doğru yönelirken, Alessio'yu bir zamanlar dedesinin yazlık evinde kova ve kürekle tatil yapmaktan keyif alan küçük bir çocuk olarak hayal etti.

Duşa girdi, onun için değiştirdiği havluları kullandı ve saçlarını yıkamaktan kaçındı çünkü saçlarını her zaman doğal olarak kuruturdu. Devasa yatağa tırmandı ve suçluluk duydu. Yatak o kadar büyüktü ki, onunla paylaşabilirdi. Onun kendisine saldırmamasından korkuyor değildi.

Ve evli kaldıkları süre boyunca, özellikle saraydan uzaktayken, yatak odasını paylaşmak zorunda kalacakları durumlar mutlaka olacaktı, öyleyse, gerçekten, neden sızlanıyordu? Onunla seks yapabileceğini varsaymaya cüret ettiği için mi? Onu bunun için mi cezalandırıyordu?

Elbette, evlilikleri gerçek olmadığında onunla aynı yatağı paylaşmayı beklemiyordu. Ama aynı zamanda, Alessio ile herhangi bir tür yakınlık, onunla ilgili sahip olamayacağı türden sahiplenici duygular yaşamasına neden olacaktı.

Yorgun olmasına rağmen, şaşırtıcı derecede rahat olan yatakta uykusuz bir şekilde

yaklaşık bir saat sonra, kapıda yumuşak bir vuruş duyduğunda tüm eklemleri gerildi. Oturup başucundaki lambayı yaktı. "Evet?" diye seslendi.

Alessio kapıdan içeri girdi, üstü çıplak, zayıf kalçalarına siyah bir pijama pantolonu giymiş ve bir kolunun altında bir yığın yatak örtüsü tutuyordu. "Yerde yatabilir miyim? Kanepe nemli ve kaya gibi sert.

Burada ya da mutfakta," dedi düz bir sesle. "Bu evde kuru olan tek yerler orası."

Rosy, pembe flamingo desenli göğüslerine çarşafı sıkıca tuttu. Rahatlığı için seçtiği en sevdiği pijamaları giymişti. Gözlerini ondan ayıramıyordu. Çıplak hali oldukça ürkütücüydü. Uzun boylu, bronz tenli, güçlü omuzlarından omuzlarından, dergi kapağına layık, ince ve kaslı bir gövdeye kadar. "Tamam," diye fısıldadı ve fikrini değiştirmeden önce, "Ama bence yatakta daha rahat edersin. Tanrı biliyor ya, yeterince büyük."

Yeşil gözler şaşkınlıkla parladı. "Ama *ben sandım ki...*"

"Mantıksız davranıyordum," diye Rosy üzülen sözünü kesti ve tekrar uzandı. Sonuçta, evlendiği adamla düşman olmak mantıklı değildi, değil mi? Bir dereceye kadar, en azından daha dostane bir bağ kurarlarsa, anlaşmaları çok daha kolay olurdu.

Ne yazık ki, Alessio'nun yatağa tırmanışını en iyi gören oydu ve hızla gözlerini kapattı. Tüm o kasların gerilmesi, daha yakından bakmak istediği dövmelemlerden bahsetmeye bile gerek yoktu. Titreyen bir nefes ciğerlerini doldurdu

çünkü o öpücüğü hatırlıyordu ve o hisler, hain vücuduna geri dönüyor, onu tamamen farklı bir gerginlikle dolduruyordu.

"Işığı kapatabilir miyim?" diye mırıldandı, koyu ve derin sesi tıslayarak ve o kadar yakinken bir şekilde dayanılmaz derecede seksi geliyordu.

"Hayır."

Ve bunu kendisi yapmalıydı çünkü adam ona yaklaşıp üzerine uzandı ve onu tamamen kendisine ait olan, işkence edici derecede samimi bir koku iziyle sardı: açık hava, toprak, temiz, sıcak erkeklik. burun delikleri genişledi ve ışık söndüğünde tekrar derin bir nefes aldı.

"Teşekkürler," dedi adam karanlıkta yorgun bir sesle. "Donuyordum."

Orada. Orada ateş için odun lazım. Yarın her şeyi halledeceğim.

. Sabırla beklediğin, yemek pişirdiğin ve şikayet etmeden her şeyle ilgilendiğin için teşekkür ederim.

Rosy aniden kıkırdadı. "Özür dilerim. Graziana'yı buraya getirseydin ne olurdu diye hayal etmeye çalışıyordum... ama tabii ki onu buraya getirmeyecektin, Barbados'a götürecektin. Sanırım biraz kıskançtım, ama medyanın ilgisi ya da sürekli göz önünde olma fikri hoşuma gitmezdi."

"Gelecekte gözden kaçırdıklarımı telafi edeceğim," diye uykuyla vaat etti.
"Uyu artık, sabah kahvaltı hazırlaman gerekiyor... *Umarım.*"
"Hmm," diye mırıldandı ve bir anda uykuya daldı.

* *

Rosy, canlı, nefes alan bir fırının üzerinde uzanmış olarak uyandı. Alessio'ya baktı ve uykulu yeşil gözleri onun gözlerine saldırdı. "Sen gerçekten sarılmayı seven birisin," dedi ona. "Ne zaman uzaklaşsam, beni tekrar bulup bacağına ya da kolunu bana doluyordun."

Rosy, yanmış gibi ondan atladı. "Çok özür dilerim!" dedi ve yataktan atlayıp banyoya kayboldu. Orada, kulübenin arkasındaki ormanı kaplayan güneş ışığını görünce rahatladı.

Ama düşün içinde bile Alessio'nun sıcak, acil vücudunun altında hissettiği duyguyu, onun cesurca bastırdığı uyarılmasını yeniden yaşıyordu ve yüzü kızardı.

Bir erkeğin

o şekilde uyandı ama o yakınlığın ona hissettirdiği şeylerin hiçbir normal yanı yoktu. Sinirleri gergin ve tedirgin, vücudunun bazı kısımları tehlikeli bir tepkiyle ısınmıştı. Saçlarını yıkayıp kuruladıktan sonra, giyecek uygun bir şey bulmak için boş yatak odasına geri döndü. Mavi bir mayo çekip giydi, aynadaki görüntüsüne burun kıvırdıktan sonra şort, bol bir üst ve bir çift kanvas ayakkabı çıkardı.

Alessio çoktan aşağı inmiş ve mutfakta soğutucu kutuyu açıyordu. Hafif giyinmiş, mayosu ve tişörtüyle, eğildiğinde ince, güçlü erkekliği gözler önüne seriyordu. Pamuklu kumaş, pürüzsüz, esnek sırt kaslarını ve bronzlaşmış tenini ortaya çıkarıyordu ve o keskin bir nefes aldı.

"O nereden çıktı?" diye sertçe sordu.

"En azından bir bakım sistemi, buraya son geldiğimden beri bozulmamış. Evdeyken taze pişmiş ürünler, meyve, yumurta, krema vb. Diğerleri, korumalarımın kaldığı çiftlikten her gün teslim ediliyor.

"Ne kadar da uygun," dedi Rosy, plaj için atıştırmalıklar ve içecekler düşünürken, teslim edilen yiyecek miktarı sayesinde çok daha kolay bir iş olan zengin bir kahvaltı hazırlamaya başladı.

Kahve içiyorlardı ki arka kapı çalındı ve Alessio'nun güvenlik ekibinden biri içeri girdi, yanında çekingen bir şekilde kendini Bianca Marino olarak tanıtan genç bir kız vardı, kızın ailesi kulübenin bakıcılarıydı. Alessio kaşlarını çattı, siyah kaşları birbirine yaklaştı ve Rosy devreye girerek gence soğuk bir içecek ikram etti ve ona oturması için yer gösterdi.

Rosy'nin teşvikiyle sadece on altı yaşında olduğunu itiraf ettiğinde, Rosy Alessio'ya anlamlı ve bekleyen bir bakış attı ve mutfağın ve ana yatak odasının ne kadar iyi hazırlanmış olduğunu belirtti.

Titrek ve endişeli kız biraz rahatladığında, Rosy onun hikayesini dinledi. Bianca'nın annesi neredeyse on beş yıl önce ölmüştü. Alessio, çocukken ona kekler yapan Sofia adındaki bu kadını sevgiyle hatırlıyordu. Sofia kulübenin temizliğinden, kocası ise bakımından sorumluydu.

Ancak Bianca'nın babası, dul kaldıktan bir yıl sonra ciddi bir sırt yaralanması geçirmişti

ve başlangıçta babasının işini devralan erkek kardeşi, daha iyi maaşlı bir iş bulmak için evden ayrılmıştı.

"Gitmeden önce babanı göreceğim," dedi Alessio sakın bir sesle. "Buraya hiç kimse gelmedi. Hiç kullanılmamış olmasına rağmen, ne durumda olduğu önemli değildi.

. Kötü bir niyetimiz yoktu," diye mırıldandı kız, garip bir şekilde cümleyi tamamlayarak.

Alessio, sert bir ifadeyle kızı uğurladı.

"Plaja gidelim," dedi Rosy neşeyle, Alessio'nun az önce öğrendikleri şeyleri unutmasını sağlamak için.

"Sence çok mu yargılayıcı davranıyorum?"

"Hayır, bence önce Bianca'nın babasının nasıl yaralandığını bulmalısın, çünkü o sırada bu evin bakımını yapıyordu ve işini kaybetmekten korktuğu için saraya haber vermemiş olabilir. Ayrıca, sahip olduğun her mülkün yıllık kontrolünden geçmesi gerektiğini düşünüyorum. Denetim bu kadar ihmalkar davranılmışsa, bu işin maaşı en son ne zaman güncellenmiştir? Bir ara ailenin üç üyesi burada çalışıyordu."

"Haklısın," dedi Alessio, geniş omuzları gevşerken, bakışlarının gelininin gerçekten muhteşem uzun ve düzgün bacaklarına kaymasını engellemeye çalıştı. Sabah uyandığında onun esnek vücudu üzerinde uzanmış olduğu için hala ağrısı vardı. Bunda yanlış bir şey yok, dedi kendi kendine. Ne yazık ki, çok sağlıklı libidosunu tatmin edecek bir çıkış yolu yoktu, diye düşündü alaycı bir şekilde.

Rosy soğuk içecekleri ve bazı atıştırma lıkları bir sırt çantasına koydu ve Alessio arka kapıyı hızlıca açtı.

"Yolu biliyor musun?" diye sordu.

"Bir yol olmalı, muhtemelen şimdiye kadar otlarla kaplanmış, ve dere üzerinde bir köprü, ondan sonra da yol tamamen yokuş aşağı," diye söz verdi ve sırt çantasını omzundan alıp kendi omzuna taktı.

Ormanın karanlığına doğru ilerlediler, yüksek ağaçlar üzerlerinde bir gölgelik oluşturarak yaz sıcağından korunmalarını sağlıyordu, ama yine de Rosy'nin cildinde ter damlaları belirmişti. "Çok sıcak."

"Evet... önce şunu kontrol edeyim," dedi Alessio, akan dereyi geçen kaba bir beton köprüye adım atarak ve elinden kayıp aşağıdaki suya düşen ahşap korkuluğu tutarak.

Geri adım atarak, Rosy'nin elini tuttu. "Önce ben geçeyim. Tehlikeli."

"Ben senin o şapşal kadınlarından biri değilim, Alessio. Ben iyi bir yüzücüyüm ve bu dere derin görünmüyor," diye Rosy cesurca tartıştı.

"Ama düşersen, kendini yaralayabilirsin ve seni güvende tutmak benim sorumluluğum."

Rosy derin bir nefes aldı ve elini tuttu, parıldayan kristal yeşili gözlerle karşılaştı ve bu gözler, vakum gibi

O, onu karşı kıyıya götürdü ve yoluna devam etti. O anda yokuş aşağı gidiyorlardı ve yürüyüş, biraz kaygan zeminde hafif çalılar arasında geçmek anlamına gelse de, daha az yorucuydu. Ormanın kenarına ulaştıklarında, aşağıda mavi bir parıltı gördü. "Deniz," diye mırıldandı.

"Kulübe dağın bu tarafına inşa edilmeliydi," dedi Alessio. "Manzara muhteşem olurdu, ama büyükannem karşı tarafı seçti çünkü bahçivandı ve seçtiği yer rüzgardan daha korunaklıydı."

"Bahçe mi vardı?" diye sordu Rosy şaşkınlıkla.

"Bir zamanlar cepheleydi. Şimdi ise vahşi bir hal aldı."

Güneşin altında yürürken, Rosy kendini küçük bir uçurumun kenarında buldu ve güneş ışığıyla aydınlanan, beyaz kum ve parıldayan mavi sudan oluşan kayalık bir koya baktı.

"Bu büyü, " diye hayretle fısıldadı.

BÖLÜM BEŞ

ONUN ÖNÜNDEN, Alessio yıpranmış, dik ve dolambaçlı merdivenlerden aşağı, plaja doğru indi, bir eliyle her adımında ona rehberlik etti.

Rosy içini çekti ama şikayet etmedi. Eğer o, Rosy kendi ayaklarına takılıp düşecekmiş gibi davranmak istiyorsa, Rosy ona izin verecekti. Yine de, bir erkeğin bu kadar ilgi ve alakasını görmek oldukça moral vericiydi. Alessio, aslında tüm dikkatini ona vermişti ve bu, Rosy için yeni ve oldukça baş döndürücü bir deneyimdi. Rosy, onu kaburgalarına dirsek atan ve onu bir eşmiş gibi samimi bir cinsiyetsizlikle davranan erkeklere çok daha alışkındı. Ama Alessio, yavaş yavaş farkına vardığı üzere, onun *kocasıydı*, bu da muhtemelen onun neden bu kadar aşırı koruyucu davrandığını açıklıyordu.

Kuma vardıklarında, Rosy hemen ayakkabılarını çıkardı ve ayak parmaklarını esneterek, kayalığın gölgesinde kumların üzerine serilmiş battaniyelere doğru yürüdü.

. Alessio, elini tutup onu, arkasında sığ bir mağara bulunan çıkıntılı bir kayalığa götürdü. "İhtiyacın olursa orada üstünü değiştirebilirsin."

Battaniyelerin yanında bir yığın havlu vardı. "Bunlar buraya nasıl geldi?" diye sordu.

"Güvenlik görevlileri bizim için onları yere koydu ve öğle yemeği ile içecekleri getirdi." "Öğle yemeği için atıştırmalıklar getirdim."

"Ama bu bir balayı olmalı ve tüm yemekleri senin hazırlaman gerektiğini hissetmeni istemiyorum," diye Alessio nazikçe cevap verdi ve onun tişörtünü çıkarıp şortunu hiç çekinmeden indirip sahile doğru koşarken, parlak güneş ışığında ince ve zarif silüetini izledi.

Kızın dalgaların arasında yürüdüğünü, sonra da dalgaların arasında dans etmesini izledi, muhteşem saçları etrafında dalgalanıyor ve

kırmızıdan bakıra, altından her tonu yansıtıyordu. Kesinlikle muhteşemdi. Hiçbir süper model onun dikkatini bu kadar çekemezdi. Derin ve yavaş bir nefes aldı ve tişörtünü çıkardı, kızın bariz bir özgürlük ve güven duygusuyla suyun derinliklerine doğru ilerlemesini izledi. Onu istediği şüphe yoktu, ama kadınlar konusunda da aptal değildi. Libidosunun onu kontrol etmesine izin vermeden önce, bir çift olarak nasıl davranmaları gerektiğini öğrenmeleri gerektiğini düşündü.

O da günün sıcaklığını yıkamak için ona katıldı ve akıntının güçlü olduğu kayalıklardan uzaklaşması için ona el salladı, ta ki sonunda kıyıya dönene kadar. Dik durmaya çalışırken, bir dalga bacaklarına çarptı ve Alessio güldü ve elini onun elinin üzerine koyarak onu kaldırıp dengeledi.

"Burayı ne kadar sevdiğimi unutmuşum," diye itiraf etti ve onu şaşırttı. "O zaman neden yirmi yıldan fazla bir süre geri dönmek için bekledin?" diye sordu kız,

Sıksa, geniş, bronzlaşmış göğsünden akan suyun, siyah saçlarının arasında süzülmesini izledi ve neredeyse istem dışı olarak, göbek deliğinin altından başlayıp belinin altında kaybolan ilginç siyah saç çizgisini fark etti. Yanakları kızaran kız, suçlulukla bakışlarını kaldırdı ve parıldayan yeşil gözlerle karşılaştı.

"Birincisi, ailem sadece büyükannem ve büyükbabamı memnun etmek için buraya gelmişti. Onlar kırsal yaşamı ve basit zevkleri sevmezlerdi. İkincisi ise..." Alessio'nun

O, sert bir ses tonuyla tavrını değiştirirken, ifade dolu ağzı sıkılaştı. "Bana dokunmamı istemiyorsan, bana öyle bakma."

Utanç ve vicdan azabı Rosy'yi tekrar bakışlarını kaçırmaya zorladı. İçten içe kıvranıyordu çünkü karışık sinyaller gönderdiğini biliyordu ve doğal olarak o, onu onun onu okuyabildiğinden çok daha iyi okuyabiliyordu. Ne de olsa Alessio, kalpsiz bir kadın avcısı olarak biliniyordu. Yirmili yaşlarının sonlarına doğru sakinleşmişti ama bu çapkın imajını tesadüfen kazanmamıştı. Düğünlerinden önce, Rosy onun hayatının o dönemini internette araştırmış ve partilerde, yatlarda ve ünlüler ve sosyetiklerle dolu özel kulüplerde çekilmiş fotoğraflarını görmüştü. Bir sürü güzel kadınla, çoğu zaman birden fazlasıyla birlikte.

"Bana dokunmanı istemediğimden değil," dedi beceriksizce. "Sadece ilk başta bunu beklemiyordum ve erkeklerle biraz garip davranabiliyorum. Çok fazla tecrübem yok. Neden buraya geri dönmediğini söylüyordun?" diye cesaretlendirdi, kendini sörf yaparken dik durmaya zorlayarak

gurur ve kararlılıkla omurgasını dikleştirerek gözlerini tekrar ona çevirdi.

Onun muhteşem yeşil gözleri güneş ışığında parladı ve aniden eğilip, onun dik burnunun ucuna alaycı bir öpücük kondurdu. "Bana karşı garip davranmıyorsun, belki biraz utangaç. Bunda yanlış bir şey yok, sadece ben buna alışkın değilim. Ama sanırım bunu sevmeye başlıyorum," dedi, onu piknik yerlerine doğru yönlendirip ona bir havlu attı.

Ellerini biraz titreyerek Rosy kendini kuruladı ve soğuk suyu yudumladı. Hoşuna gitmiş miydi? Bu yorumu nasıl yorumlamalıydı? Yine derin bir utanç duygusuna kapılan Rosy, derin ve yavaş bir nefes aldı.

"Geri dönmedim çünkü büyükannem felç geçirdi ve son tatilde burada vefat etti," diye açıkladı Alessio, zayıf ve güçlü yüz hatları gergin bir şekilde. "Kalbim kırılmıştı. O, hayatımdaki tek yumuşaklık kaynağıydı ve hala büyükbabamın ağladığını hatırlıyorum. Onlar gerçekten mutlu bir çiftti... Sonra yukarı çıktım ve annemle babamın bağırarak kavga ettiklerini gördüm."

"Kavga mı?" diye sordu Rosy şaşkınlıkla.

"Evet. Kraliçe'nin ölümü tüm aileyi resmi yas dönemine soktu ve bu, annemin moda şovlarına gidemeyeceği ve babamın o sezon yat yarışlarına katılamayacağı anlamına geliyordu."

"Oh." Rosy, bu itiraflara sarsılmış bir tepkiyle büyük bir anlayış gösterdi ve elini uzatıp onun elini sıktı. "Bu çok üzücü."

Büyükbabasının mutlu evliliğini sevgiyle anımsayan Alessio, çok daha büyük olan elini onun elinin üzerine kapattı. "Sanırım o zaman ilk kez anne babamı oldukları gibi gördüm. İki çok bencil, sığ insan. Babam, perişan haldeki babasını teselli etmeye bile çalışmadı. Sanırım o zamanlar büyükbabamı yoluna çıkan bir engel olarak görüyordu. Kırk beş yaşındaydı ve tahtı istiyordu tahtı istiyordu."

Rosy yüzünü buruşturdu.

Alessio kaşlarını çattı. "Ama birkaç yıl sonra tahta çıktığında, resmi görevlerinin playboy yaşam tarzının önüne geçmesine çok isteksizdi. Ben onun örneğini takip etmek niyetinde değilim."

Rosy güneşin tadını çıkarmak için uzandı, biraz daha güneş kremi sürdü ve sonunda uykuya daldı, ancak uyandığında Alessio'nun üzerine bir güneş şemsiyesi açtığını gördü. "Öğle yemeğine hazır mısınız?" diye sordu.

"Belki."

Alessio yanına oturdu. "Ve geç oluyor. Bir süredir uyuyorsun."

Rosy gözlerini kırptırdı, güneşin yerini değiştirdiğini fark etti ve saatine baktı, öğleden sonra çok ilerlemiş olduğunu görünce şaşırdı. "Haklısın. Öğle yemeği saati geçti. Beni uyandırmalıydın."

"Sorun değil. Burada birkaç saat daha kalmak istiyorum. Kulübede işleri olan insanlar var."

"İş mi?" Rosy, anlamadığını gösteren bir kaş çatarak alaycı bir şekilde sordu ve yarı oturur pozisyona geçti. "Öyleyse, şimdi öğle yemeği yiyeceğiz," diyerek bir soğutucu kutuyu öne çekti. "İş mi?" diye tekrar eğlenerek sordu ve mavi-ametist gözleri

dans ediyordu.

"Bir sürprizi hak ediyorsun, en azından geldiğimizde bu yerin yaptığı gibi çığlık atarak kaçmana neden olmayan bir sürprizi." Alessio sırttı. "Yağmuru ve kulübeyi gördüğünde yüzünün halini görmeliydin. Dehşete kapılmıştın."

Rosy kızardı. "Belki biraz."

"Biraz mı?" Elini hala nemli ve karışık saçlarına geçirdi ve boynunu avuçladı. "Seni öpebilir miyim, *piccola volpe*?"

Rosy gergin bir şekilde başını salladı.

Ağızları çarpıştı, bir eli yükseldi, parmakları onun gür siyah saçlarına dalmak için açıldı, o da onu kendine çekti, eli ensesine sıkıca yapıştı. Dilinin ucu onun dilini okşarken titredi. Dilinin dalması, roller coaster'da zirveye çıkmak ve sonra ona yeni olan bir tutkuya ani bir düşüş gibi oldu. Keskin bir acı alt vücudunu sardı ve meme uçlarının sertleştiğini hissetti, boğazından hafif bir inilti kaçtı.

"Bunu burada yapamayız. Seninle yavaş ilerlemem gerekiyor," dedi Alessio, onu serbest bırakıp soğuk kutuya dönerek, özenle hazırlanmış hafif atıştırmalıklar çıkardı ve bunları onun önüne koydu.

"Sarayla bağlantı kurmuşsun!" Rosy, sofistike tapas seçkisini incelerken şaşkınlıkla suçladı.

Görünüşe göre, Alessio onu uyandırmadan önceki gece, telefonunda sinyal alana kadar dağdan aşağı inmiş ve orada planlarını yapmıştı. Alessio bundan bahsetmemiş ve sadece planını uygulamış olduğu için kız çok etkilenmişti, Sedovian sarayının personeli bile yıllardır harap olan bir kulübeyi birkaç saat içinde düzeltemezdi.

Yıllardır harap olan bir kulübeyi. Umarım en azından aynı kalitede daha fazla yiyecek getirirlerdi.

"Burası daha konforlu hale getirilebilirse, yola çıkmadan önce birkaç gün kalabiliriz

. Yatıma geçmeyi düşündüm ama denizde kalmadığımız sürece paparazzilerden kurtulamayız."

"Ben halledebilirim," dedi, yemek yiyip, denizde parıldayan güneş ışığının manzarasının tadını çıkararak ve dalgaların yumuşak sesini dinleyerek.

"Şarap?"

"Hayır, teşekkürler. Çok sıcak." Rosy bir süre durakladı ve sonra devam etti. "Anladığım kadarıyla anne babanız mutlu bir çift değildi."

"Bu pek de sır sayılmaz. Annem, babama herkesin içinde çok sert yorumlar yapma alışkanlığı vardı, bu da onu çok kızdırırdı. Annem onun serveti için onunla evlendi, babam da çocuk sahibi olmak için onunla evlendi."

"O zaman sen çok istenen bir bebek olmalısın." Yemek yerken kıskançlıkla iç geçirdi.

"*Dio mio*, şaka mı yapıyorsun? Babamın bir varis ihtiyacı olduğu için istenen bir çocuktum, ama ikisi de çocuklara en ufak bir ilgi duymuyordu. Ben doğduktan sonra, sarayın ayrı kanatlarına taşındılar ve bundan sonra sadece resmi etkinliklerde ve gerekli olduğunda çift olarak göründüler. Birbirlerine tahammül edemediklerini düşünürsek, uçak kazasında birlikte ölmeleri özellikle ironikti."

"Bu felaketten çok etkilenmiş olmalısın," diye mırıldandı Rosy.

"Öyleydi... ama resmi olarak hala sarayda yaşıyor olsalar da, uzun zamandır hayatımın bir parçası değillerdi ve genellikle sadece kamuya açık yerlerde görürdüm. Sekiz yaşında kendi evime taşındım, böylece onların ayak altında olmamış oldum," diye itiraf etti gergin bir şekilde. "Yakın bir ilişkimiz yoktu."

"*Sekiz mi?*" diye vurguladı Rosy. "*Kendi* evin mi? Bu ne anlama

geliyordu?" "Esasen, ailemden ayrı, bana bakan personel ile yaşadığım anlamına geliyordu

ve öyle de yaptılar. Personel bana *çok* iyi baktı," dedi Alessio minnetle. "Ama tabii ki ebeveynlerim gibi davranmadılar, bu yüzden bunun nasıl bir şey olduğunu hiç bilemedim."

"Senin gerçek bir ailen yoktu," dedi Rosy alaycı bir şekilde. "Vittoria ve Patrick sayesinde ben senden çok daha şanslıydım."

"Ailem öldükten sonra özgürlüğüm sona erdi. Çok fazla gözetim altında olduğum için davranışlarımı düzeltmek zorundaydım. Hiçbir zaman Bu kadar genç yaşta tahtın bu kadar yakınında. Ve herkesin benim evlenmem için bir eş bulmamı istediği acı bir şekilde belliydi.

herkesin benim evlenecek bir eş bulmamı istediği acı verici bir şekilde belliydi. Bu yüzden Graziana ile olan anlaşmaya körü körüne girdim. Benden beklenen buydu, o yüzden o bunu önerdiğinde, neden olmasın diye düşündüm. O kraliyet ailesinden, popüler, neye bulaştığını biliyor.

"Ama evlilikte çok daha fazlası olmalı."

Alessio ona eğlenceli bir bakış attı, güneş ışığı temiz yüksek elmacık kemikleri ve güçlü çene hattından güneş ışığı parlıyordu. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama o zamanlar, o en iyi seçenek gibi görünüyordu ve ben de bunu kabul etmeye hazırdım."

"Yani, hiç romantik bir bağ yok muydu?" "Romantizm

Graziana'nın yetenekleri arasında yok."

"Ama bodyguardıyla kaçmışsa, olmalı."

"Hâlâ buna inanmakta zorlanıyorum. Hayatından memnun biriydi.

Bilmediğim bir şey olmuş olmalı," dedi somurtkan bir ifadeyle. "Peki neden tüm bunları konuşuyoruz? Graziana artık geçmişte kaldı. Sen benim karımsın..."

Rosy yüzünü buruşturdu. "Şey, daha çok... *şimdilik* karın."

"Ya da benim karım olarak mutlu olduğun sürece karım. *Madonna mia*, seni ideal bir evlilik adayı bulma yolunda geçici bir çözüm olarak görmedim!"

"Öyle mi...?" Rosy ona kaşlarını çatarak baktı, kafası karışmıştı, bu sözü veya tam anlamını nasıl yorumlayacağını bilemiyordu, her ne kadar bu sözün kapsadığı her şey evliliklerinin temeli olsa da. Aniden rahatsız olan Rosy, onun parlak yeşil, yoğun bakışları altında, vücudunun her yerinde sıcaklık hissederek, hızla ayağa kalktı. "Gidip yüzüp tekrar serinleyeceğim!"

Ve sahilde koşarak uzaklaştı, onun sözlerinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak.

Onu takip eden Alessio, elini tutup onu kendine doğru çekti. "Rosy... Gerçekten birkaç hafta içinde seni taç giydirip yanımda oturabileceğimi ve birkaç ay sonra büyük bir skandal yaratmadan senden kurtulabileceğimi mi düşünüyorsun?"

ve birkaç ay sonra büyük bir skandal yaratmadan senden vazgeçebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Rosy'nin yüzü kızardı. "Bu şekilde düşünmemiştim."

"Bu, evlendiğimiz için ikimizi de aptal gibi gösterir!"

Rosy irkildi. "Muhtemelen... ama yine de, senin niyetinin bu olduğunu düşündüm."

"Tabii ki hayır. Ben bundan biraz daha pratik ve gerçekçiyim. Seni çekici buluyorum. Sana saygı duyuyorum. Bu işi yapabileceğini düşünüyorum. Öyleyse neden denemeyelim?" Alessio sertçe sordu.

Rosy ona tokat atmak istedi ama bu isteğine direndi. Bunun yerine, elini onunkinden çekip suya daldı, böylece konuşmadan kaçıp düşünmek için yalnız kalabilecekti.

Neden denemeyelim ki?

Sanki evlilik, ciddi bir ilişki, denenecek bir yenilikmiş gibi ve hayatında onunla denemekten daha iyi yapacak bir şeyi yokmuş gibi! Ve muhtemelen, Prens Alessio Maretti için *öyleydi*. Şok olmuştu ve ona karşı giderek daha fazla öfkeleniyordu.

Düğünlerinden önce anlaması gereken şeyler, ancak şimdi yerine oturarak, onun tutumunun kendisinininkinden tamamen farklı bir tablo oluşturuyordu. Ama evlilikleri hakkında tamamen yanlış bir fikre kapılması kimin suçuydu? Düğünden önce onunla hiç vakit geçirmemiş, önemli ayrıntıları veya kendi beklentilerini, bırakın onun beklentilerini, hiç konuşmamıştı. Hayır, o gece, onunla aynı yatağı paylaşacağını varsaydığını fark ettiğinde, bunları ona önceden haber vermeden bir anda döküvermişti.

Alessio kadınları çok hafife alıyordu, diye öfkeyle düşündü, hızla yüzmeye başladı ve koyun ağzındaki suda ileri geri yüzerek ilerledi. Bu şaşırtıcı değildi. Kaç kadın Alessio'ya hayır demişti ki? O, nadir görülen bir erkek güzelliğine sahipti ve inanılmaz derecede seksi biriydi. Çok yakışıklı, açgözlülükten öte zengin ve personele karşı bile çekici biriydi. Dikkatlerin odağı olmaya alışmıştı. Kraliyet mensubu olduğu için pek çok şey açıklanabilirdi. Bir tür bilinçsiz kibir ve çok yüksek beklentiler. İnsanların onun için her şeyi yapacağını varsayıyordu. İlgisinin her zaman hoş karşılanacağını varsayıyordu. Çoğu kadının ondan etkileneceğini varsayıyordu. Son dakikada evlendiği sıradan Sedovian vatandaşının doğal olarak onun için fazladan çaba göstereceğini varsayıyordu.

Ama Alessio Maretti'nin evliliğe evet demesi için dünyadaki hiçbir şey yeterli değildi.

onunla *git*! O, ona evlenip onunla evli *kalmasını* istememişti. O, ona karısı olarak onunla aynı yatağı paylaşmasını *istememişti*. Hayır, o, evliliklerinin plastik çiçekler kadar sahte ve kısa olacağını varsaymasına izin vermişti. Evlilik öncesi anlaşmaya gelince, ayrılma şartları

birlikte kalmaktan çok ayrılmaya yönelik şartlar vardı. Evet, onunla evli kaldığı her yıl için, ayrıldıklarında alacağı tazminatın artacağı yazıyordu. Evet, evlilikten doğacak çocukların Sedovia'da onunla birlikte kraliyet soyundan olarak kalması gerektiği yazıyordu.

Açıkçası, bu şartların hiçbirini onu şaşırtmamıştı çünkü Rosy, Alessio'nun hukukçularına evliliklerinin hiçbir zaman evlilik yatağını paylaşmayacakları büyük bir sahtecilik olduğunu söyleyeceğini hiç beklemiyordu. O, bu şartların, gizli anlaşmaları konusunda ihtiyatlı davranma arzusundan kaynaklandığını doğal olarak düşünmüştü. Bu inancın gücüyle Evlilik öncesi sözleşmeyi imzalamış ve bu şartların hiçbirinin kendisine geri dönmeyeceğine içtenlikle inanmıştı. Ve *şimdi*, evlilikleri tam anlamıyla gerçekleşmişken, Alessio sadece kuralları değiştirmiş değil, onları tamamen alt üst etmişti!

Rosy, yıllardır yaşamadığı bir öfkeyle sahile geri döndü. Giysilerini ve havlusunu kapıp, Alessio'ya bir kez bile bakmadan giyinmek için mağaraya doğru yöneldi. Onu tokatlamak ona tokat atmak kabalık ve affedilemez bir davranış olurdu, onu yanıltması için ona bağırarak da çocukça olurdu ve Rosy kaba, agresif veya çocukça davranmaktan hoşlanmazdı. Sakinleşene kadar Alessio'dan uzak durmak kesinlikle bir zorunluluktur. Ve daha sonra, onunla oturup bir yetişkin gibi konuşacaktı, kendine söz verdi. Aldatıldığını, aşağılanmış ve kızgın olduğunu itiraf edecekti.

Denemek ister misin?

Bu fikri unutabilirdi! Dişlerini sıkarak mayosunu çıkardı ve deniz suyunu sıktı.

Mağaranın gölgesinde hava serindi. Kendini kurularken titredi ve şortunu ve askılı bluzunu giyerken, iç çamaşırlarını da yanına alması gerektiğini düşündü. Ayak parmağı yapışkan bir şeye dokundu ve boğuk bir çığlık atarak geriye düştü, aşağıya baktığında ayağının bir deniz yosunu sarmalına dolandığını gördü. Kendi aptallığına gözlerini devirdi ve onu tekmeledi.

"Rosy? Çığlık attığını duydum. İyi misin?" Alessio, görünmeyen bir yerden acil bir sesle seslendi.

"Aptal bir deniz yosunu beni korkuttu. İyiyim," dedi zayıf bir sesle. "Ama kendine çok kızgın," dedi Alessio, onun görüş alanına girerek "İyi saklayamıyorsun."

"Bunun için çok üzgünüm. Güvenlik ekibin bizi dürbünle mi izliyor? Gelecekte daha dikkatli olmaya çalışacağım," dedi sert bir sesle, koyu mavi gözleri parlayarak.

alevler gibi. "Ama belki bir dahaki sefere beni kızdırmamaya çalışabilirsin."

"Seni bu kadar kızdıracak ne söylediğimi ya da ne yaptığımı bilmiyorum," dedi Alessio

tereddüt etmeden ona söyledi.

Rosy, onun zayıf ve güçlü vücuduna keskin bir bakış attı.

"O kadar aptal değilsin. Düğünden *önce* neye bulaştığımı açıkça söylemedin.

Şimdi de anlaşmamızı tamamen değiştirmeye çalışıyorsun. Hayatımı sana teslim etmedim, Alessio! Bu evliliğin

en fazla on sekiz ay ya da iki yıl süreceğine inandım, şimdi ne diyorsun sen?

Ayrıca kimsenin beni yeni bir ayakkabı dener gibi *denemesini* istemiyorum, ben bundan daha iyisini hak ediyorum!"

"Elbette hak ediyorsun," diye onayladı Alessio. "Sözlerim seni kırdıysa özür dilerim, ama öyle demek istemedim. Sadece bu evliliğin ikimiz de istersek normal bir evlilik haline gelebileceğini kastetmiştim."

"Ben bunun için evlenmedim! *Normal* bir evlilik!" diye suçlayıcı bir şekilde haykırdı. "Ben yedek gelindim, daha fazlası değil. Sen, Sedovya ekonomisini durgunluktan kurtaracak düğünden, seninle evlenmenin getireceği sonuçlardan daha çok bahsettin.

Bu yüzden, niyetinizi yanlış anladıysam, bunu açıklamak için zaman ayırmadığınız için tamamen sizin hatanız!"

"Benim bir planım yok, Rosy," dedi Alessio sertçe, geniş, şehvetli ağzını sıkıştırarak, çenesinde öfkeli bir solgunluk belirmeye başladı. "Bu konuyu evlenmeden önce konuşmamız gerektiğini kabul ediyorum. Bunu yapmamış olmamızın benim hatam olduğunu da kabul ediyorum, çünkü halkın gözünde kabul edilebilir bir çift gibi görünmemiz için çok uğraşıyordum. Ama bu benim için de senin için de bir oyun değil, Rosy. Bu, diğerleri gibi bir evlilik."

Rosy, neredeyse şiddetli bir hareketle ellerini havaya kaldırdı. "Ama *ben* bunu bilmiyordum! Bana dürüst davranmadın. Beni çekici bulduğunu bile bilmiyordum. Seninle aynı yatağı paylaşacağımı düşüneceğini hiç hayal etmemiştim."

"Seni ilk gördüğüm andan itibaren sana ilgi duydum ve yalancı değilsen, bu ilginin karşılıklı olduğunu kabul edeceksin."

Rosy, bu doğrudan saldırıya öfkeyle dişlerini gıcırdatmak üzereydi. "*Bir dereceye kadar* karşılıklı," diye sertçe yanıtladı.

"Denemek ister misin? Öpücüğe direnirsen, ben de geri çekilirim," diye karşılık verdi Alessio.

Bir öpücük mü? Bu, Uyuyan Güzel'i sihirli bir şekilde uyandıracağını düşünen bir prens miydi? Rosy, dudaklarını sıkıca kapatırken öfkeli bir kahkaha attı. "*Lütfen*, şu anki ruh halimde beni sınaama" diye teşvik etti.

"Bunu yaptığında çok kızgın, somurtkan bir çocuk gibi görünüyorsun." Alessio derin bir nefes aldı.

Rosy, bu misillemeye şok içinde yüzünü gevşetti ve onu duvara dayarken hiçbir şey hissetmemeye karar verdi. Ama onun sıcaklığı, en azından hafif giysilerinin altındaki nemli cildine hala yapışan soğuğu uzaklaştırdı.

Alessio, dar alanda aniden ölçülemeyecek kadar uzun ve geniş bir şekilde yaklaşmıştı. Rosy aniden nefesini tuttu ve onu farkındalığından uzaklaştırmak için gözlerini kapattı. Onun kendisini öpmesini *istediğini*, bu gerçeği inkar ederek aslında bir oyun oynadığını fark etti. Gözleri tekrar açıldı. "Alessio," diye başladı, ellerini omuzlarına koyup kaslarını gerdiğinde.

"Rosy..." dedi sert bir sesle, başını bir yana eğerek ince boynunu ortaya çıkardı ve ağzını oraya gömdü, beklenmedik tepkilerle onu sarsan bir ateş dalgası yaydı. Daha fazla fiziksel temas ihtiyacı ve arzusu ile onun zayıf, güçlü vücuduna daha da yaklaştı. Tüm vücudu hassasiyetle titriyordu, göğüsleri şişiyor, meme uçları bluzunun pamuğuna baskı yapıyordu.

Alessio onu duvara sırtını dönük durmaktan kurtarmak için döndürdü ve başını eğerek onun aralık dudaklarını bulup öptü. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Elleri onun saçlarına dolandı. O, dudaklarıyla onun dudaklarını izleyerek, dolgun alt dudağını ısırıp sonra keşfetmeye başladığında, sabırsızlığın sıvı ateşi damarlarında dolaşıyormuş gibi hissetti. Sıcaklık ve nem, kadınsı merkezinde birikiyordu ve o, içgüdüsel olarak daha fazla temas arayarak ona doğru gerildi. Sadece bir öpücük, sadece bir öpücük, diye kendini ikna etti, ancak sadece bir öpücük, içinde oluşan çılgın açlığı açıklamıyordu.

Alessio duvardan aşağı kayarak onu da yanında götürdü ve kucağına çekti. "Daha kolay," diye mırıldandı, kız ona şaşkın gözlerle bakarken. "Sen çok küçüksün."

"Boyut ayrımcılığı," diye titreyerek alay etti. "Belki de sen çok uzunsundur." "Çözemeyeceğimiz bir şey değil," diye Alessio emin bir şekilde karşılık verdi, uzun parmakları çıplak uyluğunu okşayarak onu titretmeden önce.

Elini tekrar geri çekti ve parmak uçlarıyla şortunun yıpranmış kenarını okşadı. "Neden endişeleniyorsun ki? Güzel bir yüzün, harika saçların, muhteşem bacakların ve daha da muhteşem bir popon var. Aylardır seni bisikletinle işe giderken gördüğümde bunları hayranlıkla izlemiyor muydum?"

Rosy şaşkınlıkla ona baktı. "*Sen... öyle mi?*"

"Evet, seni... yolda her gördüğümde arabamdan sessizce hayranlıkla izliyordum."

Daha sonra, bu itirafın onu ne kadar memnun ettiğini düşündü.

Alessio, Graziana kaçmadan önce onu fark etmişti ve o gün köprüde geçirdiği kaza, onun dikkatini ona çeken tek şey değildi.

"Ne yapıyoruz?" diye mırıldandı kız, Alessio onu tekrar öperken.

"Artık kavga etmiyoruz," dedi Alessio, gözleri parlayarak ve şeytani bir gülümsemeyle, uzun kahverengi parmaklarıyla onun gergin göğüs kafesini okşayarak. "Bence bu bir zafer, sence de öyle değil mi?"

Onun şehvetli ağzı, kadının ağzını tekrar açarak okşadı ve yumuşak içini zevkle yaladı, kadının açılmış bacaklarına yeni bir gerginlik ve vahşi bir beklenti gönderdi. Eli kadının üstünün altına kaydı ve göğsünü avuçlamak için yükseldi ve bir an sonra, dudaklarının sıcak ve nemli ısısı gergin tepeyi kapattı, belirgin tomurcuklar arasında gidip geldi, oyalanıp alay etti, kadının karnındaki ısı kıvrımı kaynama noktasına gelene kadar. Ve o daha fazlasını istedi, vücudu onun üzerinde kıvrılıp yükseldi, ondan bir sonraki nefesinden daha fazlasını istedi. Ona, duyarlı vücuduna dayanılmaz derecede arzulamayı öğrettiği tatmini istiyordu.

Becereksiz elleriyle şortunun düğmelerini açmaya çalışırken, o onu tekrar öptü ve bunu yaparken şortunu yolundan çekip çıkardı. Ve sonunda, en çok dokunulması gereken yere dokundu. Başparmağını zonklayan klitorisine bastırdı, parmağını nemli kıvrımlarında gezdirdi, aşırı hassas olduğu nemli girişiyle oynadı. Kalbi hızla atıyordu ve tatlı zevkten omurgası kavislenmişti. Pelvisindeki gerginlik giderek artarak, o onun içine girip onu saran korkunç boşluğu hafifletene kadar, acı verici bir şekilde daha da sıkılaştı ve sonra şişmiş tomurcuğunu okşadı. Sanki vücudunun içinde bir dizi havai fişek patlatmış gibiydi. O mutluluk verici duygunun altında alev aldı. Serbest bırakılma dalgası, zevkli dalgalar halinde içinden geçen hisler

dalga dalga yayıldı. O ılık atıp sırtını kavislerken, adam onun ağızını tekrar kendi ağızıyla kapattı ve çıkardığı sesleri bastırdı.

Ve Rosy sonunda o doruk noktasından çıktığında, adam çoktan onun giysilerini yerine çekiyor, onu nazikçe ayağı kaldırıırken o, belindeki düğmeyi iliklemek için parmaklarını ve başparmaklarını kullanarak çabalıyordu. Bunu yaparken bile, aralarındaki yakınlığın tamamen tek taraflı olduğunun farkındaydı ve ona dokunmamış, hatta dokunmaya bile çalışmamış olduğu için utanç duyuyordu. Ne yaptığını gerçekten bilmediğı için bir mazereti vardı, ama onun görünürdeki uyarılmasının acı verici bir şekilde farkındaydı.

* * *

"Bir kez daha yüzmeye gidiyorum," dedi Alessio, nefes nefese, bu kadar tahrik olmuşken oyalanmaya cesaret edemiyordu ve böyle bir anda ona ne söyleyeceğini de bilmiyordu, çünkü onun da bir karar vermesi gerektiğini ve bundan sonra ne olacağını biliyordu. "Sonra da kulübeye geri döneceğiz. Daha önce söylediklerini göz önünde bulundurarak, bu evlilikte ne istediğine karar vermelisin"

Eğilmiş ve ıslak başının üstüne dikkatsizce bir öpücük kondurdu ve mağaradan ıktı. Rosy, aralarında olanlardan hala sarsılmış bir halde hızla gözlerini kırıştırdı. Kavgadan öpüşmeye nasıl geldiklerini o anda anlayamadı. Ama onun söylediklerini çok iyi anladı. Eğer evliliklerini, başlangıçta beklediğinden daha uzun süre sürdürmeye hazır değildiyse, yakınlık kötü bir fikirdi. Eğer kalmaya hazırsa, ne kadar kalacaktı? *Onun zaman çizelgesinden* bahsetmeden, *kendi* zaman çizelgesi neydi?

Ve böyle bir ilişki ona ne yapardı? Sahte olarak başlayan bir şey nasıl gerçek olabilirdi? Alessio, neredeyse intikam alırcasına düşündü, amacını açıkça belirtmişti. Onu istiyordu. Onun bunu bilmediğini umuyordu ama onu karşı konulmaz buluyordu ve bu da iyi bir şey değildi, değil mi? Ya ona aşık olursa? Ya ondan bir çocuğı olursa? Her zaman, onun Graziana'nın uygun bir yedeğı olarak onunla evlendiğini mi hissedecekti? yerine geçmek için evlendiğini hissetmeye devam ederdi? İyi bir figüran rolü oynamak için orada bulunan bir yedek olarak?

ALTINCI BÖLÜM

ROSY, kafasındaki düşüncelerin karmaşasında kaybolmuş bir şekilde ormanın içinden geri yürüdü. Kulübe görünür hale geldiğinde, işçilerin çatıya dağılmış çatıda dağınık halde gördü.

"Geçici onarımlar. Tamir için birkaç gün beklememiz gerekecek,"
"Yukarıdaki nemli odaların ve salonun temizlenmesini ve mobilyaların atılmasını da istedim. Nevresimler de değiştirilmeli..."

"Yani, tüm bunlar burayı elinde tutmayı planladığın anlamına mı geliyor?" diye sordu Rosy şaşkınlıkla.

"Evet. Seninle buraya geri dönmek, bir şekilde mutsuz anıları dağıttı," dedi Alessio sessizce, mutfığa girerken, Alessio hemen değişiklikleri fark etti. Eski buzdolabının yerine büyük bir buzdolabı-dondurucu konulmuştu ve dondurucu bölmesi hazır gurme yemeklerle doluydu. Mikrodalga fırın ortaya çıkmıştı ve sofistike bir kahve makinesi başka bir köşede duruyordu. Buzdolabı taze yiyeceklerle ve o akşam için hazırlanmış bir yemekle doluydu.

"Bizim için yemek pişirmekten oldukça mutluydum," dedi üzüntüyle.

"Ama artık bu kadar çok çalışmana gerek kalmayacak ve rahatlayabileceğiz," dedi Alessio, koridora çıkıp salona geçerek yeni modern kanepelere bakarken ve güve yemiş av trofelerinin kaldırıldığını fark ederken.

"Mobilyaları saraydan buraya kadar getirdin mi?" diye sordu, bu kadar kısa sürede yapılan iyileştirmelere giderek artan bir inanmazlıkla.

"Hayır, Rifka'daki bir mağaza bize her şeyi tedarik etmekten memnuniyet duydu. Buradan sadece yirmi mil uzaklıkta," dedi, Sedovia'nın üçüncü büyük şehrini kastederek.

Rosy, bir mağaza sahibinin Sedovia'nın hüküm süren prensine bu tür satın alımları sağlamak için ne kadar istekli davranacağını hayal edebiliyordu. Yukarıya baktı ve çirkin boynuz avizenin de değiştirilmiş olduğunu görünce hiç şaşırmadı.

Alessio, onun bakışlarının yönünü fark etti ve zümrüt yeşili gözleri alaycı bir anlayışla parladı. "Ben Sedovya koruma derneğinin başkanıyım. Geçmişten kalma bu tür kalıntılar kaldırılrsa daha iyi olur ve sarayda hala sorunlu eşyalar bulunduğu için, bunlarla ne yapılacağı konusunda bir tür kamuoyu danışması yapılması gerekecek. Yıkım, yani geçmişimizi inkar etmek, her zaman en iyi çözüm olmayabilir. Kabul edilen kurallar dahilinde avlanmak yönergeler dahilinde avlanmak hala kırsal kesimde popüler bir uğraştır."

"Eski av ganimetlerine adanmış bir müzeye gitmek isteyen kimseyi göremiyorum," dedi. "Ama onlardan türetilen sanat eserleri. Antika silah sergisi ve eski fotoğraflar da eklenirse, özellikle de yıllar içinde tutumların ne kadar değiştiğini gösteren bir koruma sergisi eklenirse, bu işe yarayabilir.

"Bu olasılığı hiç düşünmemiştim." Alessio ona takdir ve hayranlık dolu bir bakış attı. "Bu kadar kısa sürede ortaya çıkan oldukça kapsamlı bir plan. Müze eğitiminizin bir avantaj olacağını görebiliyorum."

Rosy, bu iltifattan ne kadar memnun olduğunu belli etmemeye çalışarak kızardı. "Yukarı çıkalım," dedi, çünkü duş alıp üstünü değiştirmek istiyordu.

"İnternetimiz geri geldi ve telefon sinyali için bir güçlendirici takıldı," dedi Alessio, sarayın teknisyenlerinden birinin hala çalışmakta olduğunu görmek için çalışma odasına bakarken.

"Gerçekten her şeyi düşünmüşsün."

"Aslında hayır. Hızlıca yapılabilecek işlere odaklanmam gerekiyordu. Birkaç günlüğüne bile olsa bir şantiyede yaşamak istemiyoruz. Bütün bina kapsamlı bir onarım gerektiriyor ama en azından temiz ve makul derecede rahat olmalı."

"Kesinlikle temiz," diye kabul etti Rosy, çürüme ve nem izlerinden arındırılmış boş yatak odalarının ve şaşırtıcı derecede işlevsel görünen başka bir banyonun önünden geçerken.

O yatak odalarının kapısını açarken, Alessio yan odanın kapısını açıyordu. "Ve burası benim odam olacak," dedi sakın bir şekilde, açık mavi ve gri tonlarında, düzgün bir şekilde döşenmiş odaya girerken. "

diğer banyoyu da kullanacağım, böylece birbirimizin ayağına basmayız..."

Ya da aynı yatakta birbirlerine sokulup ya da çarpışarak, Rosy içinden rahatsızlık duyarak tercüme etti. Hiçbir uyarı olmadan, en tuhaf acı, pişmanlık ve hayal kırıklığı duygusu onu sardı ve bu farkındalıkla yanakları kızaran Rosy, önceki gece paylaştıkları yatak odasına koştu.

Orada eşikte durdu ve beklenmedik yeni mobilyalara ve yeşil tropikal renklerdeki yeni modern yatak takımına bakakaldı.

"Neden bu odayı değiştirdin?" diye sordu.

"Annemin en sevdiği renklerle yapılmıştı ve onu hatırlatmasından hoşlanmıyorum," diye itiraf etti Alessio, oldukça yapmacık bir şekilde, o ona bakmak için döndüğünde sert elmacık kemiklerinde soluk bir renk belirdi.

Rosy dudaklarını sıkıştırdı. "Oh," dedi, aslında önceki dekorasyonu oldukça beğendiği gerçeğini kendine saklayarak. Doğru, biraz eski ve modası geçmişti, ama kadınsı çiçek desenleri onu rahatlatıyordu.

"Ve kıyafetlerin için daha fazla saklama alanı gerekiyordu. Valizlerinden yaşıyordun," dedi Alessio, annesini hatırlatan şeylere erkeklikten çok daha duyarlı olduğunu düşünmesin diye izlerini örtmeye kararlı bir şekilde.

"Dün gece valizlerimi boşaltmak için çok tembel olduğum için valizlerimden yaşıyordum, ama şimdi..." dedi, dolap kapısını açarak asılı giysileri, raflarda düzgünce katlanmış giysileri ve dolu çekmeceleri görünce açıkça takdirini gösterdi. "...hepsi benim için yapılmış, bu harika!"

"Hizmetçiler bizim adımıza çok verimli çalıştılar ama ben yatılı personel istememiştim çünkü..."

"Bu büyüklükte bir yerde uzun süre kalmayacağımız için onlara ihtiyacımız yok," diye sakın bir şekilde araya girdi Rosy. "Her şeyi düşünmüşsün... teşekkürler. Artık daha rahat edeceğiz ama kendine ikinci bir yatak odası hazırlatmana gerek yoktu..."

Alessio, yeşil gözlerini ona dikip baktı. 'Ben *Öyle yaptım*. Bu evlilikte nerede durduğuna karar verirken mahremiyetine ihtiyacın var.

Ben hem senin hem de benim iyiliğim için sana bu özgürlüğü vermeyi seçtim. Bu evlilikten çabuk çıkmak istiyorsan, hazırlık yapabilmem için bunu bir an önce bilmek istiyorum," diye mırıldandı gergin bir sesle.

Onun yakıcı bakışları, tüm vücudunu kızarttı.

. Onun mağarayı düşündüğünü biliyordu. Onun

biraz ahlaksız mı? Sonuçta, bu gelişmeden hemen önce öfkeyle ona, tüm hayatını ona adadığını söylememiş ve evliliklerinin nispeten kısa süreceğini varsaymıştı. Bu doğrudu, ama aynı zamanda *onu* çok çekici bulduğunu da fazlasıyla açıkça belli etmişti çekici bulduğunu açıkça belli etmişti ve çok kısa bir sürede, o onu büyüleyerek giysilerinin çoğunu çıkarmıştı. Bu yüzden, yatak odasının kapısını kapatırken düşündü ki, ayrı yatak odalarının tehlikeli bir yakınlıktan daha iyi bir fikir olduğunu söylemekle haklıydı.

Onun ayrılığı dayatması nedeniyle ona gerçekten çok kızgın olsa bile? Sonuçta, onun onu arzuladığı gibi bir erkeği arzulamanın ne demek olduğunu hiç bilmiyordu. Bu tamamen yeni bir şeydi, heyecan vericiydi ve bu çekici cinsel çekiciliğin doğal sonucuna ulaşmasına izin verilmesini istemesi tamamen normaldi. Sonuçta, Alessio kadar onu çeken bir adamla bir daha asla karşılaşmayabilirdi. Ancak Alessio kendini yasak bölge ilan etmişti. Alessio, *hiç* beklenmedik bir şekilde, biraz tutucu davranıyordu, değil mi? Sonuçta evliliklerini tamamlasalar da tamamlamasalar da, birkaç yıl sonra ayrılırlar bile, bunun gerçekten bir önemi yoktu, diye düşündü mutsuz bir şekilde.

Kafasında dolaşan çelişkili düşüncelerden rahatsız olan Rosy, duş almaya gitti. Alessio ile yatmak için kendini ikna etmeye mi çalışıyordu? Yine mi? Başka ne yapıyordu? Yani, onunla *o* şekilde birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Bu merak tamamen onun deneyimsizliğinden kaynaklanıyorsa, bunda yanlış bir şey yoktu. Fiziksel duyguların anısı yeniden vücudunu sardı ve o, bu tepkilerin ne kadar güçlü ve etkili olduğu düşüncesiyle hala sarsılmış halde titredi.

Yatak odasında yeni gardırobunu incelerken kendini havluyla kurularken gardırobunu incelerken ve güzel kumaştan yapılmış rahat bir uzun elbise seçerken, bir ses duydu ve pencereye doğru yürüdü. Alessio'nun odun kestiğini görünce şaşırdı. Saraydan tanıdığı iki işçiyi izlerken ona yaklaşarak işi onun yerine yapmayı teklif ettiklerini fark etti. Ancak Alessio işi kendisi yapmaya kararlıydı ve arkasına uzanarak tişörtünü o kendine özgü erkeksi bir şekilde tişörtünü çıkardı. Rosy'nin ağzı kurudu.

Plajda kaslarını gösteren erkeklerin dikkatini çekmek yeterince zordu, ama onu baltayla izlemek daha da heyecan verici bir deneyimdi. Çalışırken bronz teninde ter damlaları parıltıyordu.

Çalışırken, bronzlaşmış teninde ter damlacıkları parıltıyordu. Tanrı aşkına, neredeyse adama saplanmıştı!

Yüzü kızardı, giysilerini giyerken, hava hala bu kadar sıcakken neden odun kestiğini merak etti. Onun gerçekten çarpıcı göğüs kaslarını, kaslı pazılarını ve ince kalçalarını bir kez daha görmek için geri döndüğünde, gülümsedi. Çok seksi kocasını sapıkça izlemeyi seçtiyse, bu onun sorunu idi.

Aşağı indi ve yemek masasının, bardaklar, masa örtüsü ve peçetelerle birlikte yemek için hazırlanmış olduğunu gördü. Ona doğru yol gösteriliyordu ve Alessio'nun plajda olmadığı sürece rahat yemeklere alışkın olmadığını düşündü. Üniversitedeyken garsonluk yapmıştı ve bu işi halledebilecekti.

* *

Alessio ön kapıdan içeri girdi ve mutfağın girişinde durdu. Saçları çılgınca kıvrılmış ve hala oldukça nemli olan Rosy, inanılmaz derecede narin üçgen yüzüyle, tatlı dudaklarının kıvrımlarına yapışan yazlık ve yumuşak bir kıyafetle özellikle çekici görünüyordu.

göğüsleri. İşinden başını kaldırdığında, dolgun dudakları ve parlak mavi gözleri onu büyüledi.

Bir saniye içinde, kasıklarındaki rahatsız edici nabız sıfırdan altmışa çıktı ve o, uyarılmanın baskısını hafifletmek için esnek kalçalarını hareket ettirdi. "Duş alacak vaktim var mı?"

"Eğer çabuk olursan. Yemek on beş dakika sonra hazır olacak," dedi ona. "Yemek odasında. Bu gece burada yapılan tüm çalışmaları onurlandırmak için resmi bir yemek vereceğiz."

"Çatı ustaları sen yukarıdayken işlerini bitirdiler," dedi ona. "Harika bir iş çıkardılar."

Alessio, dakikasına sadık kalarak, resmi ve gündelik giyimin mükemmel bir karışımı olan kıyafetiyle yemek odasına geri döndü. Uzun ve güçlü bacaklarını pürüzsüz bir şekilde ortaya çıkaran, uzun ve güçlü bacaklarını pürüzsüz bir şekilde ortaya çıkaran, dirseklerine kadar kıvrılmış ve kahverengi boynunda açık olan bir gömlek, duştan çıkmış ve hala nemli olan gür siyah saçları. Rosy soğuk başlangıçları masaya koyuyordu ve o şarabı dökmekle meşgulken telefonu çaldı ve cevap vermek için arka cebine uzandı.

Kaşları çatılmıştı. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, koyu ve derin ses tonu alışılmadık bir şekilde soğuk ve kesikti. Dikkatini Rosy'ye çevirdi ve ona, "Affedersiniz... Bunu dışarıda cevaplayayım." dedi.

Alessio gölgeli ön verandaya çıktı, bastırmaya çalıştığı öfke zeytin rengi tenini soluklaştırıyordu. "Graziana?" diye sordu ifadesiz bir sesle sordu.

"Bak, gerçekten başka seçeneğim olmadığını düşündüm," diye yüksek sesle açıkladı. "Bana kızgın olman gerektiğini biliyorum ama o zaman hamile olduğumu sanıyordum."

"*Hamile mi?*" Alessio şaşkınlıkla neredeyse fısıldayarak sordu.

"Ve sana bunu yapamayacağımı biliyordum."

"Ve bizim durumumuzda, kandırılmayacağımı," diye Alessio ölümcül bir şekilde araya girdi, kraliyet doğumlarında gizli DNA testlerinin artık zorunlu olduğunu onun da bildiğini merak ederek.

"O da var. Ama panikledim. Marco'ya söyledim ve tek çözümün kaçıp daha sonra bunun sonuçlarına katlanmak olduğunu düşündüm.

saray rahibini evliliği kıyma konusunda ikna ettim ve sonra havaalanına koştuk." "Ve hiçbir aşamada beni uyarmak için beş dakikalık bir zaman bile bulamadın mı?"

Alessio alaycı bir şekilde araya

girdi. "Sana mesaj attım!"

"Üzgün olduğunu yazmışsın, ama ne için üzgün olduğunu yazmamışsın."

Graziana ne söyleyeceğini bilmediğini zayıf bir şekilde savunurken, Alessio konuşmayı bitirmek için onun açıklamasına teşekkür etti.

Ancak eski nişanlısı henüz bitirmemişti ve devam etti. "Önemli olan nokta, hamile *olmadığım*! Bunu New York'a varmadan önce öğrendim. Hepsi aptalca, çılgın bir komedi hatasıydı," diye haykırdı, sesi öfkeyle keskinleşerek. "Şimdi Marco ve ben evliliğin feshini talep ediyoruz, ama babam güven fonuma erişimimi kesti. Onun bunu yapma yetkisi olduğunu bile bilmiyordum!"

"Bütün bunların benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum," dedi Alessio düz bir sesle.

"Oh, aptalmışsın gibi davranma!" diye bağırdı Graziana. "Ya da üstünmüşsün gibi, sırf bir gecede benim yerime yeni bir gelin bulmayı başardın diye.

Demek istediğim, sen de şimdi evliliğin feshini veya boşanmayı talep edebilirsin ve *biz de...*"

"Hayır," dedi Alessio kısaca. "Artık 'biz' diye bir şey yok. Ben evliyim. Bu anlamsız konuşmayı burada bırakalım ve her iki ülkemizin iyiliği için eski dostlar olarak devam etmeye karar verelim."

Onun itirazlarına rağmen telefonu kapattı çünkü ona söyleyecek başka bir şeyi kalmamıştı. Tek bildiği, onun bir zamanlar inandığı kadın olmadığıydı. Onun onur ya da sadakat duygusu yoktu ve şimdi babası finansal kontrolünü kullanarak onu köşeye sıkıştırdığı için, mümkün olan en çılgın şekilde zamanı geri almaya çalışıyordu.

* * *

O hala dışarıdayken, Rosy şarabı doldurmayı bitirdi ve kendi şarabını yudumladı. Peçetesini açtı ve tabağındaki marul yaprağıyla oynadıktan sonra, meydan okurcasına ilk lokmayı aldı. Birkaç dakika geçti ve tam yemeğine başlamak üzereyken, Alessio geri geldi.

"Kusura bakma," dedi nefes nefese, koltuğuna oturup şarabına uzanarak.

"Graziana'ydı ve onun söyleyeceklerini dinlemem gerekiyordu."

"*Graziana mı?*" Rosy bu itirafa şaşkınlıkla tekrarladı.

"Onunla konuşmam gerekiyordu. Ne yapmış olursa olsun, bu kadar yakın bir komşuyla makul ilişkiler sürdürmemiz gerektiği gerçeğini görmezden gelemem," diye itiraf etti somurtkan bir ifadeyle.

"Ne istiyordu?" diye sordu Rosy açıkça.

"Beni terk etti çünkü bodyguardından hamile kaldığını düşünüyordu. Bu yüzden onunla evlendi ve kaçtı. Sonra çok aceleci davrandığını fark etti ve şimdi evliliğin feshini istiyor," dedi Alessio.

Rosy donakaldı. "Senin çocuğun olabilir mi?"

Alessio inledi. "Hayır, bebek yok. Sadece bir korkuydu ve öyle olmasa bile, benim olamazdı çünkü Graziana ve ben seks yapmadık."

Rosy'nin dudakları sessiz bir "oh" şeklinde kıvrıldı, çünkü bu bilgi onu şaşırtmıştı. Çoğu insan gibi, o da Graziana ile "aşık" olmasalar bile zaten sevgili olduklarını varsaymıştı.

"Ve şimdi o, bodyguard ile olan evliliğinin iptalini mi istiyor?"

"İlişki kurulmadığı gerekçesiyle."

Rosy başını salladı ve mutfığa gidip yemeklerini almaya hazırlanırken ayağa kalktı. "Sen de aynı şeyi mi yapmayı düşünüyorsun?" diye sormadan edemedi, bu olasılık karşısında kalbi sıkıştı.

Alessio ona inanamayan bir bakış attı. "Neden bunu yapmak isteyeyim ki?"

"Çünkü o senin istediğin her şeydi ve anladığım kadarıyla yakında tekrar müsait olacak... ve sen de öyle olabilirsin," dedi Rosy, çenesini kaldırarak mutfığa geri dönerken. "Bu beni biraz gereksiz kılıyor."

Ana yemeği tezgahın üzerine koyarken, daha başlamadan önce bu olasılık dışı evliliklerinin rafa kaldırılma ihtimalinden derin bir şekilde incindiğini fark etti. Neden bu kadar incinmişti ki? Ailesinin borçlarını ödemek için onunla evlenmemiş miydi? Bu kişisel olmayan bir anlaşmaydı, öyleyse neden duyguları bu işe karışmıştı? Ama eğer onunla sadece para için evlenmiş olsaydı, evlilikleri aniden sona erdiğinde rahatlaması gerekmez miydi? Sonuçta, onun ya da ailesinin parayı geri ödemesini isteme olasılığı yoktu ve evliliğin feshi, ona eski hayatına dönme özgürlüğü verecekti.

Ancak, fark etti ki, ufukta heyecan verici olasılıklar belirirken Alessio'yu serbest bırakmak istemiyordu. *Gerçek* bir evliliğe adım atma şansı? Birlikte kalma ve sonunda bir aile kurma şansı? Aralarında böyle gelişmelerin olabileceği düşüncesi, kalbini hızla çarptırıyor, umut ve mutlulukla dolduruyordu. Peki neden? Ne zaman duyguları devreye girmişti? Ne zaman Alessio'nun ne düşündüğünü ve hissettiğini umursamaya başlamıştı? Ne zaman onun, kraliyet eşi olarak Graziana ile karşılaştırmasını dert etmeye başlamıştı? Graziana, doğal olarak kraliyet rolünü üstlenecek olan... doğuştan prenses olmanın kolaylığı mı?

Tamam, kendi kendine mantıklı bir açıklama yaptı, Alessio'ya şiddetle çekiliyordu... ve onu seviyordu, muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla. İyi bir arkadaştı, ne kibirli ne de ukala, aslında bir zamanlar onun hakkında kafasında canlandırdığı hiçbir şey değildi. Burada, her zamanki lüks çevresi ve hizmetçilerinden uzak, o ne kibirli, ne küçümseyici, ne bencil, ne de şımarıktı. Ayrı bir yatak odası seçtiğinde, onu düşünmüştü, değil mi? Ona, ne istediğini düşünme fırsatı vermişti *ne* istediğini düşünmesi için bir fırsat vermişti, nihai kararı bir kamu figürü olarak onun ihtiyaçlarıyla ne kadar az örtüşse de.

"Rosy?" Alessio kapıdan seslendi ve kız başını kaldırıp, mücevher gibi parlayan öfkeli gözlerine ve sıkı bir şekilde kenetlenmiş çenesine baktı. "Neden, nişanlılığımız boyunca beni açıkça aldatan bir kadınla hala evlenmek isteyeceğimi düşünüyorsun?"

"Ben... ben..." diye kekeledi.

"Şanslı bir kaçış yaptım ve bunun farkındayım," diye öfkeyle fısıldadı.
"Evlendikten *sonra da* ilişkisi devam edebilirdi! Bu ilişkiyi çok gizli tutmuş olmalı ki, kimse bunu bilmiyor ya da şüphelenmiyordu."

"Hemen sonuca vardığım için özür dilerim," dedi Rosy üzüntüyle. "Sadece Graziana'nın seni geri istemesini, etrafında dolanmasını ve kraliyet rolüne bu kadar uygun olmasını görmek beni güvensiz hissettiriyor."

"Bu aptalca ve benim için senin güvensizliğin temelsiz," dedi Alessio, tabakları elinden alıp kenara koydu ve onun ellerini kendi elleriyle kavradı. "Ben birbirlerine yalan söyleyen ve birbirlerini aldatan bir çiftin çocuğuyum. Sadakatsiz, dürüst olmayan bir kadınla evlenmek istemiyorum. Böyle bir kadının çocuklarının annesi olmasını asla istemezdim."

"Anlıyorum," dedi Rosy, ellerini çekerek, yüzü kızararak tekrar tabaklara uzandı. "Hadi, yiyelim."

* *

Alessio, onun kapalı yüzünü incelerken hayal kırıklığı hissetti. Belki de Graziana'nın telefonunu ya da eski sevgilisinin şu anki planlarını ona anlatmamalıydı. Ama dürüstlüğü tercih ediyordu ve yalanlara ve yarı gerçeklere tahammülü yoktu. Gerçekte, ebeveynlerinin sayısız hoşgörüsü onu karakter olarak onların tam tersi birine dönüştürmüştü. Samimi, dürüst bir kadınla evlenmişti ve ona olan güvenini sarsmak istemiyordu. Bu yüzden aralarındaki yoğun cinsel çekimden uzaklaşıyor ve ona ne istediğine karar *vermesi* için zaman tanıyordu, çünkü onu ne kadar istese de, onu kullanmak istemiyordu. Ama önce, onunla kalmaya ve evliliklerine bir şans vermeye hazır olup olmadığını iyice düşünmesi gerekiyordu.

Son yemeği bitiriyorlardı ve Rosy, oldukça ani bir şekilde, "Onun yaptıklarını düşünmesi gereken tek kişi ben değilim," diyerek uzun uzun düşünmüştü.

Alessio alaycı bir şekilde siyah kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sürekli çelişkili mesajlar veriyorsun, dur, sonra başla, böylece seninle ne durumda olduğumu asla bilemiyorum," dedi Rosy sert bir şekilde. "Önce sahte bir evlilik içinde olduğumuzu düşünüyorum, sonra deneme evliliği içinde olduğumu fark ediyorum..."

"Ne zaman deneme evliliğinde olduğunu söyledim?" diye sordu Alessio, tatlı çatalını masaya bırakarak.

"Bana verdiğin izlenim bu. Benimle zamanını boşa harcamadan önce, ya tamamen evet ya da tamamen hayır diye karar vermemi istiyorsun. Mağarada... şey... *yakınlaştık*, sonra ben buraya döndüm ve sen mesafeni korumak için ayrı bir yatak odasına taşındın. Yani sen de yüzde yüz kararlı değilsin, değil mi?" Rosy ona sertçe sordu, sonra yanına bıraktığı tepsiyi kapıp masayı temizlemeye başladı.

"Onları bırak!" Alessio sinirlenerek emretti.

"Hayır, sabahleyin onları görmek istemiyorum," dedi Rosy kararlı bir şekilde ve bulaşık makinesini doldurmak için mutfığa çıktı.

* * *

"Rosy..." Alessio mutfığa girdi, zayıf ve güçlü yüz hatları sinirle gerilmişti. "Onları bırak dedim," diye hatırlattı.

"Oh, ilk seferinde seni duymadığımı mı sandın?"

Rosy onu inceledi. İnanılmaz derecede yakışıklıydı ve bazen, tam o anda olduğu gibi, bu onu çileden çıkarıyordu çünkü onun fiziksel varlığı onu çok gerginleştiriyordu. "Seni gayet iyi duydum ama ben senin küçük yardakçılarından biri *değilim*, söyleneni yapmaya ve memnun etmeye hevesli *değilim*. Sana söylediğim şey -eğer henüz anlamadıysan- bana ne yapmam gerektiğini söyleme. Ben ne senin çalışanlarından biriyim ne de çocuğun. Anlamadığım bir şekilde yanlış, tehlikeli veya saldırgan bir şey yapmadığım sürece, bana emirler yağdırma, çünkü dinlemeyeceğim!"

Rosy, onun şaşkın bakışlarından gözlerini kaçırarak, hala yapılması gereken mutfak temizliğine dikkatini verdi ve bugünlük bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi. Sabah, zinde ve daha iyi bir ruh halindeyken hepsini halledecekti.

Bulaşık bezini yere atarak

hala bir elinde tutarken, Alessio'yu ustaca atlatıp salona doğru yöneldi.

"İyi geceler. Ben yatmaya gidiyorum."

* *

Bu arada Alessio, hayatında ilk kez bulaşık makinesini doldurmaya başladı. Rosy, ona davranışlarının gerçek yüzünü göstererek onu rahatsız etmişti

Davranışının gerçeğini göstererek onu rahatsız etmişti. Ailesi hayatı boyunca onu neredeyse hiç önemsememişti ve o da onlarla daha iyi bir ilişki kurmayı çok istemişti. Evlendiğinde her şeyi farklı yapacağına dair kendine söz vermişti. Sadece küçük bir sorun vardı, kabul ediyordu: normal bir ilişkiyi *nasıl* kuracağını bilmiyordu çünkü bu konuda hiç deneyimi yoktu. Geçici ilişkiler sayılmazdı, Graziana kesinlikle sayılmazdı ve öğrenciyken bir kadınla kurduğu tek iyi ilişki, ona aşkını itiraf etmeden önce paramparça olmuştu. Muhtemelen bu, niyetleri konusunda karışık mesajlar vermesinin nedenini açıklıyordu...

YEDİNCİ BÖLÜM

ROSY, Alessio'ya söylemişti, diye hatırladı uykulu bir şekilde, birdenbire boşalmış gibi hissettiren yatağa yığılırken. Onu yatağında gerçekten istediği için değil, hayır, hayır, ama...

Onu öfkeliendiren şey, onun doğuştan gelen gururuyla o yakınlığı geri çekme şekliydi. Buna hakkı yoktu. Ya onun kocasıydı kocasıydı ya da değildi. Yarım yamalak önlemleri ya da iki adım ileri gidip sonra geri çekilme alışkanlığını, *onu* bilinmeyen bir alanda yalnız ve belirsiz bırakarak, asla böyle özgürlükler vermemesi gereken bir aptal, bir budala gibi hissettiren tek kişi o değildi.

Kapı gıcırdayarak açıldı, uykuya dalmak üzereyken durdu ve donakaldı, merdiven sahanlığındaki ışık sadece bir boxer giymiş Alessio'yu aydınlatıyordu. Gözleri, gözünün önüne serilen geniş, bronzlaşmış kaslı vücudu görünce büyüdü.

"Bu evliliğe yüzde yüz bağlıyım," dedi Alessio sertçe. "Şey... tamam." Rosy, söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı çünkü o onu şaşırttı. "Senin öylece çekip gitmen oldukça aşağılayıcı geldi ve sonra Graziana'nın arayıp evliliğinin de tamamlanmadığını söylemesi tuhaf bir tesadüf oldu... yani, bu gece *bunun* için hazır değilim," diye mırıldandı. "Çok yorgunum ve sana kızgınım."

Alessio ona tembel bir gülümsemeyle baktı ve yatağın diğer tarafına atladı. "Aslında aynı yatak odasını paylaşmak bizim için normal değil, birbirine bağlı odalar, evet, ama aynı yatak değil, ve senin tercihini varsaydım..."

"Evet, şey, varsayımlarda bulunmayı bırak, sadece sor," dedi Rosy, hala onun yürek parçalayan gülümsemesinden sersemlemiş bir halde.

"Ve sen kalmaya karar vermeden önce seni hamile bırakma riskini almak istemedim."

Rosy sertleşti. "Beni hamile bırakamazsın. Üniversiteden beri doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Ama kazalar yine de oluyor ve eğer önleyebilirsem, hiçbir çocuğumun ayrılmış ebeveynlerle büyümesini istemem."

Rosy iç geçirdi. "Sen sadece geçmişin yüzünden biraz paranoyaksın. Kimse sonsuza kadar birlikte kalacaklarını bilemez. Birimiz gelecek yıl ölebilir."

"*Madonna mia...* Umarım öyle olmaz," dedi Alessio eğlenerek. "Ya da, sonunda, birimiz diğerine tahammül edemeyeceğine karar verebilir... Kim Kim bilir? Kimse bilemez. Mesele de bu. Hiçbir garanti *yok*," diye karşılık verdi.

"Uyu artık, *piccola volpe*. Sabahleyin her şey çok daha az korkutucu görünecek."

* *

Rosy şafak vakti uyandı ve ilk kez dinlenmiş hissetti. kendisi gibi. Kraliyet düğünü, Alessio'nun yaptığı tüm değişiklikler ve sürprizler, onun fark ettiğinden daha fazla yorgunluk vermişti. Alessio'yu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan sessizce kalktı. Soluk yastığın üzerinde siyah saçları koyu bir kontrast oluşturuyordu

yastığın üzerinde siyah saçları, gülünç derecede uzun kirpikleri elmacık kemiklerine yaslanmış, daha genç, daha az temkinli, rahat görünüyordu. Ama yine de klasik kemik yapısı ve mükemmel fiziği ile son derece yakışıklıydı.

Tazelenmek için şort ve tişört giyip odadan çıktı, ama her yerde ışıkların hala yandığını gördü ve kaşlarını çatarak hepsini kapatmaya başladı. Alessio, personel olmadan yaşamaya alışık değildi ve Rosy, onun bu yüzden, onu bu sıradan işleri yaparken gördüğünde sinirlenebileceğini düşündü. Ama Rosy, neşeyle yemek odasını temizleyip mutfağı eski tertemiz haline getirirken, tam da kendi elementindeydi. İşlerin tamamlanmasını severdi, çevresinde düzen olmasını tercih ederdi ve ancak düzen yeniden sağlandığında rahatlayabilirdi.

Verandadan pasta ve diğer çabuk bozulan yiyeceklerin bulunduğu sepeti içeri getirdi ve onu kaldırdıktan sonra güneşli bir sabah yürüyüşünün tadını çıkarmaya karar verdi. Gökyüzü bulutsuz, masmavi ve huzur vericiydi, ancak ağaçların gölgesi sıcaklığı serin tutuyordu. Fırtınadan dolayı hala oldukça su basmış olan dereye ulaştığında bir çığlık duydu. Bir hayvanın çığlığı mıydı? Emin olamadı ve kaşlarını çatarak kıyıları taradı, sonra

Fırtına dağdan aşağıya sürüklediği enkaz adası. Kırık dalların oluşturduğu bir yığın kıyıya çarptı ve içinde kumaştan yapılmış bir şey vardı, hareket eden bir şey.

Kıyıda ayakkabılarını çıkarmak bir anlık işti ve suya girmek üzereyken karşı kıyıdan bir ses onu çağırdı.

"Suya girmeyin! Kaygan ve tehlikeli, Majesteleri."

Şaşkınlıkla başını kaldırıp baktığında saray koruma ekibinden birini gördü ve sonra yine o küçük çığlık duyuldu. "O çuvalda bir şey var... Sanırım,"

dedi, soğuk su çıplak ayak parmaklarını dondururken sadece bir saniye irkildi.

Bir sıçrama sesi duyuldu ve güvenlik görevlisi, onun aceleyle kaçmasını engellemek için giyinik halde suya atladığında, dehşetle yukarı baktı. "Oh, çok üzgünüm... şimdi ayakkabılarınız ıslandı," diye inledi, inatçı davrandığı ve onun suya girip onu kurtarmanın görevini üstleneceğini öğöremediği için suçluluk duyuyordu.

Adam, damlayan çuvalı tutarak dereyi geçip ona doğru yürüdü. Çuvalı kıyıda açtığında, burun kıvrımları olan küçük, siyah beyaz benekli bir burun ortaya çıktı.

"Aman Tanrım, bu bir köpek yavrusu..." Ayaklarını ayakkabılarına geri sokan Rosy, kıyıya diz çöktü ve çuvaldan çıkmış, titreyip sıırılsıklam olan küçük hayvanı dikkatlice kaldırdı.

"Diğer yavrular o kadar şanslı değildi," dedi arkadaşı üzüntüyle. "Onları gömeceğim."

Yavruların boğulmak üzere dereye atıldığını fark eden Rosy irkildi, ancak istenmeyen yavrulara hala böyle şeyler yaşandığı bir gerçektir. Titreyen yavruyu kendine doğru çekti.

"Bu nehir kilometrelerce uzanıyor. Nereden geldiklerini asla bulamayız."

"Onu eve götürüp ısıtacağım," dedi Rosy kararlılıkla. kararlılıkla. "Ve işini yaparken ve bana bakarken sıırılsıklam olduğun için üzgünüm."

"Zaten görevim bitti, Majesteleri. Doğruca yatağıma gidiyorum."

Ona tekrar teşekkür etti ve kulübeye koşarak bir havlu aldı ve küçük hayvanı ısıtmaya çalıştı. Bu işle uğraşırken Alessio ona katıldı.

"Bu kim?" diye sordu, yanına diz çökerek.

"Ona Clover adını vereceğim ve onu bizimle kalacak." Derin bir nefes aldı ve dereyi ve çuvalı anlatmaya başladı, hayatta kalamayanları anarken gözleri yaşlarla doldu.

"Neden Clover?"

"Şanslı dört yapraklı yonca," dedi boğuk bir sesle.

"Bir veterineri arayıp ona bakmasını isteyeceğim. Yeni doğmuş değil, bu yüzden onları bu şekilde ortadan kaldırmaya çalışmak özellikle zalimce," dedi ve kız köpeği kucağına alıp telefonunu kullanmak için ayağa kalktı. "Ama ne yazık ki, insanlar ya istemiyor ya da veteriner masraflarını karşılayamıyor."

Clover, yerde duran bir tabaktaki suya doğru koklayarak yaklaştı ve Rosy onun üzerinde dururken hemen içine düştü.

"Büyürken evcil hayvanın var mıydı?"

"Hayır, annem sarayda hayvan beslemezdi ve büyükannem evcil hayvan tüylerine alerjisi vardı, bu yüzden kraliyetin evcil hayvanı olalı çok uzun yıllar oldu."

"Babam onları sevmediği için bir tane alamazdık ve Vittoria ile Patrick sürekli çalışıyorlardı, bu yüzden zor olurdu."

Alessio telefonda konuşuyordu ve Rosy, yavruyu su içmeye ikna ederken, ona neyin güvenli olacağını merak ediyordu. Alessio karşı tarafla keyifli bir sohbet ediyor gibi görüldüğü için veterinerin tavsiyesini beklemeye karar verdi ve bunun yerine kahvaltı hazırlamakla meşgul oldu. Makineden çıkan kahve çok lezzetliydi ve taze hamur işini zevkle ısırdı. Alessio görüşmeyi bitirir bitirmez başka bir görüşmeye cevap vermek zorunda kaldı ve Rosy kahve fincanını eline tutuşturdu. Alessio gülümsedi, masaya oturdu ve kot pantolonlu uzun bacaklarını uzattı. Sonra gülümsemesi kayboldu ve kaşlarını çatarak somurtmaya başladı.

"Veteriner köpeğin seyahat etmesine izin verdiğinde, buradan ayrılacağız. Koyun üzerinde uçan dronlar ve körfezde bir tekne var, bu yüzden huzur bulamayacağız. Dün bu işe dahil olan herkesin konumumuzu gizli tutacağını ummak çok fazlaydı," dedi Alessio. "Öte yandan, gerekli işler biz ayrılır ayrılmaz devam edebilir ve tüm bu karmaşa yatıştığında hafta sonu için geri dönebiliriz."

"Ayrılmak beni üzecek," diye itiraf etti Rosy. "Umarım Clover'ı da yanımızda götürebiliriz."

"Eğer alamazsak, veteriner biz dönene kadar ona bakar," dedi Alessio.

"Güvenlik görevlisinin dereye atladığında giydiği ayakkabıları yenilemen gerekecek," diye uyardı. "Ben kendim yapmayı planlıyordum ve o sadece beni engellemek için atladı. Bundan sonra daha dikkatli olacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sen inatçı birisin."

"Ve senin de savurgan bir yanın var," diye hemen Rosy sözünü bitirdi. "Yatarken bütün ışıkları açık bırakmışsın!"

Onun berrak yeşil gözleri, bu azarlama karşısında takdirle parladı. "Not aldım, *piccola moglie*."

"Gerçekten dırdırcı gibi konuşuyorum, değil mi?" dedi utanarak.

"Hayır, öyle değilsin. Sen, benim kim olduğumu ve bunun bu ülkede ne anlama geldiğini sürekli unutan biri gibi konuşuyorsun. Benim için eşit birinin beni azarlaması iyi bir şey. Benim dünyamda bu, taze bir soluk gibi."

Veteriner geldi, otuzlu yaşlarında uzun boylu, düzgün vücutlu bir kadındı, Alessio'dan çok etkilenmiş ve Rosy'nin kahve yapmasını hayranlıkla izlemişti. Clover iyice muayene edildi ve uzun sarkık kulaklı bir melez olduğu tespit edildi. Spinone ve muhtemelen başka bir av köpeği cinsinin kulakları ve pürüzlü benekli tüyleri vardı. Ancak, seyahat edecek kadar sağlıklı değildi ve veteriner gözetiminde kalması gerekiyordu. Veteriner, köpek maması ve taşıma çantası getirmişti ve Clover, Rosy'nin kucağında uykuya dalmadan önce bir şampiyon gibi yedi.

"Burada ayakları üzerinde duruyor," diye şaka yaptı veteriner, eşyalarını toplarken

Alessio, Clover'ı taşıma çantasına koyarak onu takip etti.

Yeni evcil hayvanını bulur bulmaz ondan ayrılmak zorunda kalmasına üzülen Rosy, yukarı çıkıp valizlerini çıkardı ve eşyaları yatağın üzerine yığarken iç geçirdi.

"Havaalanı için giyin," diye uyardı Alessio. "Düğünden bu yana ilk kez halka açık bir yerde görüneceğiz, orada kameralar olacak."

* * *

Havaalanındaki kalabalık ve polis dahil olmak üzere güvenlik görevlilerinin onları arabalarından içeriye kadar eşlik etmesi Rosy'yi tedirgin etti. Alessio onu hareket ettirmek için sırtına hafifçe dokunurken, Rosy'nin omurgası kaskatı kesilmişti. Kameralar patlıyordu ve havada bağırılan sorular dolaşıyordu. Hayatında hiç bu kadar kamuoyunun gözü önünde hissetmemişti ve yüzünde kibar bir gülümsemeden başka bir şey gösterilmemesini sağlamak ayrı bir zorluktu.

Lüks özel jete binmek bir rahatlama oldu ve uçak gökyüzüne yükseldiğinde bu rahatlama daha da güçlendi.

"Her zaman böyle mi?" diye sordu, yanındaki bir yığın yeni dergi ve zayıf elinde uzun, soğuk bir içecek koltuğuna yaslanarak.

"Evet, bu bizim normumuz," diye onayladı Alessio. "Sonunda kafanı boşaltıp hiçbir şey düşünmemeye başlıyorsun."

Rosy dergileri karıştırırken, Graziana'nın güzel yüzünün ön sayfanın yarısını kapladığını görünce hemen durdu.

Tereddüt etmeden, Graziana'nın New York'ta olduğu sırada yazılmış olan o makaleye gitti. Makaleyi okurken kalbi sıkıştı ve dişlerini gıcırdatmaya başladı. Eboltz Prensesi'nin gözyaşlarını silmek ve su içmek için kaç kez durakladığına kadar her şey şeker gibi tatlıydı. Kraliyet düğününün baskısı altında ezilen ve damadın kendisine olan bağlılığından emin olamayan Graziana, panikleyip koruma ekibinden "iyi bir arkadaş"la kaçtığını, bu "akılsız" adımı atmadan önce onunla evlenmek için "ısrar ettiğini" açıkladı. Kendini kendi iradesi olmayan küçük bir kız gibi göstermiş ve evliliğinin iptal edilmesini umduğunu sadece ihtiyatlı bir şekilde belirtmişti.

Derin bir nefes alan Rosy, dergiyi Alessio'nun kucağına attı. "Ben okudum bile," dedi Alessio, dergiyi yanındaki koltuğa koyarak. "Halkla ilişkiler ekibimiz çok verimli."

"Seni feda etti!" diye haykırdı Rosy. "Kaçmadan önce seninle benim aramda bir şey olduğunu ima ediyor!"

Alessio, sinir bozucu bir kayıtsızlıkla geniş omuzlarını silkti. "Bu beklenen bir şeydi."

"Bekleniyor muydu?" diye öfkeyle patladı Rosy.

"O sadece başkalarının yorum yapmaya çekindiği şeyleri ima ediyor," dedi Alessio, aşırı soğukkanlılıkla. "Benim onunla nişanlıyken yasak bir ilişki yaşadığımızı ima ediyor..."

Rosy bu haberden o kadar rahatsız oldu ki, koltuğunda dikleşti ve koltuğu bastırdı, mavi gözleri öfkeyle morarmıştı. "Nasıl Nasıl cüret eder?" diye öfkeyle bağırdı. "Nasıl cüret ederler bizim hakkımızda böyle düşünürler?"

Alessio, parıldayan yeşil gözlerini ona dikti, onun tavrına duyduğu şaşkınlığı gizlemiyordu. "Ama insanların böyle düşüneceğini fark etmişsindir herhalde."

"Hayır, yapmadım," diye itiraf etti Rosy sert bir sesle.

"Düğünden önce en azından birbirimize karşı bir çekim hissettiğimiz, en kötü ihtimalle de bir ilişki yaşadığımız daha mantıklı."

"Ama bu benim itibarımı mahveder!" Rosy öfkeyle sözünü kesti. "Başka bir kadınla evlenmek üzere olan bir adamla ilişkiye girmezdim."

"Başkalarının ne düşündüğü ne önemi var, Rosy?" Alessio alaycı bir tavırla karşılık verdi. "Çoğu kişi,

Graziana kaçtığında, sen ve ben devreye girip düğünü ve o ulaşılmaz sonsuza dek mutlu olma vaadini yerine getirebildiğimiz için mutluydu.

Rosy dudaklarını sıkıştırdı ve daha fazla bir şey söylemek istemediği için hiçbir şey söylemedi. Graziana üzerinde, onun kadar kontrolü yoktu ve dedikoduları susturmanın bir yolu da yoktu. Yani, itibarı mahvolmuştu, ama bu çağda itibarın ne önemi vardı ki, diye kendini sakinleştirmeye çalışarak düşündü.

"Boş ver," dedi Alessio emin bir şekilde. "Graziana, kamuoyundaki imajını düzeltmek için ne yapması ve ne söylemesi gerekiyorsa yapacak ve söyleyecek. Neyse ki, onunla evlenmek zorunda olan kişi ben değilim, bu yüzden onu görmezden gelmeyi düşünüyorum. Babası, ona ait olan güven fonunu kesmiş ve o da elinden gelen her yolu kullanarak babasının onayını geri kazanmak için çaresizce çabalıyor. Sanırım, evliliğin feshi onaylanır onaylanmaz, Graziana babasını memnun etmek için önemli bir güç sahibi ile evlenecektir."

Tüm bunları düşünerek Rosy koltuğuna yaslandı ve dergileri bir kenara bıraktı, çünkü dergilerde Eboltz Prensesi ile yapılan ve kanını kaynatacak başka röportajlar olabilecekti. Artık , zihninin derinliklerinde bir ses onu uyardı. Muhtemelen, kendini fazla önemli görüyordu. O, Alessio'nun soğuk, sert parayla *satın aldığı* karısıydı. Kraliyet evliliklerinin bu kadar köklü bir geçmişi varken, onun ne gibi bir amacı olabilirdi ki? Paranın kendisine değil, ailesine gitmiş olması önemli değildi. Kendisinin mütevazı bir sanat restoratörü olduğunu ve gerçek bir eş olmadığını hatırlaması gerekiyordu. Bazılarının, Alessio nişanlıyken onunla yattığına inanması gerçeği hakkında hiçbir şey yapamazdı.

Hayat bu şekilde zordu, bir eliyle verirken diğer eliyle alıyordu. Saatleri tamamen geri almak ister miydi? Eski hayatına dönmek ister miydi? Alessio Maretti'nin öptüğü bir kadın olmamak ister miydi? Kocasına, Prens'e bakarken pelvisinde hafif bir karıncalanma hissetti, onun mükemmel profilinden, dağınık siyah saçlarının düşüşünden,

dizüstü bilgisayarında çalışırken ve telefonda İspanyolca konuşurken. Hayır, o hayran olduğunu itiraf etti. Hayır, bekar geçmişine geri dönmek istemiyordu.

Ama onu Alessio'ya çeken sadece cinsel çekim miydi? Ona aşık olmak istemiyordu. Mantık evliliğinde aşk yoktu. Bu, her iki tarafın da karşılıklı ihtiyaçlarının karşılıklı olarak karşılanmasıyla fayda sağladığı pratik bir ortaklık olmalıydı. Sevgi, saygı ve anlayış bu tür bir bağın temelini oluşturuyordu ve o, bu mutlu dengeyi zaten sağladıklarına inanıyordu, bu yüzden daha az huysuz ve farklılıklarını daha fazla kabul eden biri olması gerekiyordu.

O öğleden sonra, İspanya'da onları alan SUV, onları harika, yüksek, siyah ferforje bir kapıdan geçip, yoğun ağaçlık bir araziye götürdüğünde, farklılıklarını kabul etmese de, kesinlikle görüyordu. El Palacio adı verilen bu yer, Alessio'nun annesinin eski eviydi ve ona miras kalmıştı.

"Bir zamanlar onu satmayı planlamıştım. Annem onu pek sevmezdi ve ihmâl ederdi, bana geldiğinde ise kapsamlı bir restorasyona ihtiyaç duyuyordu. Sadece diplomatik ziyaretlerim sırasında veya dinlenmeye ihtiyaç duyduğumda kullanıyorum, ama kısa sürede fark ettim ki, kendine özgü olağanüstü bir cazibesi var," dedi, eski, dağınık bina yukarıda görünür hale gelirken ve araba dik yokuşta ilerlerken. "Başlangıçta bir manastırdı, sonra ortaçağ evine dönüştü, ancak en büyük değişikliği on sekizinci yüzyılda, buradaki kızı çok zengin bir Portekiz düküyle evlendiğinde yaşadı. İspanyol evi ama belirgin bir Portekiz havası var. Yılın büyük bir bölümünde halka açık."

Araba taş döşeli avluda durduğunda Rosy omuzlarını gevşetmeye çalıştı. "Bu iyi."

Güneşin şiddetli sıcağında, gölgeli portikonun altındaki merdivenlerden yukarı çıkarak, arka tarafta ikiz taş merdivenleri çevreleyen mermer sütunların sıralandığı geniş bir salona girdi.

Önlerinde sıralanan mermer sütunlar, arkada ikiz taş merdivenleri çerçevesiyordu. Önlerinde, onların gelişini bekleyen üniformalı ev personeli sıralanmıştı.

"Dük, görünüşe göre, arazide kısa süre önce ortaya çıkarılan bir Roma villasından ilham almış," dedi Alessio, serinliğin keyfini çıkararak ilerlerken.

Tanıtlar devam etti, ancak Rosy, evin kahyası Jorge kendini tanıttıktan sonra çoğu ismi kaçırdı. "Personel sayısından anladığım kadarıyla

burada kaldığımız süre boyunca her ihtiyacımız karşılanacak" diye mırıldandı, Jorge'nin görkemli adımlarının ardından merdivenleri çıkarken. Merdivenin iç duvarları mavi ve beyaz çinilerle kaplıydı ve üzerinde ortaçağ sahneleri vardı.

"Bu ev birinci sınıf bir otel gibi işletiliyor," dedi Alessio eğlenerek. "Kulübede yaşadığın o deneyimden sonra en azından bunu hak ediyorsun."

"Hayır, sonuçta eğlenceli oldu. Bunu asla değiştirmezdin." "Ve Clover'ı kurtardın."

"Hayır, tam olarak söylemek gerekirse, onu Giuseppe kurtardı."

"Ama sen olmasaydın çuvalı fark etmezdi," diye düzeltti Alessio, bir tarafı açıkta kalan üst galeriye vardıklarında. "Evi serin tutmak için," diye ekledi.

Rosy, evin diğer kanadına ve sonra aşağıya bakmak için galeri duvarına doğru koştu. "Bu ortaçağ manastırı mı?" diye merakla sordu.

"Evet, manastırın manastırları ve şapeli korunmuş, ancak dükün dindarlığı şapelin uygun şekilde süslenmesini sağlamış." Onu, Jorge'nin beklediği galeriden aşağı doğru yürüdü. Jorge, galerinin sonunda bulunan çok büyük ve ağır oymalı çift kapıyı açmak için sabırsızlanıyordu.

"Bu gece muhteşem bir yerde uyuyacağız," diye alaycı bir şekilde mırıldandı Alessio. Ve onun şaka yapmadığını anladı. Devasa, oyma dört poster yatak, zincirlerle çevrili bir oyukta bir podyumun üzerinde duruyordu. "Vay canına, kendi devlet yatağımız olacak," dedi Rosy. "Umarım yatak, dükün burada kaldığı günlerden beri yenilenmiştir."

İki hizmetçi, duvardan duvara dolaplarla donatılmış büyük bir giyinme odasında, bavullarını boşaltmakla meşguldü.

"Banyomuz var mı?" diye Rosy endişeyle Alessio'ya fısıldadı.

O güldü, muhteşem yeşil gözlerinde mizah dans ediyordu. "Evet, mimari miras bu tür değişiklikleri engellemeden önce yapılmış çok sayıda banyo var. Bazı yatak odaları feda edildi, böylece tüm modern ihtiyaçlarımız karşılandı, ama yatak odası sayısı çok fazla olduğu için kimse onları özlemiyor. Jorge bize manastırda çay ikram edecek, sonra da dilediğimiz gibi keşfe çıkacağız."

"Önce daha rahat bir şey giyeyim," dedi ve giyinme odasına girip şort, tişört ve bir çift rahat sandalet aldı.

"Banyoyu paylaşacak mısın?" diye sordu Alessio.

Rosy kızardı. "Tabii ki," diye kabul etti, gerçekte evli olmanın ne demek olduğunu ne zaman anlayacağını merak ederek, böyle önemsiz şeyler hakkında kendinden emin olamıyordu.

Dahası, Alessio, giydiği resmi, dar kesim elbisesinin fermuarını açarken çok yardımcı oldu, ama kendisi de soyunuyordu ve bu, ikisi de banyonun zıt köşelerinde duruyor olsalar bile, dikkatini dağıtan bir durumdu.

"Harika görünüyorsun," dedi Alessio, Rosie elbisesinden çıkıp sadece ince şeftali rengi iç çamaşırlarıyla kalınca, ince, kıvrımlı vücudu onun yoğun bakışları altında hareketsiz kalırken.

Rosie, Alessio onu incelerken baştan aşağı trafik ışığı gibi kızardığına emindi. Göğüsleri dantelli sütyeninin kupalarında şişti ve vücudunun tam ortasında sıcak bir sıvı hissi birikince içgüdüsel olarak karnını içeri çekti. Dikkatlice arkasını dönse de, zihninde kazınan görüntü, gömleksiz Alessio'nun bronzlaşmış gövdesi, dövmelemleri ve dalgalı kasları ile uzun, güçlü bacaklarıydı. Aceleyle giyindi, onu istiyordu, istemiyordu, ona karşı çok fazla şey hissetmekten hala korkuyordu ve tüm bu süre boyunca Alessio'nun hiç aşık olup olmadığını merak ediyordu.

"Ciddiyim. Harika görünüyorsun," dedi Alessio, uzun parmaklarıyla omzuna dokunarak onu tekrar döndürdü, güçlü yeşil gözleri lazer ışını gibi keskin bir şekilde ona odaklandı ve sıcak bir şekilde parladı. "O duş ikimiz için de yeterince büyük."

Rosy gerginleşti ve bunun yerine şortunu giymeye karar verdi, çünkü Alessio ile çıplak bir şekilde duşa girmeyi düşünebilecek aşamaya henüz gelmemişti ve gelip gelmeyeceğini de bilmiyordu. Bu düzeyde bir samimiyet, onun hayal gücünün bile ötesindeydi. Kızarmış ve gergin bir şekilde şortunun fermuarını çekip üstünü giydi ve sadece "Jorge bize bizi bekliyor."

"Bu hala balayımız," dedi Alessio yumuşak bir sesle ve elini kaydırarak Rosy'nin elini kavradı ve onu tekrar kendine döndürdü.

"Alessio..." diye endişeyle başladı.

Diğer eli elmacık kemiğini kavradı ve erotik ağzı, onu titretip içini ısıtan, bacaklarını titretip sallayan bir sıcaklık patlaması uyandırana kadar, sadece dilinin ucuyla onu alay edip derinlemesine araştırdı. Dudaklarını boynunun eğiminde aşağı doğru kaydırды, ısıırıp alay etmek için durakladı ve o tekrar titredi. Karanlık başını kaldırdığında, gergin bir beklenti içinde şehvetli bir sersemlik içinde ondan geri çekildi. Ona

yavaşça gülümsedi ve Jorge'nin aşağıda onları beklediğini hatırlattı.

Bunun kendisinden daha yetenekli bir oyuncunun sergilediği bir üstünlük gösterisi olduğunu düşünerek, Jorge'nin güzelce dekore edilmiş bir masa, çay veya kahve seçenekleri ve çeşitli tatlı ikramlarla beklediği güneşli, büyüleyici manastır avlusuna yavaşça indi. Rahat koltuğuna yaslandı

rahat koltuğuna yaslandı ve Alessio'nun tekrar ortaya çıkmasını bekledi.

İlk kez seks yapmaktan endişeliydi; asıl sorunun bu olduğunu biliyordu.

Hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Utangaç ve kendinden emin olmayan bir şekilde davranıp kendini utandırmak istemiyordu. Seksin onun için gerçekten önemliymiş gibi düşünmek ya da davranmak istemiyordu. Sonuçta, bir zamanlar medyada bastırılmaz bir Casanova olarak gösterilen bir erkek için önemli olmayacağını varsayıyordu. Evliliklerini tamamlamak, Graziana'nın tekrar evlilik adayı olarak geri dönmesini engellemesinin tek yolu olabilirdi.

Başka türlü nasıl bilebilirdi ki, Alessio eski sevgilisini çoktan affetmiş gibi görünüyordu ve onun verdiği röportaj hakkında tek bir eleştirel söz bile söylememişti.

En sevdiği Earl Grey çayını yudumlarken, telefonunu çıkardı ve kız kardeşini aradı. Düşünden beri Vittoria ile konuşmamıştı, sadece birkaç mesaj göndermeyi başarmıştı. Kız kardeşi, Graziana'nın röportajı ve Rosy'nin davranışına yönelik ima edilen hakaret hakkında acı bir şekilde şikayet ederek, hemen heyecanlı bir konuşmaya başladı.

heyecanlı bir şekilde konuşmaya başladı ve Graziana'nın röportajı ile Rosy'nin davranışına yönelik ima edilen hakareten acı bir şekilde şikayet etti. Rosy, ince omuzlarını dikleştirerek, kız kardeşinin bu konudaki duygularının acısını bir kenara itti ve

Vittoria, kabin, İspanyol evi ve Clover hakkında güncel bilgileri verdi. Ama tabii ki, kız kardeşi asıl bilmek istediği şey Alessio'nun ona nasıl davrandığıydı.

"Hiçbir şikayetim yok," dedi Rosy, Alessio galeriden ona doğru büyük adımlarla yürüdüğü için biraz yapmacık bir şekilde. "Her şey çok iyi... Bak, şimdi gitmem gerek.

"Vittoria," diye açıkladı. "Graziana'nın röportajı yüzünden biraz sinirlenmiş."

"Evet, ben hallettim," dedi Alessio, onu şaşırtarak. "Saraydan, seninle ilk kez bisikletinden düştüğün gün tanıştığım ve Graziana'nın ayrılmasından sonra birbirimizi tanıdığımız yönünde bir açıklama yapılacaktır. Bu konudaki duygularını hemen anlamadığım için ihmalkar davrandım. Her halükarda, Graziana'nın bizi karalayarak kendini mazur gösterme girişimini neden destekleyelim ki?"

Graziana'nın yalanlarla bizi karalayarak kendini mazur gösterme çabasını desteklememiz gerekiyor?

Rosy, onun adına yapılan bu kısa açıklamadan tamamen şaşkına döndü. Sonunda, bilinçsizce ondan beklediği ve alamadığı için hayal kırıklığına uğradığı desteği alıyordu. Nefes nefese kalan Rosy, ona bakakaldı. Onun fikrini değiştirmesi büyük bir rahatlama oldu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Teşekkür ederim. Bu durum beni rahatsız ediyordu," diye mırıldandı, henüz öfkeden çok incinmiş olduğunu itiraf etmeye hazır değildi.

"Anında fark etmem gereken bir şey için bana teşekkür etmene gerek yok. Sen benim karımsın ve seni savunmak ve korumak için her zaman bana güvenebilmelisin. Yıllar geçtikçe daha alaycı hale geldim ve her şeyi seninle aynı şekilde görmeyeceğim," diye Alessio gergin bir şekilde uyardı. "Ama ikimiz de Graziana'nın bize karşı kullanmaktan mutluluk duyduğu dedikoduları hak etmiyoruz. Sonuçta, geçen yıl nişanlandığımız haftadan beri bir kadınla birlikte olmamış olan aptal benim."

Rosy bu beklenmedik itiraf karşısında o kadar şaşırdı ki, şüpheyle, "Sen ve o birlikte olmasanız bile... Ciddi misin?" dedi.

"Başka birinden teselli aramak saygısızlık olur diye düşündüm. Ne kadar ihtiyatlı davranmaya çalışsam da, bu çok büyük bir şeydi.

"Herhangi bir kaçamağın magazin dergilerine manşet olasılığı," diye gergin bir şekilde solukladı. "Onun başından beri bir ilişki yaşadığını fark ettiğimde, nasıl hissettiğimi tahmin edebilirsin."

"Ona karşı, onun sana karşı duyduğundan daha fazla sadakat ve saygı duyduğun için gurur mu duydun?" diye sordu Rosy. "Yaptığı şeyin ya da şu anda masum rolüne bürünmeye çalışarak sergilediği davranışın gerçekten hiçbir mazereti yok."

Alessio, ona bakıp onu dinlerken mücevher gibi parlayan gözleri neredeyse ışık saçıyordu. "Sen benim tarafımdasın," dedi, açıkça şaşkınlık içinde.

"Tabii ki öyleyim..." Rosy kaşlarını çatı. "Sen benim kocamın ve beni savundun, bu yüzden doğal olarak durumu senin bakış açısından görüyorum. Otur. Çay mı kahve mi istersin?"

"Şu anda istemiyorum." Alessio koyu renkli başını geriye attı ve aniden kötücül bir eğlenceyle güldü, sonra elini onun elinin üzerine koyarak onu koltuğundan kaldırıp önüne dikti. "Şu anda, *piccola volpe*, karımı istiyorum... ve onu şu anda *daha* önce hiçbir kadını istemediğim kadar istiyorum!"

BÖLÜM SEKİZ

"GÜNÜN ORTASINDAYIZ!" Rosy, Alessio'nun onu, kısayol olduğunu fark etmediği dar bir merdivenle yukarı kata çıkmaya zorlarken nefes nefese kaldı.

"Hayır, sembolik olarak konuşursak, bu bizim evliliğimizin ilk günü... olması gerektiği gibi," diye Alessio sakin bir şekilde karşılık verdi. "O zamanlar bu anlayışı yoktu ama *şimdi* var."

"Ne anladık?" diye sordu Rosy, yatak odalarının girişinde tökezlerken Alessio onu kucaklayarak yere düşmesini engelledi.

"Sen benim için buradasın, ben de senin için buradayım. Fazla ayrıntıya girmeden söylemek gerekirse, hayatım boyunca bunu duymayı bekledim," dedi Alessio, onu yatağa bırakıp şortunun fermuarını açmaya başlarken sert bir ses tonuyla. "Her zaman benimle aynı fikirde olmasa da, şüpheleri olsa da, sadece benimle olan biri."

"Bu oldukça zor bir istek, Alessio."

"Ama senin fazlasıyla karşılayabileceğin bir şey," dedi ona, şortunu yere atıp üstüne geçmeye başladı.

"Yatağın çarşaflarını yakacak kadar hazır olmasam bile mi?" Rosy biraz çaresizce ısrar etti, onun aceleci tavrına karşı kurumuş boğazında sesi boğuldu.

Alessio ona baktı ve güldü. "Ne demeye çalışıyorsun?" "Daha önce seks yapmadım," diye itiraf etti, sesini alçaltarak. "Ve hayır, bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Alessio, şaşkınlığını tam olarak yansıtan bir bakış attı ve ellerini ondan çekti. "Bunu önceden söylediğin için teşekkür ederim," dedi gergin bir sesle. "Bu olasılığı hiç düşünmediğim için çok üzgünüm. Sadece utangaç olduğunu sanmıştım."

Rosy yatakta oturarak dizlerini kucakladı. "Sorun yok. Bunu büyütme."

Alessio yataktan atladı. "Duş almam lazım," dedi ve bu onu şaşırttı, çünkü aşağı inmeden önce duş aldığını biliyordu.

"Soğuk duş," diye ekledi, onun şaşkın bakışını yorumlayarak.

Rosy yatakta donakaldı, sonra kendine geldi. Yataktan kaydı, kalan giysilerini çıkardı ve tekrar yatağa girdi. Alessio, saçları hala ıslak ve dağınık, hatta daha da nefes kesici bir güzelliğe ona geri döndü. Onu izlerken, abanoz rengi kaşlarını bir çizgi ayırıyordu. "Seni öpmeyi unuttum," dedi boğuk bir sesle, yatağın basamaklarına çıkıp yanına geldi. "Aptalca bir ihmal. Aşırı coşku olarak yaz."

"Öyle yapacağım," dedi nefes nefese, onun sert ve sert ağzı, daha önce sadece onda gördüğü bir yoğunlukla onun ağzını öpüyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

o an için önemliydi, sanki tüm benliğini ve sahip olduğu her şeyi bu çabaya aktaracakmış gibi. Bu, karnında bir sürü kelebek uçuşturdu ve kalbini o kadar hızlı attırdı ki, boğazının dibinde çarpıyordu.

"Hediye paketini açmak gibi," diye homurdandı Alessio, onu çarşıftan kurtarıırken ve sahiplenici ellerini onun şişkin göğüslerine doğru kıvrarken, başparmaklarıyla şişmiş meme uçlarını okşadı.

Omurgası kavis çizdi, zevk ve beklenti harika bir bağlantı oluşturdu. Güneş ışığında mücevherler gibi parıldayan yeşil gözler, onu araştırırcasına aşağıya baktı. "Bundan emin misin? Bekleyebilirim..."

"Emin olmasaydım bu yatakta olmazdım," dedi Rosy.

Ve sonunda gerçek, onun bir zamanlar düşündüğü gibi değildi. Bunun nedeni evli olmaları değildi. Evliliğin tam anlamıyla tamamlandığından emin olmak gibi aptalca bir düşüncesi olduğu için de değildi.

Hayır, onun motivasyonu çok daha basit bir şeydi. *Onu* istiyordu, onu hiçbir erkeği isteyebileceğine inandığından daha fazla istiyordu ve daha yakın bir fiziksel bağ arzuluyordu.

Adam olgun pembe bir tepeyi ağzına aldı ve dilini gezdirdi, kadının kalçaları kıvrandı, kızgın tepkiler alt vücudunu sarstı ve onu canlandırdı. Uyluklarının arasında nemli bir dalgalanma hissetti ve içgüdüsel olarak kılı uyluklarına sürtünerek onun körüklediği arzuyu hafifletmeye çalıştı. Adam onu yastıklara yasladı ve ince vücudunu aşağı doğru öperek, ısırarak, nazikçe dokunarak, tüm cilt yüzeyi beklentinin bıçak sırtında duruyormuş gibi hassas hale gelene kadar keşfetti. Pelvisinde titremeye başlayan sıcaklığın dalgalanmasını ve her kasının gerilmesini hissedebiliyordu.

O, kadının bacaklarını ayırdı ve en hassas noktaya odaklandı. Kadının kalçaları yukarı doğru sıçradı ve dudakları inleyerek açıldı, zevk şok edici dalgalar halinde içinden geçiyordu. Parmakları adamın siyah saçlarına saplandı ve orada kaldı, kalçaları kendi ritmini uygularken ve içindeki sıkışma neredeyse dayanılmaz hale gelirken saçlarını çekiyordu. Ve bu cinsel gerilim kırıldığında, orgazmı içinden patlayan havai fişekler gibi tüm vücudunu sardı. Tüm vücudu sarsıldı ve mutluluk dalgaları onu sararken çılgılık attı ve yığıldı.

"Bu mağaradan bile daha iyiydi," diye mırıldandı çaresiz bir iltifatla.

Alessio başını kaldırdı ve ona kutsal olmayan bir eğlenceyle baktı. "Şimdi beni puanlayacak mısın?"

"On üzerinden on bir. Çok etkilendim. Beklemeye değdin," dedi utangaç bir şekilde. "Ve sadece doğru erkeğin eninde sonunda ortaya çıkacağına inandığım için bekledim."

"Ve *doğru* erkeğin ben olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Alessio.

Mavi gözleri parladı. "Umarım öyledir, ama sen kesinlikle en ateşli rakipsin. Hiç kimseyi seni istediğim kadar istememiştim."

"Düğün gecemizde bana yabancı dediğinde kimse bunu tahmin edemezdi," diye hatırlattı ona.

"O zamandan beri seni tanıdım ve senin hakkında öğrendiklerimi sevdim. Ben hayatıma devam ettim... sen de öyle," dedi, o onu kendine çekip dudaklarına beklediğinden daha ateşli bir öpücük kondurduğunda. Değişen dünyada tek sabit nokta sanki oymuş gibi kollarıyla ona sarıldı. Ve şimdi, nihayet ona dokunmakta, parmaklarını onun gür saçlarında gezdirmekte, ellerini geniş kaslı omuzlarında ve pürüzsüz sırtında gezdirmekte ve ince yanlarına tüy gibi dokunmakta özgür hissediyordu.

O titrerken, o güldü. "Tanrım, ne kadar gıdıklanıyorsun!"

Adam yuvarlandı, onu ayak parmaklarını kıvırtan seksi bir homurtuyla kavradı ve yavaş, erotik bir yoğunlukla onun aralanmış dudaklarını tahrir etti ve alt vücudundaki kıvrım kanatlarını açtı ve yenilenen uyarılma ile titredi. O bir

muhteşem bir öpüşücüydü. Ama Alessio onu altına yatırıp, demir çubuk kadar sert ereksiyonunu hissettiğinde, bu ona çılgın bir heyecan dalgası yaşattı. Diğer erkeklerle birlikteyken, partnerinin uyarılmasının farkında olmak onu soğutmuştu çünkü daha ileri gitmeye niyeti olmadığını biliyordu. Ancak Alessio ile birlikteyken, bu onu o kadar sert ve hızlı bir şekilde tahrik etti ki, başı dönmeye başladı.

Onu denizyıldızı gibi yaydı ve kıvranan vücudunun her hassas santimetresiyle oynadı ve alay etti.

duyarlı her santimetresiyle oynadı ve zevk tekrar yükselmeye başladığında, ancak o zaman onun üzerine çıktı. Alessio, onun hissedebileceği bir özenle içine girerken, Alessio, "Ben kırılğan değilim!" diye nefes nefese söyledi.

"Şşş. Senin için bunu olabildiğince acısız hale getirmeye çalışıyorum," dedi Alessio kalın bir sesle. "Haftaya avizelerden sallanabiliriz."

Hayal bile edemeyeceği kadar yoğun bir zevkin gergin tutuşunda bile, Rosy ona gülümsedi, bu sözün büyüüne kapılmıştı. Onu geriye doğru eğdi ve esnek kalçalarını hareket ettirerek kendini onun kaygan açıklığına yönlendirdi.

Onu hissetti, güçlü, etkileyici, yabancı ve bunun tuhaf tatmini, doğruluk hissi, gözlerini kapatmasına ve bu çok özel anda kendini kaybetmeye çalışmasına neden oldu. O itti ve bir rahatsızlık hissi ona bir çığlık attırdı ve o durdu.

Hayal kırıklığıyla Rosy kalçalarını ona doğru kaldırdı ve yerçekimi onu daha derine batırdı, ta ki sahip olma başarısı elde edilene kadar. O, o dolgunluk hissinin, onun kalkıp hareket etmeye başladığı andaki sürtünmenin tadını çıkararak gülümsedi. Ve sonra, içinde kıvrılan sıvı ateşin sıcak çekirdeği ısınmaya başladı, heyecan arttı ve sonunda patladı. Birdenbire, kendi vücudunun onunla birleşmek için yukarı doğru kalkmasını engelleyemedi. Tüm bu yoğunluk onu sardı ve onu tahrik ettiğini keşfetti.

"Seni çok istiyorum. Seni tanıdığım andan beri bunu arzuluyorum," diye inledi Alessio, ölümcül bir güçle onun karşılayıcı bedenine girerek, her yerinde küçük sıcak noktalar ateşledi, bedeni yeni bir enerjiyle sıçrayıp vızıldadı.

Onun yoğunluğuna verdikleri tepki, her hareketleriyle daha da artıyordu. Aniden, kendini kontrol edemeyen, açlıkla yanan ve tutuşan bedeniyle, nihai hedefe doğru giden bir trenin içinde buldu kendini. Alessio'nun her zaman ona aç olduğunu bilmek onu daha da ateşledi. Bu, onu yedek gelin olmaktan çok daha üstün bir konuma yükseltti ve o bu fikri çok sevdi. O, kadının uyluklarını daha da geriye itti ve onu fethetmeye niyetli bir tanrı gibi üstüne çıktı. Kadının heyecanı da buna paralel olarak arttı, kalbi çarpmaya başladı, nabızı hızlandı ve zirveye ulaştığında başka bir orgazm onu sıkı bir kavrayışla sardı.

Alessio titredi ve üzerinde memnuniyetini homurdandı.

"Çok seksisin," diye kulaklarına titrek bir sesle fısıldadı, ağırlığıyla onu yere bastırırken.

Rosy sanki uçuyordu, nefes almak gibi bedensel ihtiyaçları hiç umursamadan. "Sadece senin için."

"Kesinlikle benim için," diye homurdandı Alessio, alnına bir öpücük kondurarak, kollarını ona sıkıca sararak, ağırlığından kurtulmak için yuvarlandı. "Gelinin, sevgilim... Aylar önce seni bisikletinde ilk gördüğümde ve sarayda çalıştığını anladığımda, kim olduğunu ve ne iş yaptığını öğrenmeme izin vermedim. O zaman gördüğüm tek şey inanılmaz bacakların ve kalçaların vardı ve sonra, kaza yüzünden yüzünü ve saçlarını gördüm ve büyülenmişim."

"Ama sen nişanlıydın," diye ısrarla hatırlattı. "Bu konuda hiçbir şey yapmayacaktın."

"Bunun için beni yargılıyor musun?" Öfkeli yeşil gözler, uykulu gözlerine saldırdı. "Hayır, ama bunu unutabileceğim bir şey değil," diye mırıldandı uykulu bir sesle.

Alessio, kız uykuya dalınca yataktan kalktı. Nasıl bir performans sergilediğini merak ediyordu. Rosy onun ilk kızıydı ve eğer onunla bir ilgisi varsa,

tek bakire olacaktı. Keyif almıştı, değil mi? Ama yine de karısının bu kadar deneyimsiz olması onu endişelendiriyordu. Bir aşamada, başka biriyle seksin nasıl olacağını merak etmeye başlayabilir miydi? Bununla ilgili onunla konuşmaya karar verdi. Ama böyle bir fikri kafasına sokmak akıllıca olur muydu? kafa mı? O aldatıcı biri değildi; sadakatsiz de değildi. Graziana'nın savunulamaz davranışını kısmen mazur görerek onu öldürmeden dinlemişti bile. Neyse ki, zekası devreye girmişti. Biraz geç de olsa, karısının sadakatine öncelik vermesi gerektiğini ve Graziana'nın artık düşman sayılabileceğini, özellikle de karısına bir daha saldırmaya kalkışırsa, anlamıştı.

Duş alırken, Rosy'yi aklından çıkaramıyordu. Onun tutkusu, korkusuz dürüstlüğü, o köpeğe karşı şefkati, sorgusuz sualsiz sadakati ve desteği. Graziana'nın soğuk kişiliğini, ahlaki gücü ve çekiciliği ile yanan bir kadınla değiştirerek büyük bir hata yapmıştı. Ve eğer onunla bir ilgisi varsa, Rosy sadece *onun* için yanacaktı.

* *

Ertesi sabah geç saatlerde, uzun bir kahvaltının ardından Alessio, Rosy'yi dışarı çıkarıp geniş arazisini gösterdi. Eski evin arkasındaki ormanda, 18. yüzyılda o zamanlar moda olan İngiliz kır bahçelerine benzeyecek şekilde düzenlenmiş gölgeli yürüyüş yollarında dolaştılar. Ne zaman

Devasa taş kenarlı bir göletteki doğal şelaleyi andıran, ancak yakınındaki deniz kabuğu mağarası ve tapınak nedeniyle biraz gölgede kalan şelaleye vardıklarında, Rosy ayakbüklerini çıkarıp kristal berraklığındaki havuza girerek sıcak ayaklarını serinletmeye başladı.

"Oh, bu çok keyifli," diye inledi, bir taş çıkıntının kenarına oturup ayak parmaklarını tekrar suya daldırdı.

Alessio da onu taklit etti, çünkü son zamanlarda ilk kez o da şort giymeyi tercih etmişti. O da, her zaman bakımlı ve şık giyinen, bir kasırga olsa bile resmi kıyafet kurallarından bir milim bile ödün vermeyen kadınların arkadaşlığına alıştığını itiraf etti. Rosy bir kez daha ferahlatıcı bir esinti gibiydi ve onun neşeli gülümsemesini görünce, telefonunu çıkardı ve koruma ekibiyle kararlaştırdıkları şifreyi tuşladı. Artık tamamen yalnız kalmışlardı.

Sandaletlerini çıkararak, sığ havuza ona katıldı, bacaklarını ayırmak için öne doğru ilerledi ve aralarına girip eğilerek olgun, pembe dudaklarını hevesle öptü, onları ayırarak ağzının nemli iç kısmına derinlemesine daldı. Ve o kadar hızlıydı ki, Rosy'nin kemikleri ve Pelvisinde yükselen erimiş balın sıcak dalgası altında kasları eridi. Sanki bir düğmeye basmış gibi, aniden açlık onu sardı.

Beyninin kendi davranışındaki bu ani değişikliği tam olarak kavrayamadı. Panikledi ve o, şortunu ve külotunu çıkarıp kuru zemine attığında, tek düşünebildiği şey, bunların görülmesi ve onun ne yaptığını ve nerede olduklarını düşünememesi idi. "Alessio... görülürüz. Bahçıvanlar... oh, aman Tanrım, koruma ekibin!"

"Herkes başka yerde. Çok nadir bir olay olarak, yalnızız, *tamamen* yalnızız," diye vurguladı boğuk bir sesle, üstünü çıkarıp sütyeninin kopçasını açarken. "Sonuçta bu bizim balayımız. Sadece bu seferlik genç ve pervasız olalım."

"Gündüz vakti seks yapmak benim için yeterince zordu!" Rosy itiraz etti ama o, ona şeytani bir şekilde seksi bir gülümsemeyle bakıyordu ve muhteşem yeşil gözleri parıltıyor ve canlıydı. Vücudu, onun yetenekli ellerinin keşfi altında çoktan titremeye başlamıştı. Aniden sessizleşti. "Şu anda sana hayır diyemem," diye suçlulukla fısıldadı.

"Buna sevinmemiz gerekmez mi?" Alessio, onun önünde soyunurken, zaten harekete hazır olan esnek, zayıf, bronzlaşmış vücudunu ortaya çıkararak azarladı.

Rosy, çıplak göğsünü işaret parmağıyla dürttü. "Ve kimsenin bizi görmeyeceğine kesinlikle yemin ediyor musun?" diye sordu.

"Seninle bu riski almam." Alessio, onun sıcaklığını yükselten kulak altındaki noktayı ısırırken, avuç içleri ve parmak uçlarıyla onun arzusunu körükledi, ta ki o, daha yakın olmak için kayalık yerinden kıvranarak kalkıncaya kadar. Ancak o zaman onu kollarının arasına kaldırdı ve yavaşça aşağı indirdi, onu yerine iterek, acil dolgunluğuyla onun kaygan kılıfını gerdi. Bu his çok güçlüydü.

Gerçekten de, o, şelalenin altına adım attığında, onun zahmetsizce tahrik edici hareketlerine hareketlerine alışmaya başlamıştı ki, adam şelalenin altına girdi ve kadın şaşkın bir çığlık attı. "Sen...!"

Ağzı bir anlığına onun ağzını kapattı ve itirazlarını susturdu. Su üzerlerine akıyordu ama onun sıcak onları akıllarından çıkardı. Kollarını boynuna dolayan kadın, baştan çıkarılan birinden çok bir partner haline dönüştü, onu aşağı doğru iterek, pelvisindeki artan basınç onu ileri ve yukarı doğru iterken, ham bir heyecanla inliyordu. Ve sonra yükseklerde uçuyor, coşkuyla yükseliyordu ve Alessio dudaklarıyla onun çığlıklarını bastırıyordu.

Su altından çıktıklarında, ona yaslandı. "Bir daha asla hareket etmeyeceğim," titrete bir sesle yemin etti.

"Hareket edeceksin. Jorge, bir sonraki durağımızda bizi muhteşem bir öğle yemeği bekliyor."

Giysilerini toplarken Rosy, suçlayıcı mavi gözlerini ona dikti. "Bunu sen mi *planladın*?"

Alessio güldü. "Bunu planlamış olsaydım, mağaraya havlu saklardım!"

Ve ıslak bir şekilde giysilerini tekrar giyerken, bu itirafın doğruluğunu kabul etti ve aynı zamanda kendi dünya görüşünün yirmi dört saat içinde ne kadar değiştiğini fark etti. Yürürken, Alessio'nun bu sefer onlar için ekstra doğum kontrol yöntemi kullanmadığını belirtti.

"Artık kalacağımı bildiğim için bu küçük riski göze alabiliriz."

"Aslında uzun vadede bunu henüz söylemedim," diye dikkatlice düzeltti Rosy. "Bazen birçok şeyi hafife alıyorsun."

Büyük eli, onun elini daha sıkı tuttu. "Kaybedenler nadiren her şeyi kabul eder. Bizim ilişkimize güveniyorum. Bu ilişkinin uzun süreceğini düşünüyorum."

"Umarım biz de öyle oluruz," diye fısıldadı. "Ama bir süre daha çocuk sahibi olmaya hazır değilim. Henüz yirmi iki yaşımdayım."

"Ben ise sabırsızlanıyorum," diye itiraf etti Alessio samimi bir şekilde. "Kendi ailemi istiyorum. Çocukları seviyorum. Bu benim için önemli ama senin henüz o aşamada olmadığını kabul edebilirim."

Bencil mi davranıyor diye düşündü ve bu düşünce için kendini azarladı. Ormanı çaprazlayan huzurlu, gölgeli yeşil yollarda yürüdüler. Bir elinde kılıç, diğer elinde dev bir aslanın başını tutan, çok heybetli ama yosun kaplı Portekiz dükünün heykelinin bulunduğu bir açıklığa vardıklarında, Rosy bir şeyler içip yemek yemeye hazırdı. Soğuk bir kutuda yiyecekler onları bekliyordu.

Heykelin gölgesindeki yuvarlak taş masa ve banklarda oturup yemek yediler ve konuşurken saçları güneşin altında kurudu.

"Hiç aşık oldun mu?" diye sordu ona.

Alessio bu açık sözlü soruya hem eğlenmiş hem de düşünceli bir ifadeyle baktı. "Bir buçuk kez."

"Nasıl yarı aşık olabilirsin?"

"Çünkü ben on beş yaşımdaydım ve ona aşıktım. Onun erkeklerden çok kızları tercih ettiğini fark ettiğimde hiçbir şey olmadı," diye hafifçe söyledi.

Rosy şarap kadehini masaya koydu. "Peki ya diğer sefer?" diye daha büyük bir merakla sordu.

Parlak bakışları gölgelendi, anısı açıkça iyi bir anı değildi. "Yirmi yaşımdaydım, hala öğrenciydim. O, Sedovya'nın önde gelen ailelerinden birinin kızıydı. Onu, katılmayı çok istediği bir partiye saraya getirdim ve..." Tereddüt etti, kaşlarını çatı.

"Ve?" diye rahatsız bir şekilde ısrar etti, sanki meraklı davranıyormuş gibi hissederek.

"Babamla yattı," dedi Alessio çok sessizce. "Ve bunu inkar etmeye çalıştı ama babam bununla övündü. O kibirli bir adamdı, istediği kadını seçmeye alışkındı ve onunla yatmak, hala karşı konulmaz olduğunu ona kanıtlıyordu."

Rosy solgunlaşmıştı, tiksinti şimdi onun sıkıntılı bakışlarını gölgeliyordu. "Bu korkunç. Nasıl yapabilir?"

"Oh, bu çok kolaydı. O bir *kraldı* ve evli, çok daha yaşlı bir adam olmasına rağmen, bu yeterliydi. Belki de annemden boşanıp onunla evlendiğini hayal etmişti... Kim bilir?"

annemden boşanıp onunla evlendiğini hayal etmişti... kim bilir? Benim adıma bu kadar

tragik bakmayı bırak, *piccola volpe*. Sanki bu olay bir ömür önce olmuş gibi geliyor."

"Ama baban seni nasıl böyle ihanet edebilir?" diye mırıldandı.

"Halkın önünde sahneyi varisiyle paylaşmak zorundaydı ve dikkatleri kendisinden uzaklaştıran herkesten hoşlanmazdı. Ben büyüdükçe, beni bir rakip olarak görmeye başladı."

Rosy iç geçirdi. "Ben de babamın benim varlığımı neredeyse hiç fark etmemesi ve bana hiç ilgi göstermemesi yüzünden hayatımın zor olduğunu düşünürdüm."

"Ama benimki gibi senin deneyimin de zamanı geldiğinde bizi daha iyi ebeveynler yapacağını görmüyor musun?" Alessio sakın bir şekilde karşılık verdi.

"Belki, ama bu evliliğimizin ilk haftası ve henüz bu konuyu konuşmuyoruz," diye hafifçe hatırlattı. "Ancak, muhtemelen taht için bir varis sağlamaya çalışmanın baskısını hissettiğini anlıyorum."

"

"Hayır, öyle değil. Gerçekten bir çocuk istiyorum, sevecek ve değer verecek küçük bir varlık ve bir ailenin parçası olma hissinin verdiği istikrarı. Bir erkeğin bunu itiraf etmesinin normal olmadığını biliyorum, ama bazılarımız böyle hissediyor."

"Bunu itiraf etmek ne kadar cesurca," diye mırıldandı, bankta yana doğru kayarak onun çekici dudaklarını tekrar aramaya başladı.

Birkaç kadeh şarap içtikten sonra, eve döndüklerinde uykusu gelmeye başlamıştı ve akşam için uyanık kalabilmek umuduyla akşam yemeğinden önce biraz kestirmeye karar verdi.

Alessio onu daha sonra uyandıracağına söz verdi ve işini yapmaya gitti. O, sadece bir çocuk istediğini itiraf ederken gözlerindeki ışığı hatırladı ve onun utanmaz dürüstlüğü onu etkilemişti. O, taşa damlayan su gibiydi, diye kendini uyardı. Ancak o, karizma dolu ve son derece seksi biriydi. Dikkatli olmazsa, sırf onu memnun etmek için çocuk sahibi olmayı kabul edeceğini fark etti. Böyle önemli bir karar vermeden önce ilişkilerinin gelişmesi için zamana ve mesafeye ihtiyaçları vardı. Ama kendi duyguları onunla o kadar iç içe geçmişti ki, bunun olacağını fark edememekle naif davranmıştı.

Seks muhteşemdi. Alessio'ya bu kadar yakınlaşmadan duygularının karışmayacağını düşünmek aptalcaydı. *Derinden* karıştığını kabul etti. Evlendiği adama sırılsıklam aşık oluyordu.

. O, bir erkekte aradığı her şeye sahipti. Zeki, sadık, nazik, düşünceli, şaşırtıcı derecede duyarlı. Onun sorunu

Çocukluğu onu incitmiş olabilir, ama o bununla başa çıkmış, derslerini almış ve hayatına devam etmişti. Evlilikleri artık sahte değildi. Artık o, yedek bir gelinden daha fazlasıydı, uykuya dalmadan önce memnuniyetle düşündü.

Onu uyandıran Alessio değildi, kendi içinden gelen bir alarmdı, çünkü gözlerini açtı, dehşetle saati kontrol etti ve akşam yemeğinden önce kendini tazelemek için doğrudan banyoya koştu. Önceki gece akşam yemeğini atlamışlardı ve gece yarısından çok sonra buzdolabını karıştırarak kendilerine yemek bulmuşlardı. Bu akşam, tüm resmi işleri halledecekti, diye karar verdi ve uzun mavi bir elbise çıkardı. Bir kez olsun prenses gibi davran, diye düşündü üzüntüyle, ama Alessio'nun etrafta olması ve açık havada buluşmalara olan düşkünlüğü nedeniyle, bu muhtemelen zor olacaktı.

Sonra kendi kendine gülümsedi, çünkü Alessio'nun tutkusuyla dolu öngörülemezliği, onun yoğunluğu kadar onu heyecanlandırıyordu. Sık sık kendilerinden çok daha yaşlı ve ağırbaşlı davranmak zorunda kalacaklarını düşündü, bu yüzden ara sıra biraz çılgınlık yapmak ikisi için de iyi olabilirdi. Her ne kadar

dışarıda, bir şelalenin altında sevişmenin Alessio için, onun için olduğu kadar şok edici veya cesurca bir şey olmadığını düşündü.

Giyinirken, birinin kıkırdadığını duydu ve ya bir personel eğleniyordu ya da Alessio eğlendiriyordu, çünkü ofis olarak kullandığı oda yatak odalarının hemen altındaydı. Merdiven sahanlığından aşağıdaki galeriye baktı, ancak açığı çok garipti ve pek bir şey göremedi. Görüş alanının hemen dışında kırmızı bir parıltı gördü ve Alessio'nun kahkahasını duydu. Yatak odasına geri dönerek, onu utandıracak bir eş gibi görünmemek için aceleyle ruj ve maskara sürdü, sonra da yüksek topuklu ayakkabılarını giydi. Hazır olduğunda, galeriye giden kestirme yol olan personel merdivenlerinden aşağı indi.

Galeride, kırmızı elbiseli muhteşem bir esmerin Alessio'nun ofisine girerken, İspanyolca gibi bir dilde konuşarak konuşkan bir şekilde yürüdüğünü gördü. Uzun, ipeksi siyah saçları açık bırakılmış, düşük yakalı, vücudu saran bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. İş bağlantısı olması pek olası değildi, diye düşündü ve ofisin içine bakmak için açık kapıda durdu. Alessio ona sırtını dönmüştü, esmer kadın ise önündeki dizüstü bilgisayarda resimleri çevirirken çok hızlı konuşuyordu. Alessio'ya o kadar yakındı ki, dalgalı saçları onun omuzlarına değiyordu ve eğildiğinde dengesi için ellerini omuzlarına koydu. Sınır

Rosy'nin içinde saman balyasına atılmış bir kibrit gibi parladı ve mavi gözleri alev aldı.

"Geciktiğim için özür dilerim... beni uyandırman gerekiyordu," diye Alessio'ya hatırlattı.

Onun sesini duyunca, Alessio hızla dönüp ayağa kalktı ve esmer kızı yerinden kaldırdı. Kız, cilveli bir gülümsemeye geri çekildi ve İtalyanca olarak "Bu kim, Majesteleri?" diye mırıldandı.

Alessio ile olan samimiyeti Rosy'nin midesini bulandırdı. Rosy'ye yönelttiği gülümsemesi belirgin bir şekilde gergindi.

"Rosy... Sana bu bölgenin turizm kurulu müdürü Lucia Garcia Perez'i tanıtayım. El Palacio, baharda yeni bir reklam kampanyasının odak noktası olacak. Lucia, sana eşim Rosalia'yı tanıtayım."

"*Karın mı?*" Lucia, iri koyu renkli gözleri ve aralık dudaklarıyla şaşkınlık içinde sordu. "Evlenmiş miydin? Hiç bilmiyordum."

Graziana'nın kaçması ve Rosy'nin son dakikada gelin olarak onun yerine geçmesi hakkında Avrupa medyasında yer alan haberleri kaçırmak için hangi kayanın altında saklandığını sormak için can atan Rosy, dudaklarını nazik bir gülümsemeye zorladı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve elini uzattı. "Buraya aşık oldum. Kampanyadan bahsedin bana."

"Buna karışmanın bir anlamı yok," diye araya girdi Alessio, Rosy onunla birlikte inceledikleri dizüstü bilgisayara doğru ilerlerken elini kaldırarak. "Bana on beş dakika ver, bitireceğim."

"Jorge'dan biraz ikram göndermesini isteyeceğim," dedi Rosy soğukkanlılıkla ve kapıya geri döndü.

"Teşekkürler ama gerek yok, Majesteleri," Lucia neşeyle araya girdi, koyu renkli gözleri Rosy'nin gizlediği öfkeyi hissetmişçesine keyifle parladı.

"Alessio bana bakar. Biz eski arkadaşız."

Rosy, kabul ettiğine dair kesin olmayan bir baş sallamayla ayrıldı ve kapının arkasından kapandığını duyunca omurgası gerildi. O kadar cüretkar bir kadınla o ofiste yalnız kalmaması gerektiğini düşünüyordu. Eski dostlar gerçekten! Bu ifadeyi daha önce eski bir sitcomda duymuştu ve orada kalması gerekirdi. Lucia ona dokunuyordu, her yerine kızarıklık gibi, manşet düğmesini düzeltiyordu, Tanrı aşkına!

Sessizce öfkelenen Rosy, Jorge'nin ona içki ikram ettiği salona girdi. Alessio'nun ona katılmasının neredeyse yarım saat sürdü. O zamana kadar

onun görünüşüne uyacak şekilde smokin ve şık dar siyah pantolon giymişti ve çarpıcı bir şekilde yakışıklı görünüyordu. Ancak güçlü çenesi hafifçe sıkılmıştı, zayıf koyu tenli yüzü biraz gergindi.

"Ziyaretçinin gittiğini duymadım," dedi Rosy, muhteşem İspanyol hanımefendiye atıfta bulunmak istemese de.

"O her zaman kütüphaneye yan girişten girer," diye karşılık verdi Alessio.

"Gerçekten eski dostlar."

"Pasif agresif davranma. Söylemek istediğin şeyi söyle gitsin."

Rosy, onun ses tonunda yüzünün kızardığını hissetti. "Onun sana çok fazla yakın olduğunu ve ona geri çekilmesini söylemen gerektiğini düşündüm," dedi sessizce.

"*Madonna mia!*" Alessio sabırsızca çıkardı. "Eski bir sevgilinin ortaya çıkması kıskançlık krizine giriyorsan, benim boşa harcanmış geçmişimle nasıl başa çıkacaksın?"

BÖLÜM DOKUZ

EN KORKUNÇ SESSİZLİK Jorge, Alessio'ya bir aperatif doldurmak için ayağa kalktı ve Rosy'ye de ikincisini ikram etti, ama Rosy reddetti.

Beton direk kadar sert olan Rosy çenesini kaldırdı. Alessio'yu daha önce kızgın görmemişti, bu yüzden bu onun için yeni bir deneyimdi ve Alessio ona kızgındı, öfkeliydi, gergindi ve rahatsızdı ve bu onu rahatsız ediyordu ve onu *incitiyordu*. Birdenbire, yine yedek gelin gibi hissetti, geçmeye hakkı olmayan sınırları aştığı için suçlu hissetti. Jorge, ortamı iyi okuyabilen biri olarak, onları salondan yemek odasına geçmeye ve bu geniş evde ilk resmi yemeklerini yemeye yönlendirmeye çalışıyordu.

Rosy, gül yaprakları ve kristallerle süslenmiş cilalı masayı görünce neredeyse irkildi. Onları bekleyen tabaklarda küçük kalp şeklinde tuzlu tartlar vardı ve bu, balayı için mükemmel bir yemek deneyimiydi. Rosy, Jorge'ye bu güzel ve zarif düzenleme için hemen iltifat etti.

Onun nazik yorumlarını dinleyen Alessio, değişken mizacını sakinleştirmek için derin ve yavaş bir nefes aldı. Kendisine ve Lucia'ya kızgındı, Rosy'ye *değil*.

"Bu önemsiz bir kıskançlık meselesi değil," diye mırıldandı Rosy, yalnız kaldıkları anda sessiz bir gururla. "Bu, neyin uygun olduğu meselesi ve Lucia sana *dokunuyordu*."

"Hayır, değildi," diye Alessio sertçe yalanladı.

"Kollarını ve omuzlarını elleriyle okşuyor, saçlarını sana doluyordu," dedi Rosy, yanakları kızararak. "Kendini benim yerime koy. Bir erkek bana aynı şekilde dokunsa, bunu görmezden gelir miydin? Bunun önünde gerçekleşmesini izlemekle yetinir miydin?"

Alessio, beyaz dişlerini kırılacak kadar sertçe sıktı, çünkü böyle bir davranışı hiçbir şekilde kabul edemeyeceğini *biliyordu*. Başka bir adamın karısına dokunmasını bir saniye bile izlemeye tahammül edemezdi. Sahiplenici yapısı derin ve güçlüydü ve karısının mantıklı tepkisi onu öfkeliendirdi. "Özel hayatımı kimseyle tartışmaya alışkın değilim," diye itiraf etti sert bir ses tonuyla. "Çok uzun süredir bağımsız bir iş adamıyım. Ama artık bir karım olduğu için bu özerkliğe sahip olamayacağımı kabul etmeliyim."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Rosy, omuzlarındaki gerginlik, onun öfkesini kontrol altına aldığını fark edince azaldı. "Ancak geçmişin, boşa harcanmış olsun ya da olmasın, beni ilgilendirmez."

"Bir dereceye kadar bu doğru, ama evliliğimize bu kadar açık bir şekilde müdahale ettiğinde değil," diye tereddüt etmeden karşılık verdi Alessio. "Lucia'nın ziyareti beni utandırdı ve bu beni kızdırdı. Ona, aramızdaki ilişkinin devam etmeyeceğini söylemek zorundaydım."

"Senin evlendiğini biliyordu ve anladığım kadarıyla uzun süredir devam eden bir ilişkiniz vardı," diye tahmin etti Rosy.

"Senin varlığından habersizmiş gibi davranarak itibarını korumaya çalışıyordu. Graziana ile nişanlandığımdan beri İspanya'ya gitmedim. Lucia ile bir ilişkim yoktu, sadece burada olduğum sırada geçici bir arkadaşlık . Ailesi bunu onaylamayacağı için o da bu ilişkinin duyulmasını istemiyordu. Son yıllarda bu tür konularda eskisine göre çok daha ihtiyatlı davranıyorum," diye açıkladı Alessio gergin bir şekilde. "Lucia bana uygundu çünkü"

Utlanmış mıydı? Alessio'nun bunu itiraf etmesini takdir etse de, o sevimli İspanyol'u hiç görmemiş olmayı dilemeden edemedi. Bu durum sadece anlaşmazlık yaratmış ve Rosy'nin Alessio'nun eşliğinde internette gördüğü tüm öncüller gibi, Lucia'nın da süper model gibi mükemmel güzelliklerden biri olduğunu kanıtlaması nedeniyle Rosy'yi güvensiz hissettirmişti. Ve bu karşılaştırmalar sadece

Rosy'yi kırmızı bukleleri ve minik boyuyla *çok* sıradan hissettirdi. "Yani, senin evlendiğini bilseydi, o..."

"Balık tutuyor muydu? Devam etmek isteyip istemediğimi görmek için suyu test ediyordu... ve tabii ki istemiyorum," dedi Alessio. "Benimle birlikteyken hayatımda başka kadınlar olmayacak."

Hayatımda başka kadınlar olmayacak." Parlak, kristal yeşili gözleri acımasız bir parıltıyla onun gözlerine saldırdı ve şarap kadehi ile ona kadeh kaldırdı. "Sence bu enerjiyi nereden alacağım?"

Rosy, son otuz altı saat içinde kaç kez seks yaptıklarını düşününce şarabıyla boğulmak üzereydi.

"Sanırım çok meşguldük," diye cevapladı. "Tavşanlar gibi falan."

Alessio başını geriye attı ve içten bir kahkaha attı. "Bence onlar daha çok küçük tavşanlar üretmekle ünlüler ve biz bunu yapmamaya çalışıyoruz!" diye karşılık verdi. "Seninle her konuda konuşabilirim, daha önce hiçbir kadınla böyle bir şey yaşamamıştım. Bu ikimiz için de çok değerli bir avantaj."

Ve işte böylece, Rosy sessizce hayretle düşündü, tüm gerginlik ve karmaşık duygular yok oldu ve kendini ona gülümserken buldu, nefes kesici derecede yakışıklı, zayıf, esmer yüzüne hayran kalmıştı. Kalbi hızla atmaya başlamıştı, karnında kelebekler uçuyordu ve

o anda, sonunda onu karısı olarak terk etmeye karar verebilecek bir kocaya aşık olmaktan endişelenmenin çok geç olduğunu anladı. Sonuçta, içindeki zevk ve heyecan dalgası, onun cazibesine çoktan kapıldığını uyarıyordu.

* * *

"Yarından sonra seni pek göremeyeceğim." Rosy iç geçirdi, yüzünde alaycı bir ifade vardı çünkü Alessio'nun yoğun hayatının gerçekliğini pişman olmanın bir anlamı yoktu.

Balaylarının son gecesi idi ve sabahleyin Sedovia'nın başkenti Severino'daki saraya döneceklerdi. İspanya'da geçirdikleri, tamamen mahremiyet ve birliktelikle dolu küçük idilleri sona erecekti. İki hafta sonra gerçekleşecek olan kraliyet taç giyme töreninin karmaşıklığı ve telaşına dalacaklardı.

İlgili birçok kişiyle toplantılar, kıyafet provaları ve genel provalar yapılacaktı. Birlikte vakit geçirebilmek için sıkı bir programa uymak zorunda kalacaklardı ve Alessio'nun karısı ve prenses olarak artık kendini çok daha güvende hissetmesine rağmen, bu değişikliklerden şimdiden korkuyordu ve bu yüzden suçluluk duyuyordu.

Değişikliklerden korkuyordu. İki hafta birlikte geçirdikleri zaman, çift olarak hayatlarında çok şey değiştirmişti. Artık daha sakin ve kendinden emin Alessio'nun onu sevdiğini, saygı duyduğunu, anladığını ve ayrıca... ona deli gibi aşık olduğunu fark etti.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Alessio, onun ince, kıvrımlı vücudunu uzun uzun ve yavaşça keşfetmeyi bırakıp, oturarak ona açıkça inanamıyormuş gibi baktı.

"Çünkü düğünden önce durum böyleydi. Bana hiç zaman ayırmıyordun."

"Artık aramızdaki her şey farklı. O zamanlar, Graziana'nın ihanetinin şokunu hala atlatamamıştım ve senin de panikleyip kraliyet mensubu olarak üstüne düşen tüm sorumluluklardan ve taleplerden kaçabileceğinden korkuyordum," diye itiraf etti Alessio, onu tamamen şaşırtarak, çünkü onun böyle bir gelişmeden korkabileceği hiç aklına gelmemişti, gerçi kraliyet düğünlerine kadar geçen günlerin son derece stresli olduğunu kabul ediyordu. "Sen benimle *evlenene* kadar hiçbir şeyi kesin olarak kabul edemezdin. Yanlış bir hareket yapmaktan, seni üzecek bir şey söylemekten veya yapmaktan korkuyordum."

Rosy, bu açıklamaya gizlice gülerek başını salladı. "Yani, 'Alessio, seninle zaman geçirmek istiyorum' demeli miydin?"

"Ve seni yatağa atabilseydim, daha da hevesli olurdu, *piccola volpe*. Ama bunun artık imkânsız olduğunu biliyorum." Alessio, sıkı ve gergin bir meme ucunu şehvetli bir niyetle usta parmak uçlarıyla okşarken, lambanın ışığında gözleri mücevherler gibi parıldadı. "Senin düğün gecende bir yabancıyla yatacak türden bir kadın olmadığını çok iyi biliyorum!"

"Ama fikrimi değiştirmem çok uzun sürmedi, değil mi?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi ve geniş ağzını kendi ağzıyla kapattı, iki hafta önce kullanamayacağı şehvetli bir güvenle onu yastıklara doğru geriye yatırdı.

En başından beri, Alessio'nun kendi doğasının yeni keşfedilen bir parçasını serbest bıraktığını ve bunun onu zayıflatmak yerine güçlendirdiğini fark etmişti. Alessio'nun ondan ellerini çekememesi onu çok mutlu ediyordu, çünkü kendisi de aynı şekilde hissediyordu. Bu açıdan, ikisinin eşit olduklarını kabul etti. Sadece evlendiği adama karşı geliştirdiği duygusal bağlılığı ortaya koyduğunda kendini biraz aptal ve eksik hissetti.

Tutku yatıştıktan sonra, Alessio Rosy'nin gevşek bedenini kollarında tutarak dinlendi. Saraya dönmek için de acelesi yoktu. Çok uzun süredir, çok fazla personelin sorgusuz sualsiz programını düzenlemesine izin verdiğini biliyordu. Bunu tahtına karşı bir görev olarak görüyor ve kendi kişisel zamanını talep etmekten kaçınıyordu. Çok güzel ve çok seksi karısıyla vakit geçirebilmek için bazı değişiklikler yapması gerektiğini kabul etti.

Rosy, tuhaf bir şekilde onu gülünç derecede mutlu ediyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama Rosy, onun endişelenmesini, stres yapmasını ve fazla çalışmasını engelliyordu. Kendisinin çok uysal bir kraliyet varisi olduğunu, babasının kendini şımartan izinden gitmemeye çok fazla odaklandığını fark etmeye başlamıştı.

Ne yazık ki, bu yol gösterici hırs onu diğer aşırıya götürmüş ve çok fazla insanın zamanını ve görünüşünü talep etmesine izin vermişti. Sonuç olarak, babasının vefatından bu yana geçen birkaç yıl içinde, artık boş zamanı olarak tanımlanabilecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Ve bu gerçek, uzun zamandır elde etmeyi umduğu aile hayatını kurmasına nasıl yardımcı olabilirdi?

Yüksek standartlar belirleyen, hiçbir şeye aceleyle girmeyi reddeden ve kendi hızında istikrarlı bir şekilde ilerleyen Rosy'yi kesinlikle etkilemezdi. Rosy güçlüydü, *ama*? Kraliyet personelinin Rosy'nin programını ele geçirmesine ve onu suçluluk duygusuna kapılmaya zorlayarak sarayın desteğini isteyen sayısız neden için sonsuz saatler ve gece geç saatlere kadar çalışmaya zorlamasına izin vermezdi. Karısını korumak için gerekli gördüğü değişiklikleri hemen başlatmaya kararlı olan Alessio, şimdiden planlar yapmaya başlamıştı.

* * *

"Şimdi, sana sormak istediğim ama unuttuğum bir soru var," dedi Alessio, Sedovia'ya dönüş uçağında. "Gelecekte, kayıp anneni aramaya karar verme ihtimalin var mı?"

Bu beklenmedik soruyla şaşkına dönen Rosy, şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Kesinlikle hayır. Yirmi yıl boyunca, ben bebekken onun geride bıraktığı aynı aileyle aynı evde yaşadım. Eğer beni merak etseydi, istediği zaman ziyaret edebilir, telefon edebilir veya mektup yazabilirdi... ama hiçbiri *yapmadı* ve bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor," diye sakın bir şekilde itiraf etti. "Nereye gitmiş olursa olsun, beni terk ettiği için pişmanlık duymamış. Artık ilgilenmiyorum. Vittoria, annemin babamla yaşadığı on sekiz ay boyunca çekilmiş fotoğraflarını bana verdi ve merakımı giderdi. Ona biraz benziyorum."

"Peki ya o seninle iletişime geçmek isterse?" "Neden öyle bir şey yapsın ki?"

"Evliliğimiz gazetelerde geniş yer buldu ve terk edilmiş bir çocuktan kraliçe olan biri daha çekici bir ihtimal olabilir," dedi Alessio, alaycı bir tavırla.

"Yine de herhangi bir etkileşim istemem... ya da bunun getireceği karmaşıklıkları. Clover ile yeniden bir araya gelmemizden daha çok heyecanlandığımı itiraf etmek çok mu kötü?" diye rahatsız bir şekilde mırıldandı. "Kalpsiz miyim?"

Alessio, sıkıca kenetlenmiş parmaklarını avucunun içine aldı. "Hiç de değil. Pratikliğini ve kararlılığını takdir ediyorum. Sana bağlı olmadığını açıkça belli eden bir yabancıya bağlanamazsın."

"Hafifletici sebepler olabileceğinin farkında olsam da mı?" Rosy bu müdahaleyi yaparken yüzünü buruşturdu. "Yani, belki doğum sonrası depresyon geçiriyordu ve iyileştiğinde beni kontrol etmeye utanıyordu. Belki de babam ona kötü davranıyordu ona karşı da. O zamanki durumu hakkında bilmediğim birçok şey olabilir, bu yüzden her zaman yargılayıcı olmamaya çalıştım," diye itiraf etti üzüntüyle.

"*Bizim* durumumuzda," diye vurguladı, "onun ortadan kayboluşunu önceden araştırmak ve mümkünse ne olduğunu ortaya çıkarmak akıllıca olabilir. Yeniden evlenip başka çocukları oldu mu? Başka aile üyeleri de ? Hatta hayatta bile olmayabilir... Ne yazık ki, bu olasılığı da kontrol etmek zorundayız. Ama ne yapacağına karar vermek sana kalmış. Daha fazla bilgi arayabilir miyiz... yoksa aramayalım mı?"

Rosy bu adil soruyu duyunca zorlukla yutkundu. Onun ne demek istediğini anladı, hatta fazlasıyla anladı çünkü Sedovia Kraliçesi olarak çok görünür olacaktı ve monarşiyi korumak onun göreviydi. "Gerekli görürseniz araştırma yapabilirsiniz, ama sonuçları bilmek istemem..."

Tabii o vefat etmedikçe. *O* durumda bilmek isterim," diye belirtti.

Bu kısmen bir yalandı, ama içten içe kabul ediyordu. Zihni, daha önce aklına gelmemiş başka olasılıklar üzerinde dolaşmaya başlamıştı. Üvey kardeşleri olabilir miydi? Hayatta olan bir annesi olabilir miydi? Daha önce hiç düşünmemişti, çünkü anlamsız gelmişti. Huzursuz bir şekilde deri koltuğuna uzandı, gözlerini kapattı ve düşünmemeye çalıştı.

Alessio'nun bakışları, onun narin, gergin profilinde durdu ve içini çekmekten kendini alıkoydu. Sorusunun onu üzeceğini tahmin etmişti ve öyle de olmuştu. Ama umarım, diye düşündü, sonunda buna değecektir, çünkü tahtın geleceğini gölgeleyebilecek aptalca bir skandal hakkında endişelenmiyordu Rosy'yi beklenmedik olaylardan ve sıkıntı riskinden korumakla daha çok ilgileniyordu. Annesi onu terk ettiğinde cesurca ve şefkatle davranmıştı ve Alessio bu konunun onu tekrar rahatsız etmesine izin vermeyecekti.

Saraya yeni varmışlardı ve yankı yapan salonda asansörü beklerken, takım elbiseli, küçük, oldukça kendini beğenmiş bir adam Rosy'nin yanına gelip eline bir dosya tutuşturdu. "Bu haftaki programınız, Majesteleri. İlk fırsatta bunu gözden geçirmemiz gerektiğini düşündüm."

"Ve bu *doğru* fırsat değil, Antonio," diye Alessio sertçe araya girdi. "Eşim seyahatleydi ve şimdi yeni evine taşınmak üzere. Yerleşmek ve çok sayıda seçenek arasından kendi ilgi alanlarını seçmek için zamana ihtiyacı var."

Bu müdahaleye şaşkınlık duyan adam geri çekilirken, Alessio Rosy'yi bekleyen asansöre yönlendirdi. "Bunu yapabiliyordum," dedi endişeyle.

"Yapabileceğini biliyorum ama tanıdık olmayan bir ortama hemen atılmana gerek yok. Zamanını alıp hangi girişimleri desteklemek istediğine karar vermeni istiyorum. Düşündüm de belki..." Clover oturma odasından fırlayıp köpeğin Rosy'nin dizlerine atlamasıyla ona gülümsedi ve Rosy, köpeğin öpücük ve yalamalarına karşılık vermek için diz çöktü.

öpücük ve yalamalarına karşılık vermek için diz çöktü. "...hayvan kurtarma. Seçebileceğin birkaç dernek var, hepsi de senin desteğinden memnun olacaktır. Ve belki de... şey, çocuklar."

"Kendi çocuğum olmadığı için bu mümkün mü?" diye sordu Rosy. "Ama umarım birkaç ay sonra tekrar teyze olacağım."

Clover, kollarında kıvrılan bir paket gibi sarılmış halde, Alessio ona sarayın kendi kanadını gezdirmeye başladı. Her şey vardı, kesinlikle her şey, diye hoş bir şaşkınlıkla fark etti. İki hafta önce gelinliklerini değiştirmek için kısa bir ziyaretinde gördüğünden çok daha büyüktü. Bir spor salonu, sadece onun gardırobuna ayrılmış bir oda, ayrı ofisleri vardı ve Alessio, İspanya'dayken, ona yemek pişirmek isterse diye küçük bir mutfak yaptırttığını itiraf etti. Gözlerindeki gülümseme, onun bu cazibeye kapılmasını çok umduğunu gösteriyordu.

"Sen harika bir aşçısın," dedi Alessio, sayısız yatak odası ve misafir odasından geçerken.

"Saray aşçısı da öyle," diye karşılık verdi. "Ama bazen yemek yapmaktan hoşlanıyorum." "Ve bunlar *bizim* odalarımız olacak." Alessio, geniş "Sadece benim değil, senin de. Tarihsel emsalleri yeniden yazıp *paylaşacağız*."

Rosy başını salladı, onun bunu kendi başına düşündüğünü bilmek kalbini sevindirdi. Onun normal programını çok az biliyordu, sadece her zaman geri döndüğünü ve geri dönüşünün saray çalışanları için unutulmaz bir olay olması nedeniyle başka bir yere gittiğini hatırlıyordu.

Saray çalışanları arasında inanılmaz derecede popülerdi, bu yüzden Antonio'nun isteğini reddettiğinde çok şaşırmıştı, çünkü Antonio onun kıdemli danışmanlarından biriydi ve muhtemelen böyle bir muameleye alışık değildi. Alessio dikkatli olmazsa, *onu* popüler olmayan biri haline getirecekti, çünkü yapılan herhangi bir değişiklik şüphesiz onun sorumluluğuna yüklenecekti.

Ertesi sabah kahvaltıda Rosy, Alessio'nun uzun gün programlarından kurtulmak için hazırladığı ayrıntılı planları uzun uzun dinledi. Toplantılar ve görüşmeler ve ikinci fincan çayında nihayet kendi fikrini söyleme cesaretini topladı. "Evet, ama taç giyme töreni bu kadar yakınken bunların hiçbiri şu anda pek pratik değil," diye özür dilercesine söyledi. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca sıkı çalışıp işleri halletmeliyiz, *sonra* değişikliklere başlayabilirsiniz."

Anlayış, Alessio'yu bir mengene gibi sıktı. İki kafa bir kafadan daha iyi olabilir, bu onun önceden tahmin ettiğinden daha yararlı bir klişeydi, diye kabul etti somurtkan bir şekilde. Başını salladı. "Elbette. Belki bugün bir ara Antonio'nun toplantısına katılabilir misin?"

Rosy, Alessio'nun ateş ve enerji dolu yeni bir başlangıç yapma zihniyetini çok iyi anlıyordu, ancak o, bir gecede çok az şey başarılabilceği için Alessio'dan biraz daha

çünkü bir gecede çok az şey başarılabilirdi. "Tabii ki. Bu aşamayı adım adım geçeceğiz. Sadece bir kişi olmanız şanssızlık," dedi. "Babanız bu aşamadayken, onun yerine geçecek yetişkin bir oğlu vardı."

Alessio, "sadece biriniz" sözüne güldü ve ebeveynlerinin ikinci bir çocuk sahibi olma ihtimalinin düşük olduğuna dair bir şaka yaptı. Masadan kalkarken ve ayrılıp kendi yollarına giderken, pek de neşeli olmayan ruh hali dağıldı. "Akşam görüşürüz."

Ancak taç giyme törenine kadar olan yoğun akşam yemeği davetleri nedeniyle, sonraki on gün boyunca birbirlerini sadece vedalaşırken veya odanın diğer ucunda gördüler ve Rosy her akşam yatağa düştüğünde o kadar yorgundu ki, Alessio'nun geldiğini fark edecek kadar uyanık kalamadı. Çoğu sabah, yastığının yanındaki yastıkta sadece bir çukurla uyandı. Onun yokluğunu dert edecek kadar meşguldü ve neden

değişiklik yapmayı umduğunu anladı, bunu denemek için yanlış bir zaman seçmiş olsa da. O, bu tür konularda ondan çok daha farkındaydı, diye kendini azarladı. Bu kraliyet hayatı her zaman onunkidi ve o, aslında ne hakkında konuştuğunu bilmiyordu.

Ve sonra, taç giyme töreninden bir gün önce, bir an içinde, PR ekibinden bir üye Rosy'ye "*Sedovian Kraliyet Ailesini Dolandıran Altın Avcıları!*" başlıklı bir web sitesinden çıktısını getirdiğinde, Rosy için her şey değişti.

Rosy, ailesinin otelindeki talihsizlikler ve düğünden bu yana ailesinin bariz refahı hakkında rahatsız edici derecede doğru bir mali tahmin okurken dehşete kapıldı. Süt gibi bembeyaz bir yüzle, Sedovya halkını Rosalia gibi bir "sıradan insan"ın Alessio'ya kendini nasıl "zorla kabul ettirdiği" konusunda kendi kararlarını vermeye davet eden uzun raporun tamamını okudu.

Raporu okudu. Rapor, Sedovian halkını Rosalia gibi bir "sıradan insan"ın Alessio'ya kendini nasıl "zorla kabul ettirdiği" konusunda kendi kararlarını vermeye davet ediyordu. O veya ailesi, veliaht prensi Bazı gençlik hataları yüzünden mi? Rosy'nin hiç duymadığı kişilerin alıntılarında bariz yalanlar yer alıyordu ve bu yalanlar, erkekler ve para konusunda onun itibarını lekeliyordu. Hepsi iğrenç, pis şeylerdi.

"Bu web sitesi zaten kaldırıldı, Majesteleri. Avukatlar, iftira davası açma tehdidiyle bunu başardılar."

"Ama kaç kişi bunu görmüş olabilir?" Rosy, ailesi bu suçlamaları duyduğunda, özellikle de hikayede küçük bir gerçeklik payı varken, inanılmaz derecede üzülen nefesini tuttu.

Ve bu gerçek, Alessio'nun kraliyet gelinini süpermarketteki bir elma gibi satın almış olmasıydı. Bu korkunç gerçeği nasıl unutabilmişti? Nasıl olur da kendisini satın alan adama aşık olabilmişti? Bu acı gerçekler birdenbire kendisini ucuz ve kirli hissettirdi.

Bir saat sonra, öfke ve incinmişlikten akan gözyaşlarına boğulma ihtimalini bastıran bir zorunluluktan dolayı, Rosy taç giyme törenindeki elbiselerinin son provasından çıktı ve doğrudan zemin kattaki Alessio'nun resmi ofisine giderek ona web sitesinden bahsetti.

Kapıyı çalmayı ihmal eden Rosy, kocasının bir toplantının ortasında olduğunu ve herkesin ona baktığını fark edince eşikte donakaldı. "Oh, işin bittiğinde görüşürüz," dedi hafifçe, gergin yüzüne özür diler bir gülümseme zorlayarak ve tekrar topuklarını döndü.

Duygularını dışa vurmak için daha da uzun süre beklemek zorunda kalmak, Rosy'nin öfkesini hiç de yatıştırmadı. O makaleyi tekrar tekrar okudukça, kafasının arkasında sakinleştirici bir ses ona bunun

Böylesine olumsuz bir konu üzerinde bu kadar uzun süre durmak çok kötü bir fikirdi. Bu yüzden Alessio'nun toplantısını bitirmesi oldukça uzun sürmüş ve Rosy, "çalışma saatleri"nin bittiğini düşündüğü anda duş alıp her zaman giydiği rahat kıyafetlerini giymişti. Aslında, şort ve tişört giymiş halde yatak odasında volta atarken Alessio nihayet ortaya çıktı.

"Tıraş olmam lazım," diye şikayet etti, kapıdan içeri girerken, karanlık bir yakışıklılıkla ama stresli bir şekilde, gölgeli, sakallı çene hattını sinirli bir şekilde eliyle ovuşturarak.

"Sen her zaman tıraş olman gerekiyor," dedi Rosy, oldukça doğru bir şekilde, çünkü Alessio günde iki kez tıraş olmak zorundaydı.

Sessizce onun soyunmasını izledi. Onun ince, kaslı, kıllı vücudunun giysilerinden ortaya çıkmasını izlemek, gününün en önemli anı olur, kalbini hızlandırır, karnını arzuyla kasıp kavururdu. Ama bu, o anlardan biri değildi. Rosy, onun tüm dikkatini çekmeyi çok istiyordu ve bu, doğru an gibi görünmüyordu, ama onunla konuşmak için bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalması onu hayal kırıklığına uğratiyordu ve tam da duş almak ve tıraş olmak için banyoya girmek üzereyken, odayı geçti.

"Seninle konuşmam lazım," dedi aceleyle Clover'ı halının üzerine bırakırken. "Bu web sitesi hakkında..."

Alessio arkasını döndü ve ona gülümsedi, Rosy inanamadan onu izledi. "Oh, o mu?" diye mırıldandı inanılmaz bir sakinlik ve soğukkanlılıkla. "O konu halledildi bile."

"Anlamadım?" diye hayretle bağırdı. "O makaleyi zaten *biliyor muydun?*" biliyordunuz?"

Parlak, değerlendirici bakışının üzerinde ikiz siyah kaşları birleşti. "Elbette. BT ekibimiz çok iyidir. Her gün bu tür şeyleri kontrol ederler," dedi sohbet eder gibi. "Hükümet de saraya o site hakkında bilgi verdi."

"Yani...?" Rosy derin ve hızlı bir nefes aldı. "Başka bir deyişle, Sedovia'daki hemen hemen herkes benim ve ailemin hedef alındığını ve karalandığını biliyordu... ben *hariç* herkes!"

"Seni böyle saçma sapan bir şeyle üzmemek için bir neden görmedim," dedi Alessio sakin bir şekilde, Rosy'nin yüzü kızarmış ve yumruklarını sıkarak sert bir şekilde durmasına rağmen hiç aldırış etmeden. Ancak Clover, Rosy sesini yükselttiğinde yatağın altına kaçmıştı.

"Sebepe görmedin *mi*?" diye öfkeyle soluk soluğa sordu.

Alessio öfkeyle nefesini bıraktı. "Belli ki, sana daha önce söylemem gerektiğini düşünüyorsun."

"*Evet!*" diye öfkeyle bağırdı. "En azından ailemi uyarabilirdim."

Onun öfkesini görmezden gelen Alessio, ona parıldayan bir gülümseme attı. "Bunu da dert etmene gerek yok. Senin için hallettim ve Vittoria ile Patrick rahatsız olmadılar. Onların deyişiyle, 'Sopalar ve taşlar kemikleri kırmaz'," diye neşeyle tamamladı ve köpek yatak altından dışarı bakmaya cesaret etti.

Ve bu, Rosy için bardağı taşıran son damla oldu, Alessio'nun onun haberi olmadan ailesine gidip onları bu konuda uyarmaya cesaret edebileceği son damla! makale hakkında uyarmak için cesaret edebileceği son damlaydı!

"Her şey *kraliyet tarzında* halledildi, öyle mi?" Rosy dişlerini sıkarak, tatlı bir ses tonuyla nefes aldı.

"Evet. Yasal işlem tehdidi üzerine web sitesi kapatıldı. Site sadece birkaç saat yayında kaldı ve bankanın sızıntısının kaynağı bir alt düzey çalışan olarak tespit edildi. İş sözleşmesini ihlal ettiği ve gizli bilgileri nakit karşılığında sattığı için işten çıkarıldı," diye açıkladı Alessio, belirgin bir memnuniyetle.

"Çalışanlarımız bu tür olaylarla başa çıkmada çok başarılıdır."

Rosy burnunu kırıştırdı. "Yani, en çok iftiraya uğrayan ben olmama rağmen, tüm bu işlemlerin dışında bıraktığın tek *kişi bendim!*"

"Bunu nasıl öğrendin ki?" diye sordu Alessio, şimdi ölümcül bir ciddiyetle orada durmuş, sadece bir çift boxer giymiş, bronzlaşmış erkek vücudunu sergiliyordu.

"PR ekibinden Samantha."

"O yeni ve henüz sana bu tür kişisel saldırılar hakkında bilgi verilmemesi gerektiğini bilmiyordu."

"Bana bilgi verilmeyeceğini kim söyledi?" Rosy ona neredeyse bağırdı ve Clover yatağın altına daha da çekildi.

Alessio abanoz rengi kaşlarını kaldırdı. "Elbette yaptım. Bu kadar önemsiz bir şey yüzünden üzülmene istemem."

"*Önemsiz mi?*" diye bağırarak karşılık verdi ve Alessio şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Bana entrikacı, para düşkünü cadalog denildiğinde mi *önemsiz* olduğunu düşünüyorsun? Ya da evliliğimizin mali arka planı kamuoyuna sızdırıldığında mı?"

"Elbette, *senin* açısından önemsiz olduğunu düşünmüyorum," diye karşılık verdi Alessio, yüksek elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık belirirken. "Ama şu anda, bu tatsız olay için elimizden gelen telafiyi elde ettik.

Bir şüphelimiz olsa da, siteyi kimin kurduğuna dair kanıt aramaya devam ediyoruz. Bunun ötesinde yapabileceğimiz başka bir şey yok."

"O makale yayınlandığı anda bana haber verilmesi gerekiyordu!" Rosy ona sert bir şekilde karşılık verdi.

Yeşil gözleri güneş ışığında elmas gibi parılıyordu, sert ve tavizsiz. "Eğer böyle tepki vereceksen *hayır*. Trollere maruz kalmak, kamuoyunda tanınan kişilerin başına gelen bir şeydir ve biz de kamuoyunda tanınan kişileriz, ancak biz, bir çift olarak, bunu kişisel algılamıyoruz. Sonuç olarak durum budur ve ben bu konudan bir milim bile ödün vermeyeceğim. Artık *neden* seni bu tür iftira dolu saçmalıklardan korumak için emir verdiğimi anlayabilirsin."

Alessio tek kelime etmeden banyoya girerken, Rosy *son* sözü ona bırakmaya dayanamadı ve bağırdı: "Ben bir çiftin parçası gibi hissetmiyorum!"

Banyo kapısı kapandı ve Rosy, gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü elleriyle kapattı ve öfke ve incinmişlikle hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken kontrolünü korumaya çalıştı.

Clover devasa yatağın altından çıktı ve ayaklarının etrafında zıplamaya başladı, gürültülü drama sona erdiği için rahatlamıştı. Rosy kendini topladı ve oturma odasındaki balkon kapısından çıktı, güzel taş merdivenlerden aşağı indi ve köpeği aşağıdaki avluda oynaması için dışarı çıkardı. Eh, şimdi sevdiği adamla ilişkilerinin ne durumda olduğunu biliyordu!

ONUNCU BÖLÜM

ALESSIO VE ROSY akşam yemeğinde sessizce konuştular, personel etrafta olduğu sürece birbirlerine aşırı derecede nazik davrandılar.

Kahve içerken Rosy, "Yani, bu konuyu konuşmamız yasak" diye mırıldandı.

Alessio ona sert bir bakış attı. "Hayır, konuşamayız. Konu kapanmıştır. Bu konuda söyleyebileceğim her şeyi söyledim."

"Hala *sessizce* fikir alışverişinde bulunabiliriz."

"Olmaz. Beni kızdırdın," dedi Alessio, sanki bu cezalandırılabilir bir suçmuş gibi. "Ve kural olarak, ben kızmam."

"Sen kimseyle tartışmaya alışkın değilsin," diye fısıldadı Rosy. "Ama ben de, tam bir felaket olmadan seni bu alışkanlığa alıştırmak için yeterince zor biriyim."

"Yeter!" Alessio dik bir şekilde ayağa kalktı ve peçetesini masaya attı.

"Yapacak işlerim var."

Rosy'nin gözleri yaşlarla doldu, çünkü Alessio'yu hiç bu kadar sinirli görmemişti ve normalde sinirlenmeyen biriydi. Onu bu kadar kızdırmış olması onu rahatsız etti.

"Lütfen..." Alessio odadan çıkarken fısıldadı.

Alessio, sanki o tek kelimeyle onu felç etmiş gibi dondu, sonra kapıyı çarparak kapattı ve ona yaslanarak döndü, sanki onu tuzağa düşürmüş gibi görünüyordu. Uzun boylu, esmer ve iradesi dışında tuzağa düşürülmüş. Derin ve yavaş bir nefes aldıktan sonra, parıldayan, fırtınalı yeşil gözlerini onun endişeli yüzüne odakladı. "Bu bizim dünyamız ve senin için değiştiremem. Benimle evli *kalırsan*, hayatının her günü bir hedef olacaksın.

Her zaman birileri medyada yayacak bir dedikodu bulacaktır ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi

vahşi bir acı ile ifade etti ve kapıdan birkaç adım uzaklaştı. "Seni bundan tamamen koruyamam, sence *bu* beni nasıl hissettiriyor?"

Ve Rosy için yapbozun son parçası da yerine oturdu. Onu üzen ve utandıran o makale için kendini suçladı. O gelecekteki kraldı ve insanlar onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu ve bu gerçek, onun partneri olarak Rosy'yi de aynı derecede çekici kılıyordu. Rosy, ona, kendisiyle evli kaldığı sürece her gün hedef olacağı konusunda uyarıda bulunmak için bu kadar ileri gitmesinin, çok fazla ileri gittiğini düşündü. Böylesine aşırı bir duygu, onları gereksiz bir karanlık, boğucu bir bulut kadar yararlı bir dramaya sürükledi.

"Çoğu zaman kamuoyunun gözü önünde yaşamak zorunda olduğumuz için üzerimizdeki baskı hiç azalmayacak. Çocukluğumdan beri kameraların parıltısının farkındayım," diye devam etti Alessio sert bir şekilde. "*Her şey* eleştiriliyor ya da yorumlanıyor, her kişisel seçim, her kıyafet, her dövme, her piercing, kolumdaki her kadın. Geçmişte en kötüsüydü, ta ki artık umursamamaya başlayana kadar. Hakkımda söylenenleri umursamıyordum ve hala umursamıyorum, ama bu artık bir teselli değil çünkü *senin* hakkında söylenenleri çok umursuyorum."

"Biliyorum ve bunun için çok minnettarım!" Rosy odayı geçip onu kollarına almaya çalıştı, ama o gerginlik ve derin duygularla donakalmış bir şekilde orada duruyordu. "Senin nasıl hissettiğini tam olarak anlamamıştım, çünkü daha önce kimse bana o şekilde ilgi göstermedi, çünkü ben çok Seni tanıyana kadar *sıradandım*."

Alessio, fırtınalı yeşil gözleri parıldayarak ona baktı. "Olağanüstü," diye düzeltti kalın sesiyle. "Sen hiç sıradan olmadın. Karşılaştığın her şeyle başa çıktın, ama bu tek şey..."

olumsuz reklam, ironik bir şekilde, bizim yaşadığımız hayatta en tehlikeli şeydir. Skandal manşetler ve övgüler için yaşayan kadınlar ve erkekler tanıyorum. Ama akıl sağlığını korumak istiyorsan, ondan uzak durmalısın. Bazen hoş olabilir, ama çoğu zaman acımasızdır."

"Şimdi nasıl hissettiğini daha iyi anlıyorum." Rosy parmaklarını okşayarak yukarı doğru kaydırды.

Ceketinin ipek astarının altında, gergin pamuklu gövdesini okşayarak, dokunuşuna çaresizce tepki verirken hafif titremesini hissetti. "Ve seni daha da iyi hissettirecek şeyi biliyorum."

Alessio eğildi ve onu kollarının arasına aldı. "Evet, mükemmel kelimeyi buldum... *olağanüstü*."

Sonra onu öpmeye başladı, o kadar şiddetli bir açlıkla ki, Alessio onu istemeyerek bir dizi birbirine bağlı kapıdan geçerek yatak odasına taşıdı ve ikisini de yatağa attı.

"İstenmek hoşuma gidiyor," diye nefes nefese söyledi.

"Ben de istenilmeyi seviyorum, *piccola volpe*."

Ve bu itirafın acısı, onun kalbini altüst etti. Alessio, çocukken onu sadece bir amaç için ihtiyaç duyan ebeveynleri tarafından istenmemişti. Alessio, onun servetini, unvanını veya vücudunu isteyen hesapçı kadınlar tarafından büyük bir av ganimeti gibi avlanıyordu, diye düşündü, Rosy'nin yaptığı gibi sadece ondan zevk almak isteyen Lucia'yı düşünerek. Evet, bu düşünce, Alessio'nun hayatında onun tek kadın olmadığını, belki de onu isteyen, bağımlılık yapan bir uyuşturucu gibi ona özlem duyan başka bir kadın olduğunu hatırlatarak, onun kibirini gerçekten dengeliyordu. Onu sevmesi önemli değildi, muhtemelen onu seven ama daha ötesine geçemeyen kalabalıktan biriydi. Aslında, o sadece Alessio'nun gelini olması için ona ihtiyacı olduğunda doğru zamanda doğru yerde olan şanslı bir kadındı. Bu, onu sadece Alessio'nun uyandırabileceği yükselen tutkunun ortasında ayakları yere basan, alçakgönüllü bir düşünceydi.

"Neye bu kadar yoğun düşünüyorsun?" diye sordu, o şiddetli arzusun ardından gelen mutluluk içinde, uzun parmaklarıyla sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşayarak.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi, parmaklarını onun ipeksi saçlarında gezdirerek, onu kendine yakın tutarak, artık onun sevgiyi sevdiğini, sarılmayı sevdiğini, bir zamanlar erkeklerin sevmediğini sandığı her türlü şeyi sevdiğini anladığından emin olarak. Alessio Maretti, sevgisiz bir geçmişin şekillendirdiği kendine özgü bir kişiydi ve o ise tam tersiydi çünkü annesinin terk etmesine rağmen, kız kardeşi ve kocasının sonsuz sevgisi ve şefkatinden mutluluk duyuyordu. Belki de bu yüzden onu şimdi daha iyi anlıyordu, onu neyin motive ettiğini, neyin rahatsız ettiğini...

Ve Alessio'nun sadece *onu* tehdit altında ve tehlikeye atılmış gördüğünde sinirlendiğini öğrenmek büyük bir artıydı. O, *onu* önemsiyordu. O küçük sahnenin ona ne anlattığını fark etmiş miydi? Sanmıyorum. Alessio tepkileri üzerinde fazla kafa yormuyordu, sadece o anın heyecanı ile tepki veriyor gibiydi. Değişken ve yoğun. Normal, uzak ve sakin kontrolünden, onu içten içe altüst eden onun içini altüst eden tutkulu bir öfkeye kapılabilirdi. Sevdği adam, evlendiği adam... Bu kadar kısa bir sürede ona karşı bu kadar güçlü hisler beslemeye başladığına inanamıyordu.

* * *

Ertesi sabah, Vittoria aradığında, o tarif edilemez kadar erken bir saatte bir fincan çay içiyordu. "Dün gece otelimizin önünde, ünlü müşterilerimizin çıkışını fotoğraflamak için bekleyen bir kameramanla birlikte kim vardı, asla tahmin edemezsin," dedi kız kardeşi şakacı bir tonla.

"Söyle bakalım..."

"Lanet olası Graziana!" Vittoria, artık inancını gizlemeden hayretle haykırdı. "Onu gördüğümde gözlerime inanamadım. Yani, bir prenses nasıl böyle davranabilir?"

"Alessio, babasının ona verdiği harçlığı kestiğini söyledi, belki de televizyon sunucusu ya da ünlü blog yazarı olarak geçimini sağlamaya çalışıyordur," diye yanıtladı Rosy, hiç tanışmadığı ama hakkında çok şey duyduğu bir kadının seçimlerini anlayamıyordu. O anda, Alessio'nun eski nişanlısı ona sadece dünün haberi gibi geliyordu.

"Kimse Graziana'yı televizyonda ya da başka bir yerde görmek istemiyor. O çok seilmeyen biri," diye alay etti Vittoria.

"Onu hiç düşünmüyorum." Rosy tereddüt etti, ama sonuçta bu onun kız kardeşi *olduğu* için devam etti. "Alessio ona bağlı değildi."

"Bana biraz yoğun birisi gibi geliyor, belki de o bir felaketten kurtulmuştur," Vittoria yorumladı ve ardından aynı sabah saat sekizde askeri geçit töreni ile başlayacak taç giyme törenine geçmek üzere sözünü bitirdi.

O günden sonra, Rosy için tüm gün basit bir bulanıklık olarak kalacaktı. Gün, dini yetkililerin katıldığı resmi bir kahvaltı ile başladı ve ardından özel bir toplantı yapıldı. Saatler yorucu bir şekilde ilerledi, bir araba ile katedrale doğru bir geçit töreni yapıldı ve ardından törenler arka arkaya devam etti. Uzun, özel dikilmiş beyaz elbisesiyle, kafasına taç takıldığı o muhteşem anı saymazsak, kameraların varlığından çok rahatsızdı. Alessio'nun kolunda koridordan geri yürürken, kameralar her zamankinden daha çılgınca çekim yapsa da, büyük bir rahatlama hissetti.

Sadece ön sırada oturan kendi ailesinin varlığı, şık bir hamile elbisesi giymiş, gururla hamile olan kız kardeşi, Rosy'yi sakinleştirdi. Bu gerçek hayattı, Alessio'nun yararına ve onun eşi olarak sadece dolaylı olarak onun yararına olan taç giyme töreninin muazzam ihtişamı ve önemi değildi.

Gösterişli törenin yorgunluğuyla, ikisi de hafta sonu tatiline daldılar ve kraliyet ailesi herkesin

çeşitli görevlerini iyi bir şekilde yerine getirdiklerine inandığını bilmek, ikisini de rahatlatmıştı. Sonra Alessio, ona bir ödül olarak dışarıda yemek yiyeceklerini söyledi. Sedovia'da restoranda tüm gözlerin üzerinde toplanmadan bunu nerede yapabileceklerini sorduğunda, kendileri ve misafirleri için özel bir oda ayarladıklarını açıkladı. Misafirleri, Rosy'nin ailesi ve Alessio'nun arkadaşı Eduardo Conti ile konuşkan

İspanyol eşi Eduardo Conti ve onun konuşkan İspanyol eşi Catalina olacağı için, rahat edemeyecekleri VIP konuklar olmadığı için çok sevindi.

Arka kapıdan içeri alındılar, Vittoria bunun harika bir gizlilik olduğunu düşündü ve Catalina, telaşlı, tertemiz üniformalı şeflerin bulunduğu mutfakı görünce kıkırdadı. Patrick ise, kendisi de bir şef olduğu için, rakiplerini gözlemlemekle meşguldü, çünkü onlar Severino'nun birçok gurme ödülü kazanmış en iyi restoranını ziyaret ediyorlardı. Rosy, kız kardeşi ve eniştesinin endişelenecek pek bir şeyleri olmadığını düşünerek sevgiyle gülümsedi. Şu anda, ailesinin oteli soğuk aylar boyunca tamamen doluydu ve Patrick'in kendi restoranı, ziyaret ettikleri restorandan çok daha küçük olmasına rağmen, işleri çok iyiydi ve yakındaki televizyon stüdyolarında çalışan ünlüler arasında popülerdi.

Tabaklardaki yemekler hakkında çok fazla tartışma vardı. Eduardo ve karısının Patrick'in restoranında yemek yediklerini duyunca memnun olan Rosy, tabağından başını kaldırıp Alessio'nun onu incelediğini fark etti ve gülümsedi, onun yanan yeşil gözleriyle karşılaştığında anında, muhteşem bir mutluluk hissetti gözlerine bakarken kendini kızardığını hissetti.

Tam o anda kapı açıldı ve Rosy'nin bu özel ve değerli akşamlarında görmeyi hiç beklemediği son kişi ortaya çıktı. Graziana, son derece şık giyinmiş, çok göz alıcı, vücudu saran gümüş bir elbise giymişti. Rosy gözlerini kırıştırdı ve içgüdüsel olarak Alessio'ya yardım için baktı, ama o telefonunda bir şeylerle meşguldü. Kafasını çevirip kaşlarını çatığında, Graziana yaklaştı, masadan bir bardak su kapıp ona fırlattı ve bardak halının üzerine düştü.

"Sevdiğim adamı çaldın!" diye bağırdı, sanki korkunç bir okul bahçesi zorbalığı yapar gibi, Rosy ise Eboltz Prensesi'nin davranışına içten bir inanamama duygusuyla orada oturuyordu.

Bir saniye sonra, oda Alessio'nun güvenlik görevlileri ve bir grup polisle doldu. En kıdemli polis, Alessio'nun talimatlarını dinlemek için başını eğdi, masadaki diğer herkes ise olanlara şaşkınlıkla bakıyordu.

. Her zaman pratik olan Vittoria, Rosy'ye onu kurulamak için peçetesini uzattı. Ancak o anda omzunda kamera olan adamın kelepçelendiğini fark etti. Graziana çılgılık atıyor ve direniyordu ama kimse ona en ufak bir ilgi göstermiyordu ve o da çok sıkı bir şekilde kelepçeleniyordu. Oradaki kıdemli polis memuru, zorla zapt edilmeden önce tekmelemeyi kesmesini sert bir şekilde söylediğinde, sonunda sessizleşti ve Alessio'ya umutla baktı.

"Bana bunu yapamazsınız. Ben kraliyet ailesindenim."

"Kraliçeye saldırdın," diye avukat Eduardo Conti işaret etti.

"Ona su attım. Ona dokunmadım!" Graziana, Rosy'ye üstünlük taslayan alaycı bir gülümseme atarak haykırdı.

"Yine de saldırıdır. Kraliçe'nin kişisel alanına herhangi bir ihlal, kanun kitaplarında hala saldırı olarak geçmektedir. Bunun için Orta Çağ'a teşekkür edebilirsin," dedi Eduardo, gözlerinde memnuniyetle parıldayan bir ışıkla.

Alessio odada bulunan erkeklerin çoğunu gönderdi, sadece kıdemli polis memuru ve güvenlik şefi ile birlikte kaldı. Kameraman da odadan çıkarıldı.

"Bana bunu yapamazsın!" Graziana ona bağırdı. "Ben Eboltz Prensesi'yim ve burada diplomatik statüm var."

Alessio yavaşça nefesini verdi. "Evet, dün karımı karalayan o iğrenç web sitesinin arkasında senin olduğun kanıtını alana kadar öyleydi. Diplomatik statün derhal iptal edildi."

"*İptal mi?*" Graziana inanamadan haykırdı. "Bana bunu yapamazsınız!"

"Şu anda Eboltz'a sınır dışı edilme emri altındasın. Eğer kaldığın yeri tespit etmek için vaktimiz olsaydı, bu emir sana tebliğ edilirdi. Vaktimiz olmadığı için, şimdi sana bir seçenek sunacağım."

"Babam eve gitmeme izin vermez," diye Graziana memnuniyetle karşılık verdi.

"Dün Prens Sebastien ile konuştum. Fikrini değiştirmiş. Seni burada utanç verici davranışlar sergilemektense evde olmanı tercih ediyor."

"Öyleyse bu gece eve mi gidiyorsun, yoksa hapisane hücrelerine mi? Seçim senin. Sedovia'dan ayrılmayı reddedersen, saldırı suçlamasıyla yargılanacak ve mahkeme kararını verene kadar hücrede kalacaksın. Kısa bir ceza alabilirsin, ama cezayı çektikten sonra yine de sınır dışı edileceksin."

"Bana böyle konuşmana, beni sıradan biriymişim gibi davranmana inanamıyorum!" Graziana öfkeyle bağırdı. "Ben kraliyet ailesindenim. Ben bir prensesim."

"Kraliyet muamelesi görmek için prenses gibi davranmalısın," Rosy, diğer kadının davranışının şokunun ardından öfkesinin kabardığı bir anda, kendini haklı çıkarmak için yaptığı bu açıklamayı keserek kendini şaşırttı.

Graziana, o web sitesinde yayınlanan korkunç makalenin sorumlusuydu. Rosy'nin öfkesini dindirebilecek tek şey, idam, işkence ve parçalanma cezasıydı.

"Onu suçlayın ve hücreye atın," Alessio, bu tartışmadan bıkmış bir şekilde polise tavsiyede bulundu.

Graziana ona incinmiş bir bakış attı, parlak mavi gözlerinde gözyaşları parıldıyordu. "Alessio, lütfen..."

"Tamam, eve gideceğim!" Rosy, kapının dışında güzel sarışının bağıırışını duydu.

"Bu kadar çok tanık varken, bu olay medyaya yansiyacaktır," dedi Eduardo başını sallayarak. "Üzgünüm ama bu konuda hiç sempati duymuyorum."

Vittoria, Rosy'nin kulağına beş harfli bir küfür fısıldadı. Catalina bunu İtalyanca yüksek sesle söyledi ve kocası ona onaylamayan bir şekilde kaşlarını çatı. Alessio ise sadece memnuniyetle gülümsedi. Genelde daha şefkatli olan Rosy, kindar prensesin Sedovia'dan uzaklaştırılacağı ve kendisine veya itibarına daha fazla saldırıda bulunamayacağı için sadece minnettardı.

"Eve nasıl gidecek?" diye sordu dalgın bir şekilde, garsonlar ana yemeği getirmek için geri geldiklerinde.

"Akşam feribotuyla. Neyse ki, buraya geliş zamanlaması iyi oldu."

Rosy şaşkınlıkla gözlerini genişletti. "Graziana... o küçük feribotta mı? Bunu hayal bile edemiyorum."

"O da hayal edemez herhalde." Alessio sonunda güldü ve sanki sessiz bir anlaşma varmış gibi, kimse Graziana'nın adını bile anmadı. mükemmel yemeğin geri kalanı.

Polis eskortuyla saraya geri dönerken, Rosy limuzinde şöyle dedi: "O makaleyle ilgili bir şüpheli olduğunu söylediğinde, o mu demek istedin? Eğer öyleyse, neden bana söylemedin?"

"Açıkçası, onun bu işi yaptığını, bu gece sana yaptıklarını inandığımdan daha fazla inanmadım. Onun

"Onun deli olduğunu düşünmüyorum, sadece çok şımartılmış olduğunu düşünüyorum," diye düşündü Rosy düşünceli bir şekilde itiraz etti. "Ayrıca onun dikkat çekmek isteyen biri olduğunu ve birdenbire kimsenin ona en ufak bir ilgi göstermediğini ve buna dayanmadığını düşünüyorum. Bildiği hayat sona erdi. Ama sadece oldukça aptal biri, bir kameramanla bize gelip bana böyle bir şey yapıp paçayı sıyrabileceğini düşünebilir."

"Bu son kararın mı?" Alessio, gizlemeye çalışmadan eğlenerek sordu.

"Evet, babasıyla hesaplaşacağına ve öngörülebilir gelecekte başını eğik tutmak zorunda kalacağına hiç şüphem yok. Ve umarım Sedovia'dan uzak durur."

"Çok sakinsin," dedi Alessio takdirle. "Başka herhangi bir kadın, onu Graziana'nın olduğu o sahneye maruz bıraktığım için bana bağırırdı."

"Bunu sana nasıl suçlayabilirim?"

"Güvenlik şefime Graziana'nın o web sitesi nedeniyle şüpheli olduğunu söylemeliydim, çünkü o restoranda beklenen bir misafir olduğunu ısrarla söylediğinde, güvenlik ekibi onun statüsünü çok iyi bildiği için bunu sorgulamadı," diye açıkladı. "Bu şekilde içeri girdi. Hayatımda hiç hayatımda bir kadına sert davranmak istemedim ama o içeri dalıp sana o suyu attığında, onu öldürmek istedim!"

"Aman Tanrım..." Rosy bu sert itiraf karşısında şaşkına döndü. "O bardağı fırlatırken sana zarar verebilirdi ve eğer *öyle olsaydı*, muhtemelen ona şiddet uygulardım!" diye sertçe söyledi. "Bir daha kimsenin sana bu kadar yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

"Saçmalama," Rosy onu sakinleştirdi. "Neyse ki, Graziana *tek* ve o artık yok. Artık bizim için sorun olmayacak. Seni sevdiğini iddia etmeye gelince, ben bile ona tokat atmak istedim."

"Gerçekten mi?" Alessio şaşkınlıkla siyah kaşlarını kaldırdı.

"Tabii ki, sana yaptığı muameleden sonra!" Rosy savunmacı bir tavırla yanıtladı. "Seninle nişanlıyken başka bir adamla yatması seni aldattı, seni kandırdı, üzdü

"Şu anda üzgün değilim. Aslında, yüz erkekten doksan dokuzu bu gece böyle çılgın bir dram yaşadıktan sonra, düğünden *önce* terk edildikleri için şanslarına şükredeceklerinden eminim," dedi Alessio, gizlemeye çalışmadan eğlenerek. "Şimdi bu konuda gülebiliyorum ama

çok şanslı bir gelin takası yaptım... kız kardeşin de hemen işaret ettiği gibi."

"Öyle mi?" Rosy, saraya geri dönerken yüzünü buruşturdu. "Eh, Vittoria böyledir, gördüğünü söyler ve Graziana'nın dramatik tavırlarına tahammül edemez."

Clover asansörü beklerken devasa salonu koşarak geçti ve Rosy köpeği selamlamak için eğildi. "Aşağıda ne yapıyorsun?"

Alessio, özür dileyen genci gülümseyerek köpeği kucağına aldı. "Rosy, bu Antonio'nun en küçük oğlu Pietro, yaz boyunca resmi köpek bakıcısı olmayı gönüllü olarak üstlendi. Bu gece Clover'ı bizim için bakacak."

Rosy'nin kaşları saçı altında kayboldu ve asansöre binmeden önce çocuğa uygun olan her şeyi söyledi. Kapılar kapanır kapanmaz, "Köpek bakıcısı mı? Ciddi misin?" diye bağırdı.

"Biz yokken ona bakıyor ve köpeğin çok fazla egzersize ihtiyacı var," dedi Alessio ciddi bir ifadeyle. "Yani, gelecekteki veteriner köpek bakıcısı olacak."

"Peki." Rosy, köpeğini kucaklamak istediğini ve Clover'ın az önce götürüldüğünü ona söyleme isteğine direndi.

"Bu gece seni tamamen kendime ait olmak istedim," dedi Alessio, ona bambaşka bir bakışla bakarak. "Köpek yok, dikkat dağıtıcı şeyler yok, sadece biz varız."

Rosy kızardı, Alessio'nun anlamlı bakışlarındaki o yakıcı ateşi çok iyi anlayabiliyordu. "Tamam..." diye mırıldandı, pelvisinde hafif bir titreme hissetti.

"Senin pek romantik bir kadın olmadığını düşündüm, ama ben de pek romantik bir erkek değilim. Çiçekleri fark etmiyorsun... sen..."

"Ne çiçekleri?" diye sordu boş boş.

"Birkaç haftadır sana her gün çiçek gönderiyorum! Nasıl fark etmezsin? Kartlarımı bile okumadın," diye şikayet etti Alessio.

"Oturma odamızda sürekli değişen çiçekleri mi gönderdin?" Rosy dehşetle soldu. "Kartlara hiç bakmadım. Sadece personelimizin bizim için taze çiçekler koyduğunu düşündüm. Fark etmediğim için gerçekten üzgünüm."

"Sakin ve pratik olmak bir kraliçe olmak için harikadır," dedi Alessio, onu yatak odasına götürürken. Orada buzlu şampanya ve çikolata kaplı ikramlar onları bekliyor gibiydi, bu da onun kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ama bir eş olduğunda ve kocan sana umutsuzca aşık olduğunu söylemeye çalıştığında, bu pek de iyi bir şey değildir, *piccola volpe*..."

"Bana umutsuzca aşık mı?" Rosy bu açıklamaya şok olarak tekrarladı. "Ne zamandan beri?"

"Sanırım bisikletinle kaza yaptığın gün başladı, çünkü gözlerimi senden alamıyordum. Seninle birlikte olduğum süre boyunca büyülenmişim, ama evleneceğim için mesafemi korumaya çalışıyordum," diye açıkladı Alessio. "Sana seni sevdiğimi söylemek konusunda pek iyi olmadığımı kabul ediyorum, ama daha önce hiçbir kadına seni seviyorum demedim ve sen çok... sessizsin."

"Çünkü ben de seni seviyorum," diye Rosy sonunda geç kalmış bir telaşla sesini yükseltti. "Ve şok olduğum için sessiz kaldım. Dürüst olmak gerekirse, benim için o tür duygular beslediğini hiç düşünmemiştim. böyle hislerin olduğunu düşünmemiştim. Benim sadece Graziana'nın yerine geçen bir gelin olduğumu sanıyordum."

"Yatakta da mı?" diye alay etti Alessio. "Yoksa değil mi?" "O seks, sayılmaz," diye tartıştı Rosy.

"Naif olma. Aşk ve seks, sağlıklı bir ilişkide yenilmez bir kombinasyondur." Alessio onu kendine doğru çekip tutkulu bir açlıkla öptü ve Rosy, onun zayıf, kaslı vücuduna titreyerek, uzak bir imkansızlık haline geldi. "Ve ikimiz de varız çünkü birbirimizi mıknatıs gibi çekiyoruz... ve sen beni seviyorsun. Senin sözlerini tekrarlamak gerekirse, bu ne zaman oldu?"

"Oh, yolun bir yerinde oldu. Sana bağlandım. Bağlanmamaya çalıştım ama seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok bana sızdı."

"Aşık olmayı sanki çok rahatsız edici bir deneyimmiş gibi anlatıyorsun." Alessio güldü. "Ama ben hala sana deli gibi aşığım. Düğün gecemizde yanlış yaptım ama bazı şeyleri doğru yapmış olmalıyım."

"Çok fazla şeyi doğru yaptın," diye fısıldadı Rosy, elleriyle onun yüksek elmacık kemiklerini çerçeveleyerek gözleri buluştu, onunki parlak ve alışılmadık derecede savunmasız, onunkisi ise onaylayıcı, sabit ve sıcaktı. "Ama hepsini sana anlatıp egonu şişirmeye niyetim yok."

"Bu çok acımasız," diye şikayet etti Alessio, onu yatağa çekip şampanyayı açarak köpükleri bekleyen kadehlere doldurdu ve birini onun eline tutuşturdu.

Kadehten bir yudum alırken köpükler burnunu gıdıkladı ve önündeki gümüş tepside duran çikolata kaplı narin meyve ikramlarından birini denemek için elini uzattı. "Bence senin vücudunda kötü bir kemik bile yok," dedi ona.

Vicdanı sızlıyordu çünkü ona karşı çekingen davrandığını ve bunun adil olmadığını biliyordu. O, onu sevdiğini söylemişti ve o bu açıklamaya o kadar şaşırmıştı ki, sadece ona bakakalmıştı. O, onda olmayan cesarete sahipti. "Sadık, koruyucu, nazık, düşünceli, eğlenceli, dürüst... en azından, beni koruduğuna dair gereksiz bir inançla bazı şeyleri saklamadığın zamanlarda."

* *

"Seni incitebilecek her şeyden elimden geldiğince korumak benim için çok önemli," diye itiraz etti.

"Ben güçlüyüm, Alessio. Her türlü hoş olmayan gerçekle başa çıkabilirim. Yani, sevimlilik konusunda senin aleyhine olan hiçbir şey yok. Nasıl olur da sana sevdiğini söylediğin ilk kadın ben olabilirim?

? Babanla yatan o cadaloz ne olacak?"

"Ona onu sevdiğimi söylemeye fırsat bulamamıştım. Şimdi de onu sevdiğimden emin değilim. Onu kırılğan bir şey gibi koruyup kollama isteği duymadım... seninle olduğu gibi."

"Eğer senin onu sevdiğini bilseydi, babanla asla birlikte olmazdı," dedi Rosy, yeni öğrendiği alaycı tavrıyla.

Alessio, onun hayal kırıklığına uğramış küçük inlemesini görmezden gelerek şampanya kadehini ve çikolataları elinden aldı. "Bu gece bunu konuşmayacağız. Bu gece sadece bize ait, başka hiçbir şeye. Gençliğimin hatalarını tartışarak zamanımızı boşa harcamayalım."

"Beni sevdiğine inanmıyorum," diye itiraf etti. "Bu gerçek olamayacak kadar güzel."

Alessio takım elbisesini çıkarmaya devam etti ve gömleğini başından geçirdi, kaslı gövdesinin her bir santimetresini ortaya çıkardı. Kalbi hızla atıyordu ve elbisesini çıkarıp bir kenara attı, ince ipek iç çamaşırını da aynı umursamazlıkla bir kenara attı. Üzerine eğildi, pürüzsüz, karanlık, yırtıcı bir erkek, harekete hazır ve ağzı kurudu. "İnan bana," dedi kalın sesiyle. "Seni *asla* bırakmayacağım. Ben değişken bir insan değilim, *piccola volpe*. Daha önce hiç bir kadını elde tutmak istemedim ve bu duygular sandığımdan çok daha güçlü."

"Öyle mi?" Adam büyük vücudunu yavaşça kadının vücuduna indirirken, kadının vücudundaki her deri hücresi, sadece onunla hissettiği bağlantı ve şehvetli enerjiyle canlanıyordu. Beni seviyor, diye düşündü

hayranlık ve yoğun bir rahatlama ile düşündü. O sevgiyi hak etmişti. Ona güvenmek ve kendini kanıtlaması için ona bu şansı vermek, onun şimdiye kadar aldığı en büyük duygusal riskti, ama aynı zamanda ona en muhteşem ödülü de getirmişti.

"Evet, seninle ilgili konularda her zaman mantıklı davranmadığımı fark ettin. Sahipleniciyim, koruyucuyum. Başka bir erkeğe baktığın için bile kıskançlık duyardım."

"Böyle bir şey mümkün değil," dedi Rosy, mücevher gibi parıltı veren gözleriyle ona hayranlıkla bakarken, parmakları onun geniş omuzlarının pürüzsüz, sıcak tenini takdirle okşayarak. "Sen benim için teksin. Ben uzun vadede buradayım."

"Sana hislerimi söylemek için henüz çok erken olduğunu düşüneceğinden endişeleniyordum ama bunu sır olarak saklamak istemedim."

"Clover'ın yatak odamızın kapısında sızlanıp tırmalaması için bir köpek bakıcısı ayarladın ve şampanya ve çilek sipariş ettin."

"Bu anı daha özel hale getirmek istedim ama abartılı jestler yapınca utanıyorsun."

"Sırf bir hafta kadar Clover'a baktı diye bir veterinere yeni bir klinik satın alamazsın, diğer insanlar sadece faturayı öderler," diye nazikçe işaret etti.

"Senin için yaptım. Onun ücretsiz olarak yaptığı tüm kurtarma çalışmaları seni çok etkilemişti. Bazı insanlar senin bu ekstra çabayı göstermeni hak eder... ve ben bundan bahsetmemiş olabilirim bahsetmemiş olabilirim, ama o yeni kliniği alacak. Bu abartılı bir şey değil. Bir hayır kurumu işletiyor ve bu vergi indirimi sağlıyor," dedi Alessio, hafif bir üstünlük hissiyle.

"Seni o kadar çok seviyorum ki bazen patlayacak gibi oluyorum!" diye boğuk bir sesle haykırdı.

Başparmaklarıyla yanaklarından gözyaşlarını sildi ve eğilip onu öptü. "Seni çok seviyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Ben de," dedi kadın, zarif olmayan bir şekilde burnunu çekerek.

Ve sonra, birlikte yarattıkları o kaynayan tutku, onları tamamen ele geçirdi, kalplerini ve bedenlerini vahşi, yakıcı bir duygu, şehvetli zevk ve tatmin dalgasıyla birbirine bağladı.

SON SÖZ

Beş yıl sonra

"BABAMI ÖZLEDİM!" diye ağladı Isabella, veliaht prenses ve gelecekteki kraliçe, alt dudağı titreyerek. "Çay partim için burada olması gerekiyordu!"

Rosy, dört yaşındaki kızına uçuşun rötar yaptığını elinden geldiğince açıklayarak onu teselli etti ve yatma vaktinin geldiğini nazikçe hatırlattı. Ancak Isabella, değişken babasının kızıydı. En sevdiği bebeği, en sevdiği ayıcığı, en sevdiği tavşanı ve hatta en sevdiği yılanı oyuncak çay partisi için küçük masaya yerleştiren Isabella, babasının gelmemesine çok üzüldü. Çocuklar için genellikle büyük, hareketli, nefes alan bir yumuşak oyuncak görevi gören Clover, sakın bir şekilde yanında oturuyordu, nazik gözleri sevdiği Isabella'ya değil, çay tabağındaki gerçek bisküvilere sabitlenmişti.

Rosy, tahtın varisini bu kadar çabuk dünyaya getirmek niyetinde değildi. Aslında, hamile kalmaya çalışmadan önce altı ay beklemeyi planlamıştı. Ancak, bir sabah duşta unutkanlık yaptığı için ihtiyatlı planı suya düştü. Alessio sevinçten havalara uçarken, Rosy her zamanki sakinliğinden uzaklaşmıştı. Isabella'nın doğumundan sonra Sedovia'da partiler düzenlenmişti. Isabella, birkaç nesildir ilk kraliçe olacak varis olarak görülüyordu.

Isabella'nın ebeveynliğine alıştıktan sonra, ikinci bir hamileliği düşünmek büyük bir sorun gibi görünmüyordu, ancak Rosy beklenmedik bir şekilde ikiz erkek çocukları Enzo ve Armando'ya hamile kalmıştı. İkizler şimdi maceracı iki yaşındaki çocuklar olmuştu ve odanın uzak köşesinde bir oyuncak için kavga ediyorlardı. Şu anda yerde emekleyen ve ablasının çay partisini bozmakla tehdit eden bebek Francesca, Rosy'nin kocasına garanti ettiği gibi, kesinlikle dördüncü ve *son* çocukları olacaktı.

Kraliyet ailesinin saygın büyüklüğü, çoğunlukla tek çocuğu olan önceki hükümdarlara alışkın olan Sedovia'yı şaşırtmıştı. Rosy, beş yaşın altındaki dört çocuğun annesi olacağını hiç beklemiyordu, ancak yardımcı dadılar ve personel sayesinde Alessio'nun kendi ailesine sahip olma konusundaki derin ve güçlü arzusunu kısıtlamak için iyi bir neden görmüyordu.

Rosy, Alessio'nun çocuklarıyla birlikteyken hiç bu kadar mutlu olmadığını da görmüştü. Çocuklarıyla çok fazla zaman geçiriyordu. Hatta Patrick, karısı Vittoria'nın Alessio'ya imkansız bir standart uyguladığından şikayet ediyordu. Küçük kızları Ginevra, Isabella'dan sadece birkaç ay büyüktü ve aile toplantıları artık çok canlı geçiyordu. Rosy ise anne olmanın kendisine derin bir iç huzur verdiğini öğrenmiş ve kendisini çevreleyen büyük sevgiyi çok değer vermişti.

Elbette, eskiden istediği gibi tam zamanlı bir ebeveyn olabilecek durumda değildi. Öte yandan, tüm nüanslarıyla çok katmanlı hayatını seviyordu.

Alessio'nun eşi olarak kraliyet rolünü üstlenmişti bu da törenlere katılmasını gerektiriyordu ve en sevdiği birkaç hayır kurumunun etkinliklerine katılıyordu.

Buna rağmen, giderek ünlenen bir sanat restoratörü olarak çalışmaya devam etme özgürlüğünü çok takdir ediyordu. Çoğunlukla, evlerinin bu amaçla ayrılmış odalarında tabloların restorasyonunu yapıyordu. Artık emekli olan ancak saray restorasyon ekibine danışman olarak çalışan Lucy, sık sık ziyaretçi ve danışman olarak geliyordu. Rosy, Lucia'nın yerine geçmesi önerilmişti, ancak Rosy bu rolü istememişti, çünkü yeterli işine ayıracak zamanı vardı. Seçtiği kariyerde çalışmaya devam edebilmesi için bu yeterliydi.

Alessio'nun uzun süredir kayıp olan annesi hakkındaki araştırmaları, iki yıllık bir arayışın ardından nihayet ona cevaplar vermişti... *üzücü* cevaplar. Tıbbi kayıtlar, rahmetli annesi Heather'ın uyuşturucu bağımlısı olduğunu ortaya çıkarmıştı. O zamanlar öğrenci olan Vittoria bu gerçeğin farkında değildi, ancak ikisi de babalarının bunu bildiğini biliyordu, ancak babaları bunu sır olarak saklamayı tercih etmişti. Büyük olasılıkla, Rosy'nin annesi, uyuşturucuya olan bağımlılığı nedeniyle bebeğini doğumdan hemen sonra terk etmişti. Heather'ın hayatı hızla kötüye gitmiş ve kızının doğumundan birkaç yıl sonra aşırı dozdan ölmüştü. Hayatta başka akrabası ve başka çocuğu yoktu. Bu trajik geçmişi öğrenmek Rosy için zor olsa da, buna alışmıştı, hatta Vittoria ve Patrick'in boşalan ebeveynlik rolünü üstlenip hala bu rolü sürdürdükleri için daha da minnettardı.

Aslında, o anda, Alessio geç kalmış ve çocuklar bu durumdan şikayetçi olsalar da, Rosy hayatından son derece mutlu olduğunu kabul etti. Alessio, çocuklarının dünyasının heyecan verici merkezi olabilir, ama aynı zamanda Rosy'nin de hayatının merkezindeydi. Sık sık ailece vakit geçirirlerdi. Hafta sonları İspanya'daki El Palacio'da ve yaz aylarında, dağlarda çok daha iyi ve genişletilmiş kulübede geçirirlerdi. Orada çocuklar biraz çılgınca koşup sörf yapabilirlerdi ve bazen Rosy ve Alessio kayaların arkasındaki mağarada biraz neşeli vakit geçirirlerdi. Dügün yıldönümlerini yıldönümlerini kulübede geçirirlerdi ve o yemek yapardı ve genellikle orada kız kardeşi, kocası ve çocuklarıyla bir araya gelirlerdi, çünkü orası herkesin kendileri olabileceği ve meraklı gözlerden endişe duymayacakları mükemmel bir yerdi.

Graziana'nın Alessio ile gerçekleşmesi gereken düğünden kaçtığı için gerçekten minnettar olduğunu fark etti. Sedovia'dan sınır dışı edilen Graziana, Eboltz adasında yaşamaya başlamıştı ve aceleyle evlendiği talihsiz korumadan boşanma kararı alır almaz, Zengin bir iş adamı, onu Fransa'ya götürerek orada yaşamaya başlamıştı. Orada, parlak dergilerde ara sıra görünen yüzünden anlaşıldığı kadarıyla, Graziana gözle görülür, parlak bir hayat sürüyordu. Ama Rosy, bu tür bir hayatın Alessio'ya *asla* uymayacağını düşünerek sevgiyle gülümsedi.

"Baba!" Isabella o kadar yüksek sesle bağırdı ki Rosy irkildi ve hayallerinden bir anda uyandı.

Bir grup çocuk kapıda onu sardı. Clover bir bisküvi çaldı ve onunla kaçtı. Francesca babasının yönüne doğru çok yavaş emeklemeye başladı. Rosy, Alessio'nun çay partisi çay partisi zorluğuna boyun eğdiğini görünce gülümsedi.

Rosy ona gülümsediği anda Alessio'nun kalbi ışıklarla aydınlandı, onu saran o sıcak, samimi gülümsemeyle. O hala onun *piccola volpe'siydi*, giydiği şık mavi kokteyl elbisesiyle inanılmaz derecede güzel ve narindi. O gün onun doğum günüydü ama yine de kendini öne çıkarmadı ve Alessio'nun çocuklarla vakit geçirmesini ısrarla istedi.

Bir saat sonra, kraliyet çifti mum ışığında ve personelinin bu özel anı daha da güzelleştirmek için hazırladığı tüm küçük detaylarla özel bir akşam yemeği yedi. Rosy şarabını yudumlarken, ışıklar onun son hediyesi olan muhteşem elmas hilal kolyesinde parılıyordu. Ancak tüm dikkati, bir haftadır ortalarda görünmeyen Alessio'daydı. Şimdi, yurtdışındayken tanıştığı birini anlatıyordu: zayıf, koyu tenli, klasik

canlı elmacık kemikleri, çarpıcı yeşil gözleri, eğlenceli bir şekilde sıkılmış düzgün şekilli ağzı ve ellerinin aralarındaki havada canlı kelime resimleri çizdiği birini anlatıyordu. Hala çok yakışıklı, hala her anlamda ona ait olan ve bu kabulün verdiği zevk, içinde bir yangın gibi alevlendi.

Yavaşça, zarifçe, dik oturdu ve büyülenmiş mavi gözlerini ona dikti. "Erken mi yatıyorsun?"

"Bugün senin doğum günün," diye itiraz etti.

Rosy gülümsedi. "O zaman, bundan sonra ne yapacağımız benim seçimim..."

"Sen kötü bir kadınsın ama seni bunun için seviyorum," diye inledi Alessio, ellerini onun ellerinin üzerine kapatarak onu kendine çekip, onu kendi heyecan verici vücuduna doğru çekti.

"Sen olmadan çok uzun bir hafta oldu, *piccola volpe*."

Erotik dudaklarının dairesel okşamaları altında gülümsedi, kalçalarının ona karşı sallanmasının fiziksel aciliyetine tepki gösterdi. "Benim için de..."

Ve yatak odasına daldılar, Alessio omzuyla kapıyı köpeği rahatsız etti, köpek başını kaldırıp baktı, sonra her şeyi daha önce görmüş gibi tekrar uykuya daldı.

Bir süre sonra, sıcak, gevşek bir tatmin havuzunda keyifle uzandılar.

"Seni çok seviyorum," dedi Alessio boğuk bir sesle, kızın buklelerinden birini parmağına dolayarak.

Uzun işaret parmağını yuvarlayarak, ona rüya gibi bakarken. "Ve elmaslar sana çok yakışıyor."

"Belli ki ben senin için yaratılmışım," diye mırıldandı Rosy uykulu bir sesle. "Evet, ben de seni seviyorum, beş yıl öncesinden daha çok."

"Aşk zamanla büyür, değil mi? Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım..."

* * *

Caitlin Crews'un HER ACCIDENTAL SPANISH HEIR kitabından bir alıntı
okumaya devam edin

Mills & Boon®

Gelecek ay

HER ACCIDENTAL SPANISH HEIR

Caitlin Crews

Aklıma başka bir şey geliyor. Üzerime düşen beton blok gibi. Uzun zaman önce aklıma gelmesi gereken bir şey.

Bir ay, bir ay daha geri sayıyorum. Cap Ferrat'taki o geceye kadar geriye gidiyorum.

Ani bir hareketle ayağa kalkıyorum, eşyalarımı topluyorum ve ön büroya doğru büyük adımlarla yürüyorum.

Asansörde zihnim dönüyor ve binanın önünden neredeyse koşarak çıkıp birkaç blok ilerledikten sonra bir eczane buluyorum. New York'taki kasiyerlerin ilgisizliğine şükrediyorum, testi satın alıyorum ve sonra sakinleşmek için eve kadar yürümek zorunda kalıyorum.

Sakinleşmiyorum.

Çantamı mutfağımdaki tezgahın üzerine atıyorum ve kutuyu açıp talimatlara somurtarak bakıyorum.

Sonra hayatımın en uzun birkaç dakikasını beklerim. Sonra testimin üzerinde parıldayan iki mavi çizgiye bakarım. Hiç şüphe yok.

Sadece orada duruyorum. Belki nefes alıyorum, belki almıyorum. Gerçek, o iki mavi çizgi kadar kesin.

Hamileyim.

Onun
çocuğuna.

Patrias Markisi'nin bebeği.

Okumaya devam et

ONUN KAZARA İSPANYOL VELİADI

Caitlin Crews

Gelecek ay satışta

millsandboon.co.uk Telif

hakkı© 2025, Caitlin Crews

MILLS & BOON

Özel indirimler, inanılmaz fırsatlar ve yarışmalar için bugün Mills & Boon e-posta bültenine kaydolun.

Romantizmin tadını çıkarmak için en iyi yol!

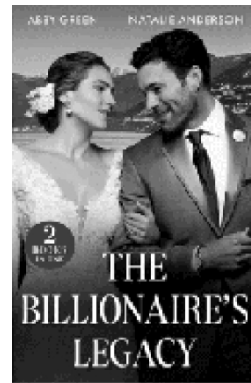
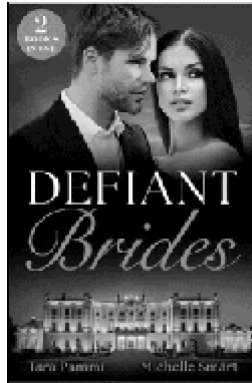
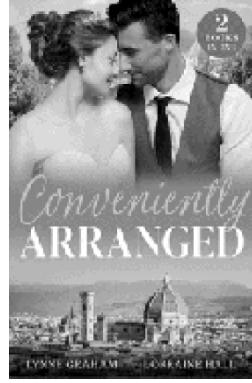
**KAYDOLMAK
İSTİYORUM!**

Mills & Boon e-postalarını almak tamamen ücretsizdir ve size gönderdiğimiz herhangi bir e-postadaki bağlantıdan istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

FOUR'DAN DÖRT YENİ KİTAP MILLS & BOON MODERN

The same great stories you love, a stylish new look!

ŞİMDİ SATIŞTA

Eight Modern stories published every month, find them all at:
millsandboon.co.uk

Afterglow Books, trendlere uygun, klişelerle dolu, çeşitli, özgün ve ilişkilendirilebilir karakterler, geniş bir yelpazede sesler ve temsillerin yanı sıra gerçek dünyadan hikayeler ve denemeler içeren bir kitap listesidir. Tüm klişeleri içeren (küçük kasaba ortamları, sahte ilişkiler, huysuzluk ve neşe, düşmanlar ve aşıklar) ve her hikayede bolca baharat içeren bir liste sunar.

@ @mllsandboonuk
@o @mllsandboonuk
afterglowbooks.co.uk
t/AfterglowBooks

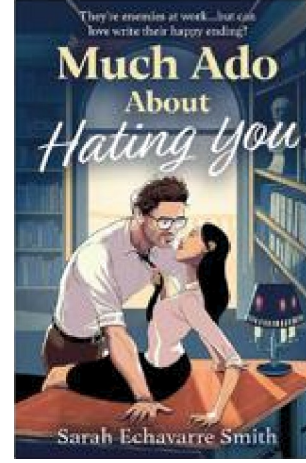
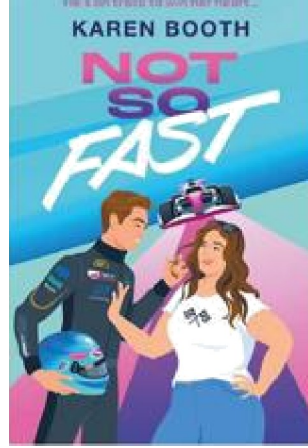
En son kitap haberleri, özel içerikler ve hediyeler için aşağıdaki QR kodunu tarayarak Afterglow haber bültenine kaydolun:

aft

x1*!*/x,,•

*//|t OKS

Spor romantizmi

İş yeri romantizmi

Düşmanlardan

Yasak aşk

sevgililere

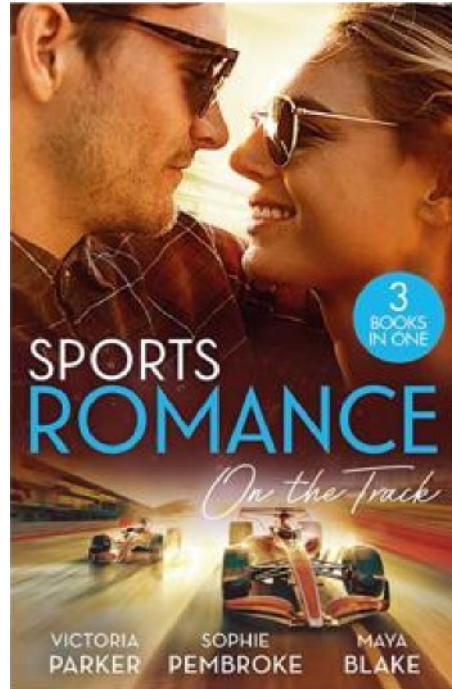
☯ Opposites attract

Baharatlı

OUT NOW

Her ay iki hikaye yayınlanıyor. Daha fazlasını keşfetmek için:
AfterglowWkaco.uk

OUT NOW!

millsandboon.co.uk
adresinde
mevcuttur

MILLS & BOON

Yayıncı hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41st Floor
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins Hindistan
4. Kat, Kule A, Bina No. 10, DLF Cyber City,
DLF Faz II, Gurugram, Haryana - 122002
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers Yeni Zelanda Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street Londra
SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Dublin

HarperCollinsPublishers
Macken House, 39/40 Mayor Street Upper Dublin 1
D01 C9W8, İrlanda
<http://www.harpercollins.co.uk>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

